

MİNİK SIR

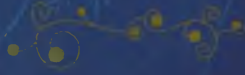
KATE SAUNDERS

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

2. baskı

“Hepsinden önemlisi,
KUTU ASLA AÇILMAMALI!
Anladın mı?”

Okula yeni gelen Staffa, koyu siyah saçlı, kâğıt gibi beyaz tenli ve kısa boylu bir kızdı. Eski moda, rüküş kıyafetler giyiyor ve Hogwarts gibi bir okuldan gelmiş gibi davranıyordu.

Konuştuğunda herkesin gülmesi ya da diğer kızların onunla alay etmesi, Jane'i etkilemedi. Kısa sürede onunla arkadaş olan Jane, Staffa'nın çok iyi ve akıllı bir kız olduğunu düşünüyordu.

Ancak Staffa ile annesinin bir sırrı vardı.

Tuhaf ve inanılmaz bir sır.

Bu sır Jane'i çok heyecanlı bir maceranın içine çekecekti.

9-15 yaş

KDV dahil fiyatı
8 TL

KATE SAUNDERS
MİNİK SIR

ÖZGÜN ADI
THE LITTLE SECRET

First published 2006 by Macmillan Children's Books a division of
Macmillan Publishers Limited, England

Associated companies throughout the world

Text copyright © Kate Saunders 2006
Illustrations copyright © Richard Johnson 2006

© 2010, Türkiye'de Yayın Hakları: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 11213

Çeviren
Demet Uysal

Editör
Nevin Avan Özdemir

Resimleyen
Richard Johnson

Tasarım
İş Kültür Yayınları

1. Baskı: Nisan 2010
2. Baskı: Ocak 2012

ISBN 978-9944-88-871-4
Genel Yayın Numarası: 1906

BASKI

YAYLACIK MATBAACILIK

LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203

TOPKAPI İSTANBUL (0212) 612 58 60

Sertifika No: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

İSTİKLAL CADDESİ, MEŞRİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL

Tel. (0212) 252 39 91

Fax. (0212) 252 39 95

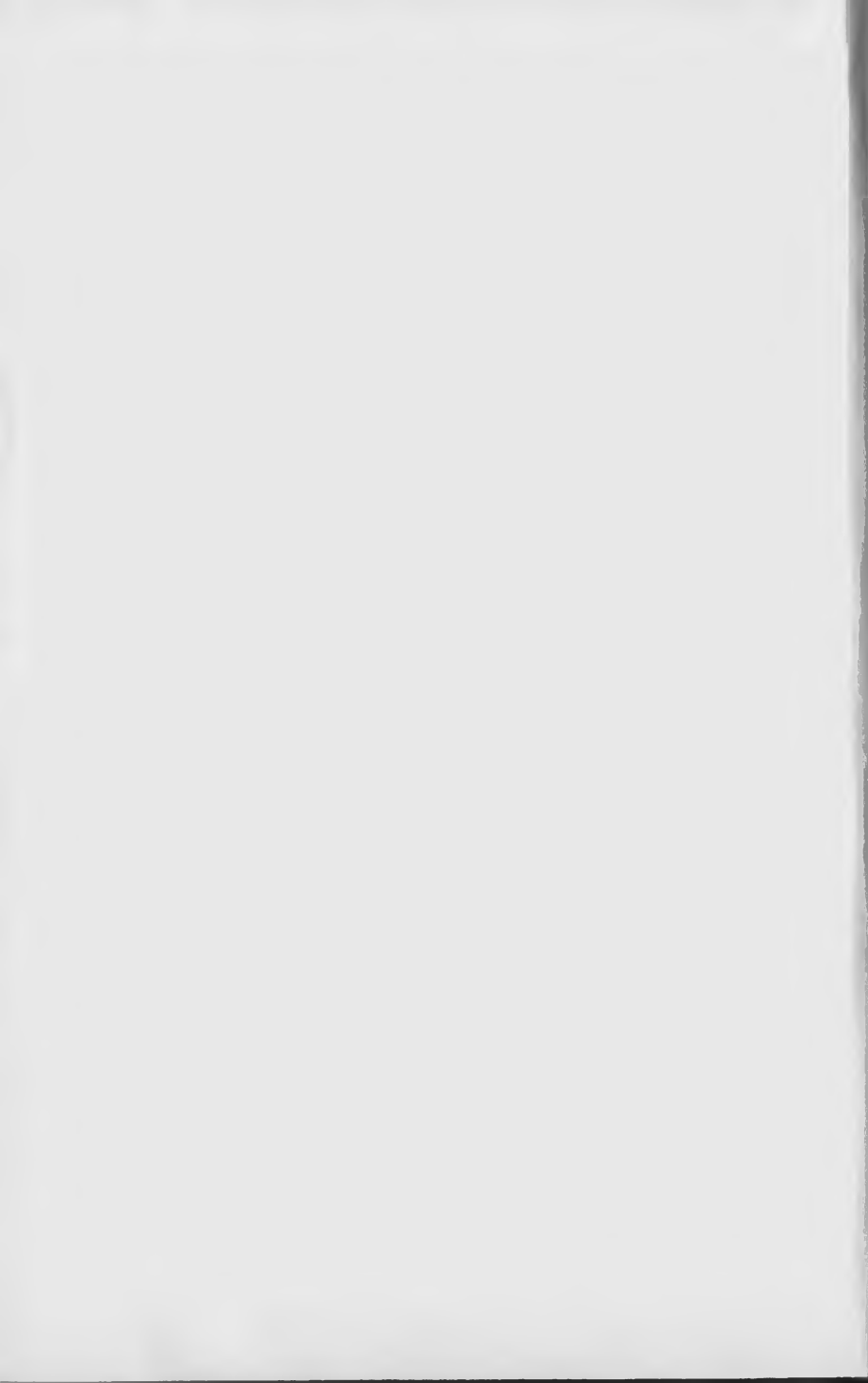
www.iskult.com.tr

Minik Sır

Kate Saunders

Çeviren: Demet Uysal
Resimleyen: Richard Johnson

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

Tom, George, Felix, Elsa, Claudia ve Max için

Johann Wolfgang von Goethe'nin desteğiyle

Bu hikâye Goethe'nin romanının sonlarındaki
Wilhelm Meister's Apprenticeship hikâyesinden ilham
alınarak yazılmıştır.

“Silver Threads Among the Gold”

E.E. Rexford ve H.P.Danks, 1873

Pazartesi sabahı Jane'in sınıfında yeni bir kız vardı. Ön tarafta, Bayan Burrows'un yanında duruyordu.

"Çocuklar," dedi Bayan Burrows, "Bu Staffa. Dönemin sonuna kadar birkaç hafta bizimle birlikte olacak."

"Nasılsınız?" dedi Staffa.

Herkes gözünü ona dikmişti. Jane'e göre Staffa bugüne kadar gördüğü en tuhaf kişiydi. Sınıftaki diğer öğrenciler gibi on bir yaşında olmalıydı. Fakat sekiz yaşındaki biri gibi küçüktü ve çok cılızdı. Parlak siyah saçlarını iki uzun örgü yapmıştı. Teni kâğıt gibi bembeyazdı ve çöp gibi kollarındaki damarlar görülüyordu. Koyu kırmızı kollalı bir elbise, beyaz çorap ve cilalı siyah ayakkabı giymişti. Jane, onu İkinci Dünya Savaşı ile ilgili kitaplarda yer alan demode çocuklara benzetti.

Ellie ve Angie, sınıftaki diğeri iki kız, ağızlarını elleriyle kapatıp kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Staffa da gözlerini onlara dikti, hiç utangaç biri değildi. Sınıftaki herkesin yüzüne dikkatlice baktı. Bu çok uzun sürmedi, çünkü Lower Lump-ton İlkokulu aslında çok büyük bir köy olan, çok küçük bir kasabanın, çok küçük bir okuluydu. Altıncı sınıfta yalnızca on öğrenci vardı.

Bayan Burrows, “Okulumuza hoş geldin, Staffa,” dedi. “Neden bize biraz kendinden bahsetmiyorsun?”

Staffa, “Anlatacak pek bir şey yok,” dedi. “Kuzeyde, çok uzak bir bölgede büyüdüm. Annemle birlikte her yıl ülkedeki ilginç yerleri geziyoruz. Eve yapacağımız uzun yolculuk öncesinde, burada bir süre dinleneceğiz. Umarım sıkı bir dost edinebilirim.”

Staffa'nın bebensiz ve tiz bir sesi vardı; fakat havalı, hatta çatlak, ihtiyar bir kadın gibi konuşuyordu. Ses tonu çok komikti, bütün sınıf kıkırdayıp duruyordu. Jane, yeni tanıştığı birine gülmenin çok kaba bir davranış olduğunu düşündüğü için ciddiyetini bozmamaya çalışıyordu. Ancak Bayan Burrows'un bile suratında bir gülümseme vardı.

“Teşekkürler, Staffa. Eminim burada bir sürü dostun olacak.”

Staffa, “Yoo, ben sadece bir tane arıyorum,” dedi.

Gülüşmeler arttı.

Bayan Burrows, “Sakin olun!” diye uyardı.

Staffa gülüşmelere aldırıyor gibi görünmüyordu. Kibarca gülümsedi. “Lütfen benim için endişelenmeyin, Bayan Burrows. Hayatım çok canlı ve hareketlidir; yeni durumlara oldukça alışkıyım. Şu kızıl saçlı oğlanın yanına otursam olur mu?”

“Kızıl saçlı—? Aa, Jane’i mi kastediyorsun?”

Sınıfta bir kahkaha patladı.

Jane biraz daha kızarırsa kulaklarından ateş fışkıracığını hissetti. Yeni gelen bu tuhaf kız onu erkek zannetmişti ve saçından bahsediyordu. Daha kötü bir şey söyleyemezdi. Jane’in hayatında en çok nefret ettiği iki şeyden biri saç, diğeri erkek kıyafetleri giymek zorunda olmasıydı.

Bayan Burrows, Jane’e şefkatle bakarak, “Jane’in erkek olmadığı kesin,” deyip diğerklerine sert bir bakış fırlattı. “Sanırım güzelim saçları arkadan bağlı olduğu için onun erkek olduğunu zannettin,” dedi.

Staffa, “Fakat bir erkek gibi giyinmiş,” dedi; Jane’in Manchester United tişörtünü gösteriyordu. “Futbol kıyafeti gibi bir şey giyiyor.”

Yine bir kahkaha koptu. Arka taraftaki aptal, züppe oğlanlar “Futbol kıyafeti!” diye bağıldılar.

Bayan Burrows çenelerini kapatmalarını söyledi, fakat o da gülüyordu. “Son elli yıldır nerede olduğunu bilmiyorum, Staffa. Bugünlerde kızların futbol kıyafetleri giymeleri oldukça normal – bak.” Ayağını sandalyenin üzerine koydu, pantolonunun paçasını yukarı çekip bütün sınıfa Arsenal çorabını gösterdi. “Yaşlı bayan öğretmenler bile giyiyor.”

Jane’in yüzündeki yanma biraz hafifledi. Dikkati kendi üzerinden başka bir yere çektiği için Bayan Burrows’a minnettardı, fakat yeni kız onun yanına oturmak zorundayken bu pek işe yaramadı. Sınıftaki tek boş yer orasıydı.

Staffa boş yere oturdu. “Hımm, burası oldukça rahat,” dedi. Eski moda, kahverengi deri okul çantasını açtı, kalemlerini ve kâğıtlarını çıkarmaya başladı. “Affedersin, seni erkek zannettim”.

Bayan Burrows, “Eveet, çocuklar” dedi. “Hadi başlayalım artık.”

Staffa, “Evet, devam edin lütfen,” dedi. “Kısa zamanda olayların ritmine alışırım.”

Bayan Burrows ile resmi ziyaretteki soylu biri gibi konuşuyordu.

Jane keşke bu yeni kız başka bir yere otursaydı, diye düşündü, fakat onunla ilgilenmeden de duramıyordu. Ufacıktı, bebeksi kıyafetler giymişti, ama çocuk gibi değildi. Staffa matematik alıştırmalarını çabucak ve özenle yaptı. Dersin so-

nunda kâğıdı teslim ederken, “Boşlukları hoş görün Bayan Burrows – uzun bölme işlemleri her zaman en zayıf noktam olmuştur.”

Staffa teneffüste okul bahçesindeki alçak bir duvarın üzerine oturdu. Okul çantasından bir termos çıkarıp kendine koyu, sade bir kahve koydu. Jane’e göre kahvenin iğrenç bir kokusu vardı. Meraklandı. Nasıl oluyordu da on bir yaşındaki biri sade kahve içiyordu?

Ellie ve Angie, Jane’i okul bahçesindeki köşelerine çağırdılar. Normalde bu ikisi zamanlarının çoğunu dedikodu yaparak geçirirler ve Jane’i görmezden gelirlerdi. Fakat bugün ona ihtiyaçları vardı, çünkü bu sayede Staffa hakkında dedikodu yapabileceklerdi.

Ellie, “Bana asla kimse öyle bir kıyafet giydiremez: Perde gibi,” dedi.

Angie, “Ayakkabıları da çok salak görünüyor – bebek ayakkabıları. Hem ismi de çok aptalca.”

Jane, “Ben ismini çok sevdim,” dedi. Yeni kızı savunmak istemesine kendi de şaşırdı. “Farklı bir isim.”

Ellie küçümser bir tavırla, “Üff, muhteşem bir zevkin var,” dedi.

Jane’in küçük erkek kardeşleri, Mike ve Phil, bahçenin diğer ucundan, “Janey!” diye bağırdılar. “Gel de futbol oyna! Bir adama daha ihtiyacımız var!”

Angie kıkırdadı. “Staffa bir kız olduğunu öğrendi mi?”

Ellie: “Senin kızıl saçlı bir oğlan olduğunu zannediyor. Belki de senden hoşlanıyordur.”

Jane kaşlarını çatıp futbol oynamak için oradan kaçtı. Ellie ve Angie'den nefret ediyordu. Her yıl biraz daha aptallaştıklarına yemin edebilirdi. Konuştukları tek konu kıyafet ve makyajdı. Keşke yeni gelen kız konuşabileceği, akli başında biri olsaydı.

Fakat Staffa hiç de konuşmak istiyormuş gibi durmuyordu. Teneffüsün geri kalanını kahvesini yudumlayıp saatine bakarak geçirdi. Sınıfa döndüklerinde esneyerek pencereden dışarıyı seyretti.

Öğle yemeğinde Jane'e dönüp, “Kokuya bakılırsa sanırım bugün öğle yemeğinde haşlanmış çorap var,” dedi

Bu Jane'i gülümsetti – okulun öğle yemeği gerçekten haşlanmış çorap gibi kokuyordu. “Yediğinde fena değil,” dedi. “Sana nereye gideceğimizi göstereyim.” Birinin Staffa'ya göz kulak olması gerekiyordu.

Jane, sanırım bu kişi ben olmak zorundayım diye düşündü sinirli bir şekilde, çünkü ortada başka biri yok – şansa bak bu tuhaf kişiyle dolaşmak da bana düştü.

Onu yemek salonuna götürdü. Staffa hemen uzun masalardan birine gidip oturdu.

“Mönü var mı?” diye sordu. “Yoksa garsonu mu çağırıyoruz?”

Jane gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kıza inanamıyordu – başka kimse duymadığı için Staffa çok şanslıydı. “Yemeğimizi alana kadar oturuyoruz,” diye açıkladı. “Servis penceresinin önünde sıra olmak zorundayız.”

Staffa’nın ağzı açık kalmıştı. Hem sırada beklemek, hem de yemek servisi yapan kadınların tepsilerine tavuk, fasulye ve yığınla patates kızartması doldurmalarını seyretmek hoşuna gitti. Okulun patates kızartmalarını sevdi. “Bu patates kızartmaları çok lezzetli! Hem çatal bıçakların yanına sos şişeleri koymaları da çok akıllıca!”

Jane, Staffa’nın nasıl bir okuldan geldiğini merak etti. Gerçekten mөнüler ve garsonlar varsa, çok lüks bir okul olmalı diye düşündü.

Staffa tiz sesiyle, “Çok sayıda insanı beslemek için oldukça uygun bir yöntem,” dedi. “Anneme söylemeliyim – sürekli hizmetli kantinindeki masrafları azatmaya çalışıyor.”

Jane, artık Staffa’nın susmasını istiyordu. Masadaki herkesin ona baktığını ve ağızlarını elleriyle kapatıp fısır fısır konuştuklarını görmüyor muydu? Çok utanç vericiydi.

Staffa patates kızartmasını bitirdiğinde, ağzını dantelli bir mendille sildi. Ayağa kalktı. “Hadi kahvelerimizi dışarıda içelim.”

Jane, “Dur - hemen öyle dışarı çıkamayız,” dedi. “Kirli tabakları servis penceresine geri götürmeliyiz.”

Staffa şaşırılmıştı. “Gerçekten mi? Hizmetçiler masaları temizlemiyorlar mı?”

Ne yazık ki masanın etrafındaki herkes bunu duymuştu.

Oğlanlardan biri – Damian Budge adında çok edepsiz bir çocuktü – “Sen kendini nerede zannediyorsun – Hogwarts’ta mı?” diye bağırdı.

Staffa’nın solgun mavi gözlerindeki mesafeli ifade çok ciddiydi. “Bana karşı hoşgörölü olmalısın. Konuştuğun şey hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Damian, “Aaah, ben züppe bir ineğim,” diye cırladı.

Jane, “Onu rahat bırakın,” dedi.

“Sana ne! Erkek arkadaşı falan mısın yoksa?”

Jane ona sinirli sinirli bakarak, “Farklı olması onun hatası değil,” dedi. “Onu rahat bırak Budge. Sana bir zararı yok ki!”

Ayağa kaktı, tabakları servis penceresine götürdü ve Staffa’yı bahçeye neredeyse sürükleyerek çıkardı.

Staffa, “Beni savunduğun için teşekkür ederim,” dedi.

“Sorun değil. Fakat belki sen de biraz daha... şey olmalısın – aslında öyle demek istemedim.” Jane doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Staffa gülümsedi. “Sorun konuşma tarzım, değil mi? Endişelenme, darılmam. Ne kadar kibar olduğumu görebiliyorum, Jane.” Solgun, porselen bebekleri andıran yüzünden mutluluk yayılıyordu. “Sanırım sen tam aradığım gibi bir arkadaşınsın!”

Günün geri kalanında Staffa gözlerini Jane’den ayırmadı. Tam yanınızdaki kişinin gözlerini size dikmesi çok rahatsız ediciydi. Jane ne zaman kafasını çevirse, burnunun dibindeki Staffa’nın solgun gözleriyle karşılaşılıyordu. Sanki birdenbire ikisi dünyadaki en yakın iki dost olmuşlar gibi Jane’e gizlice gülümsüyordu. Fakat Jane, Staffa’nın en yakın arkadaşı olmak istediğinden pek emin değildi. Gülümsemesi ve gözlerini ona dikmesi tüyler ürperticiydi. Eve gitme zamanı gelince rahatladı.

Jane, erkek kardeşlerini büyük kapının yanındaki kalabalığın içinde buldu; keyif içinde çantalarıyla birbirlerine vuruyorlardı. Mike ve Phil sekiz yaşında tek yumurta ikizleriydi. Karman çorman, açık sarı kabarık saçları sayesinde her zaman kolaylıkla fark ediliyorlardı.

“Hadi,” dedi Jane. “Kaçalım buradan.” Kapıya doğru koşar adım ilerledi.

Phil, “Yavaşla!” diye bağırdı.

Dışarı çıktıklarında Mike, Jane’in kolunu çekti. “O neden bizimle geliyor?”

Jane arkasına döndü. Staffa orada, tam arka-

sındaydı. Birdenbire gözüne çok küçük göründü – neredeyse ikizler kadardı – bir de korkunç derecede zayıftı. Jane’in siniri yatıştı. Püf desen bir yaprak misali uçacakmış gibi duran birine bağıramazdı.

Derin bir nefes aldı. “Bak Staffa, bütün gün beni deli ettin ve şimdi de gizlice beni takip ediyorsun. Neden?”

Staffa, “Seninle eve geleceğimi düşünmüştüm,” dedi.

“Senin kendi evin yok mu?”

“Çok uzakta.” Staffa o an çok üzgün görünüyordu. “Annemle birlikte King’s Lumpton’da kalıyoruz.” King’s Lumpton buraya yakın olan daha büyük bir kasabaydı, orada mağazalar ve haftalık pazar vardı.

“Annem hemen gelmeyecek ve boş bir eve geri dönmek oldukça sıkıcı.”

Jane onun için üzüldü. “Öyleyse bize çaya gelmek ister misin?”

Staffa gülümsedi. “Çok isterim.”

Birlikte sessizce yürüdüler. Staffa hâlâ gülümsüyordu. Jane ise keyifsizdi. Düşünmeye fırsat bulamadan onu pat diye davet etmişti, keşke ailesini hazırlamak için biraz zamanı olsaydı. Ev dökülüyordu. Muhtemelen Staffa gibi kokoş, düzenli bir kız dehşete düşerdi.

“Seni uyarmalıyım,” dedi, “ev biraz dağınık.”

Staffa, “Jane, canım,” dedi. “Eminim evinizi çok hoş bulacağım.”

Tekrar sessizliğe gömüldüler. Mike ve Phil önde, çantalarını kirli futbol topları gibi tekmeleyerek koşuyorlardı.

Jane’in ailesi köyün en ucunda, sazlık tarlalarıyla çevrili, sazlıklardan yapılmış bir evde oturuyordu. Oraya, etrafında hiçbir evin bulunmadığı bir patikadan yürüyerek ulaşıyordunuz. Patikaya saptıklarında Staffa’nın çenesi açıldı.

“Seni erkek zannettiğim için gerçekten çok üzgünüm.” Jane’in koluna girdi. “Fakat neden annenle baban sana erkek kıyafetleri giydiriyor?”

Jane, “Çünkü altı tane erkek kardeşim var,” dedi.

“Altı!” Staffa’nın ilgisini çok çekmişti.

“Ben tek kızım. Kız kıyafeti almak için para yok. Erkeklerin kullanılmış kıyafetlerini giymek zorundayım.”

Staffa, “Zavallı Jane,” dedi. “Hiç adil değil. Eğer kızlardan oluşan bir ailede tek erkek olsaydın seni elbiseyle okula yollamazlardı.”

İyi bir noktaya parmak basması Jane’i gülümsetti. O anda Staffa’ya biraz daha içi ısınmıştı. “Peki ya sen?” diye sordu. “Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

Staffa, “Bir erkek kardeşim var,” dedi.

“Senden büyük mü, küçük mü?”

“Çok büyük.” Staffa bu konuda pek de konuşmak istiyormuş gibi görünmüyordu; fakat Jane öyle meraklanmıştı ki soru sormadan duramıyordu.

“O da sizinle birlikte geziyor mu?”

“Hayır. Askerlik talimlerine devam etmek zorunda.”

“Öyleyse o bir asker?”

“Hayır, öğrenci. Fakat boşver, sıkıcı biri o.” Staffa gülümsedi. “Bütün kardeşlerini teker teker

anlatmanı istiyorum. Bugün hepsini görecek miyim?”

Jane, “Martin’i göremezsin,” dedi. “O en büyük kardeşimiz – on dokuz yaşında, üniversitede okuyor. Onun evde olması müthiş bir şey, çünkü arabası var. Senin kardeşinin arabası var mı?”

“Tabii ki var.” Staffa biraz sinirlenmeye başlamış gibiydi. “Devam et – diğerlerinden de bahset.”

Jane, “Martin’den sonra on yedi yaşında olan Dan geliyor. Altıncı sınıfta. Ondan sonra Jon var, on beş yaşında. Kıyafetlerim genelde Jon’dan bana kalıyor. Dizlerinde hep yama oluyor.”

Staffa, “Okulları nerede?” diye sordu.

“King’s Lumpton’daki lisedeler. Ben de eylülde oraya başlayacağım.” Jane şüpheyle Staffa’ya bir göz attı – o kadar küçük ve tuhaftı ki – büyük bir lisedeki hayata hiç de hazır değildi. “Sanırım sen de oraya gideceksin.”

Staffa başını salladı. “Biz annemle o zamana kadar gitmiş olacağız.”

“Aa!” Jane, bunun çok acı bir durum olduğunu söyleyemedi. Telaşla devam etti, “Her neyse, Jon’dan sonra ben, benden sonra da ikizler. Ve sonuncu olarak da minik Ted var. Daha bir buçuk yaşında.”

Staffa gözlerini hafifçe kısarak, “Martin – Dan – Jon – Sen – Mike ve Phil – minik Ted,” diye mırıldandı.

“Evet, bravo. Çoğu insanın bunu çözmesi yıllarını alıyor.”

“Aralarında senin gibi kızıl saçlı olan var mı?”

“Benimki gibi değil.” Jane’in uzun saçları (anesi çok güzel bulmasına rağmen kendi nefret ederdi) çok koyu bir kırmızıydı. “Diğerleri kumral ya da sarışın. Minik Ted’ininki portakal rengine yakın, turuncu bir kedi gibi.”

Staffa, “Ah, Jane, seni bulduğum için çok şanslıyım!” diye içini çekti. “Daha önce hiç en yakın arkadaşım olmamıştı.”

“Bir dakika!” Her şey çok hızlı ilerliyordu. Jane henüz Staffa’yı sevdiğinden bile emin değildi. “Hemen en yakın arkadaşım olamazsın – bu zaman alır.”

Staffa, “Kesinlikle bir kız arkadaşına ihtiyacın var.” dedi. “Muhtemelen sınıfındaki o iki salak kız senin gibi zeki birini tatmin edemez.”

Jane’in evinin ön kapısına vardılar. “İşte,” dedi. “Pike Lane Çiftliği’ne hoş geldin. Gerçek bir çiftlik değil – sadece bir bahçemiz ve çayırımız var. Annem ona Erkekler Bahçesi diyor. Dingonun ahırını gibi olduğunu söylüyor, sadece daha gü-rültülü.”

“Dingonun ahırını da ne?”

“Aslında bilmiyorum. Sanırım vahşi hayvanların bulunduğu bir yer.”

Staffa kıkır kıkır güldü. Küçük sivri yüzü ilgiy-

le parladı. Eski püskü eve, bir sürü bisiklet ve ev yapımı ahşap rampayla dolu bahçeye, çayır çitinin yanında duran yaşlı, sakın ata baktı.

Jane, "Atın adı Leonard," dedi. "Buradaki hayvanlar bile erkek."

Ön kapı açıktı. İkizlerin süveterleri ve çantaları paspasın üstünde bir yığın halinde duruyordu. Jane yığını bir kenara tekmeleyip Staffa'yı mutfağa götürdü. Burası her zamanki gibi korkunç derecede dağınıktı.

Mutfak masasında oturan Jane'in annesi, minik Ted'i doyuruyordu. Jane şık birine bunların nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Annesinin eşofmanı eski ve çok boldu. Saçı, bir çift lastikle arkadan toplanmıştı. Minik Ted'in şirin tombik suratı mor keçeli kalemlerle yapılmış çizgilerle doluydu. Jane'i gördüğünde bağırdı ve ahşap çekicini bebek arabasının tepsisine vurdu.

Jane gülüp Ted'i kafasından öptü. Portakal rengi saçları domates sosuna bulanmıştı. "Suratına ne yaptın, Bay Sersem?"

"Nasıl olduysa mor kalemi eline geçirmiş," dedi Jane'in annesi. "Bir saniye arkamı döndüm, ondan sonra bildiğim tek şey her tarafının bununla kaplı olduğuydu. Hemen çıkmaz, bu haline alışsak iyi olur."

Jane kafasını çevirip Staffa'ya baktı, gördüğü bu pis sahnenin onu şoke edip etmediğini merak

ediyordu. Staffa kesinlikle şaşırmişti, fakat aynı zamanda da gülümsüyordu. O gün ilk defa gerçek bir çocuk gibiydi. Jane onun Erkekler Bahçesi'ni sevdiğini anladı, bir kez daha ona ısınmaya başladığını hissetti.

“Anne,” dedi, “Bu Staffa. Bir sakıncası yoksa çaya geldi.”

Annesi gülümsedi. “Elbette bir sakıncası yok – biliyorsun başka bir kız görmek benim her zaman hoşuma gider. Merhaba Staffa.”

“Nasılsınız Bayan Hughes?” dedi Staffa. “Sizinle tanıştığuma çok memnun oldum.”

“Janey, Staffa ve kendine tost ve çikolatalı bisküvi getir. Minik Ted yemeğini bitirdikten sonra yaygaraçıları ben doyururum.”

Staffa minik Ted'in yanında tostunu yerken onu hayranlıkla izledi. Minik Ted sırlıklam tom-bul eliyle suratına şap diye patlattığında Staffa sadece güldü. Minik Ted ona ıslak ekmeklerini önerdi kibarca, Staffa da onları yiyormuş gibi yaptı. Arada bir Jane'in annesine utangaç bir şekilde, “Çok tatlı,” dedi.

Sessizlik uzun sürmedi. Mike ve Phil, “Meyve suyu ve bisküvi,” diye bağırarak girdiler mutfağa. Ön kapı çarptı. Dan ve Jon okuldan döndüler. Her ikisi de annelerinden uzundu, tok seslerinin yarattığı titreşimler yerde hissediliyordu. Oda birdenbire bir sürü insanla doldu. Jane, Staffa'nın

bunalacağından korktu; fakat o hâlâ gülümsüyordu. Büyük çocukların yanında hiç utangaç değildi. Hatta Dan bahçeye çıkmalarını önerdiğinde hevesle atladı.

Güneş batmaya başlamış, hoş bir esinti çıkmıştı. Mike ve Phil uzun beton yolda kaykay antrenmanı yapıyorlardı. Dan ve Jon bisikletleriyle kendi yaptıkları rampalarda bir aşağı bir yukarı yarışıyorlardı. Jane Staffa'ya, gerçekten kabul edeceğini düşünmeyerek, Phil'in bisikletini ödünç alabileceğini söyledi. Fakat Staffa kırmızı kadifeden bir kasırğa gibi bisikletin üzerine atlayıp direksiyonu rampalara doğru kırarak onu çok şaşırttı. Jane de kendi bisikletine (Jon'dan kalan) atlayıp, peşinden gitti.

Kızlara karşı erkekler yarış yaparak harika vakit geçirdiler. Staffa artık utangaçlığını üzerinden atmış, çıtkırıldımlığı da kalmamıştı. Emirler yağıdırıyor, erkeklere öbek öbek toprak atıyor, cesaret isteyen tehlikeli numaralar yapmayı öneriyordu. Dan ve Jon, Staffa'yı çok eğlenceli buldular. İki takım, bahçe hortumunu ele geçirmek için savaştı. Savaşı erkekler kazanıp Jane ve Staffa'yı soğuk suyla ıslattılar.

Akşama doğru Jane o kadar çok gülüp bağırıyordu ki karın kasları ağrıyordu. Sırılsıklam olmuş, her tarafı çamura batmıştı. Staffa'nın kadife giysisinin kollarından biri yırtılmıştı. Soluklan-

mak için engebeli çimenlerin üzerinde uzandılar. Güneş şimdi gökyüzünde iyice alçalmıştı. Arka kapının önündeki kum havuzunda oynayan minik Ted'in, ince uzun bir gölgesi oluşmuştu.

Staffa içini çekti. "Geç oluyor. Eve gitsem iyi olur."

Doğrulup kıyafetlerinin haline bakınca yine kıkır kıkır güldüler.

Jane, "Nasıl gideceksin?" diye sordu. "Araba babamda olduğundan seni bırakamayız, otobüs de yok."

"Endişelenme, şoförümüzü arayacağım."

"Neyinizi?"

Staffa kıyafetlerindeki tozu silkeleyerek ayağa kalktı. "Şoförümüzü. Okuldan sonra beni bekler."

Yine soğuk ve ciddiydi. Gidip okul çantasını aldı. Bu güzel öğleden sonrası için Jane'in annesine teşekkür etti. Minik Ted'i öptü – bu sırada elbisesindeki kire biraz da kum eklendi. Okul çantasından gösterişli bir cep telefonu çıkardı. Sonra da tek bir tuşa basıp kısa bir telefon görüşmesi yaptı.

Jane uzun yolun sonuna kadar onunla birlikte yürüdü. Staffa, "Jane, yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim," deyip sessizliği bozana kadar hayal aleminde gibiydiler.

"Büyükannem gibi konuşuyorsun."

“Ciddiyim, harika bir öğleden sonraydı. Bütün gün harika geçti.”

Yolun sonunda kocaman, parlak siyah bir araba duruyordu. Kraliçenin kimse tarafından görülmemek istemediğinde kullandığı türden bir arabaydı. Arabanın arka camları koyu renkti. Önde bir şoför hiç kıınıldamadan oturuyordu. Adam (ya da kadın) aşağıya kadar çekilmiş siperli bir kasket takmıştı. Hava sıcak olmasına rağmen, adam (ya da kadın) kilometrelerce uzunluğunda bir atkıyı sarıp sarmalamıştı.

Staffa, Jane'in elini sıktı. “Artık sıkı bir dost aramama gerek yok. Seni buldum.”

Jane, ertesi gün diğer çocukların arasına karışınca Staffa'nın ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha hatırlayıverdi. Sımsıkı örülen kapkara saçları o kadar parlaktı ki, Jane'e plastikmiş gibi geliyordu. Staffa bu sefer kırmızı kadife elbise yerine, lacivert pilili bir etek, omuzlarında bantlar olan kollalı bir bluz giymişti. Bu kıyafeti gören Ellie ve Angie, kendilerini tutamayıp kıkırdamaya başladılar.

Staffa kıkırdamalara aldırılmıyormuş gibi görünüyordu, fakat düşüncelere daldı. Teneffüste Jane'i okul bahçesindeki alçak duvarın yanına çekti.

“Bir fincan kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Jane yanına oturmadi. İkisinin “en yakın arkadaş” olduklarından Staffa kadar emin değildi.

Staffa sakın bir şekilde termosunu açıp kendi-

sine bir fincan kahve koydu. Kahvenin acı kokusu yine Jane'in suratını buruşturdu.

Staffa, "Kıyafetlerimin dikkat çektiğini," dedi, "görmezden gelemiyorum. Bunlarda bir tuhaflık olmalı."

Jane utanmıştı. "Şey—"

"Lütfen bana doğruyu söyle Jane. Size uyum sağlamam önemli. Kıyafetlerimin nesi tuhaf?"

"Sadece biraz... gösterişliler."

Staffa başını salladı, alınmamıştı. "Belki de biraz demodeler?"

"İıı – belki de."

"Yeni bir şeyler almalıyım. Seninki gibi birkaç pantolona ihtiyacım var. Doğru dürüst hareket edebilseydim, dün Dan ve Jon'u yenebilirdim."

Jane güldü. "Bunu hak ettiler – o ikisini yenmeyi ben de çok isterdim."

"Ayrıca dün gece aklıma çok iyi bir fikir geldi, Jane. Sizin çayırda bir askeri hücum pisti kurmalıyız – ağabeyimin ordudaki deneyimleri sayesinde bununla ilgili her şeyi biliyorum. O eski yağ bidonlarından harika bir tünel olur."

Jane bundan etkilenmişti. Müthiş bir fikirdi. Dan ve Jon'a söylemek için sabırsızlanıyordu. "Evet, garajda da bir sürü halat ve malzeme var. Babama neler alabileceğimizi soracağım. Okuldan sonra yine uğrar mısınız?"

“Aslında, sen bizim eve gelirsin diye düşünmüştüm. Annemle tanışmanı istiyorum.”

“Aa!” Jane, Staffa’nın annesinin nasıl biri olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Hem merak ediyor, hem de biraz korkuyordu. “Tamam.”

İstese bile kaçamazdı. Okul biter bitmez Staffa koluna yapıştı. Kapıyı hızla geçip Mike ve Phil’in beklediği yere gittiler.

“Lütfen Bayan Hughes’a Jane’in bana çaya geldiğini söyler misiniz? Altı buçuk gibi onu eve bırakırız.”

Jane daha önce hiç, birine çaya gitmemiştii ve ikizlerin yürüyerek ondan uzaklaştığını görünce kendini çok tuhaf hissetti. Staffa onu diğer yöne doğru sürükledi. Kocaman siyah araba dar bir ara sokağın köşesine, marketin yanına park etmişti. Yüzünü siyah bir atkıya sarmış olan aynı erkek (ya da kadın) şoför, tekerin arkasında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Staffa kapıyı açtı. Jane onun arkasından, spor ayakkabılarının oldukça çamurlu olduğunu bile bile içeriye tırmandı. Arabanın içi kocaman ve tertemizdi. Koltuklar en yumuşak derilerden yapılmıştı ve içeride her çeşit dolap ve bölüm vardı.

Bir cam tabaka onları şoförden ayırıyordu. Staffa eline uzun bir tüp aldı ve ucunda bulunan, metal bir lambaya benzeyen şeye konuştu, “Çarşı lütfen,” dedi.

Motor hırıldadı. Araba kalktı. Staffa küçük kapaklardan birini açtı.

“Vaaay,” dedi Jane. “Buzdolabınız var.”

Buzdolabı tıka basa kutu ve şişe doluydu. Staffa iki kutu kola çıkardı. “Evet, çok seyahat eden insanlar için uygun bir araba.”

Jane kolasını yudumladı ve koltuğa iyice yerleşti. Dışarıdan arabanın pencereleri siyah görünse de, içeriden dışarıyı çok normal bir şekilde görabiliyordunuz. Rahat lüks bir gezintinin tadını çıkarıyordu. Hele bir de erkek kardeşleri olanları duyunca:

“Annenle baban çok zengin olmalılar.”

“Annem zengin, sanırım,” dedi. “Babam öldü.”

“Ah, üzgünüm.” Jane’in içini kemirmeye başlayan kıskançlık hemen geçti. “Bu çok kötü.”

Staffa omuz silkti. “Ben bebekken ölmüş. Doğruyu söylemek gerekirse, onu pek özlemiyoruz.”

Jane şoke oldu. Babasının başına bir şey gelse bütün aile kahrolurdu.

Staffa onun gözlerindeki ifadeyi görüp gülümsedi. “Yani gördüğün gibi sadece para bakımından zenginiz. Diğer tüm açılardan zengin olan sensin.”

O kadar solgun ve üzgün görünüyordu ki, Jane onu kıskandığı için kendinden utandı. Dünya kadar paranız olsa Erkekler Bahçesi’ni satın alamazdınız.

Staffa minik bir kapak daha açtı. Arkasında televizyon vardı. Staffa televizyonu açtı ve ikisi haberleri seyredirken King's Lumpton'a doğru hızla ilerlediler. Araba, bomboş çarşıda durdu.

"Anneme hakkındaki her şeyi anlattım," dedi Staffa. "Seni görmek için sabırsızlanıyor. Lütfen çekinme." Arabadan indiler. "Taç ve Asa'da kalıyoruz."

"Aaa," diyen Jane'in sesi fare ciyaklaması gibiydi. Taç ve Asa kasabasının tek lüks oteliydi. Ünlü bir Fransız şarabı listeleri vardı ve otel çarşının bir tarafını boydan boya kaplıyordu. Jane otele hiç girmemişti. Sadece cilalı kapılarını ve pencerelerdeki lambalarını görmüştü. Üzerindeki kot pantolon ve tişört ile kendini çok pejmürde hissetti.

Staffa mekânın sahibiymiş gibi salına salına lobiye girdi.

Halı oldukça kalın ve yumuşacıktı. İçeride bir sürü koltuk ve pirinç saksılarda palmiye ağaçları vardı. Bir kadın arp çalarken diğerleri sessizce çay içiyordu. Jane kimsenin ona bakmadığını umut ederek Staffa'nın arkasından yürüdü.

Asansörle yukarı çıkarlarken Staffa, "Bu arada anneme Leydi Matilda demelisin. Yoksa çıldırıyor," dedi birdenbire.

Jane, "Leydi Matilda," diye tekrar etti. Daha önce hiç unvanı olan biriyle tanışmamıştı. Bu düşünce biraz korkutucu, biraz da aptalcaydı.

“Lütfen gerilme. Tanıyınca aslında iyi biridir.”

Asansör onları, ıslıl ıslıl parlayan, derin bir sessizlik içindeki koridora çıkardı.

Staffa kapıyı açtı. “Affedersin geç kaldık,” dedi. “İşte burada.”

“Eveet, evet,” dedi derinden gelen, gür, tok bir ses. “Demek bu arkadaşın Jane.”

Alev alev yanan suratının saçı gibi kıpkırmızı olduğunu düşünen Jane, “Nasılısınız – şeeey – Leydi Matilda?” diye mırıldandı.

“Aaa, bu çok iyi,” dedi Leydi Matilda. “Gerçekten çok iyi. Aferin Staffa.”

Staffa’nın annesi taht gibi kadife bir sandalyede oturuyordu. Büyük göğüsleri olan iri bir bayandı. Saçları Staffa’nınki gibiydi – siyah, parlak ve garip bir biçimde cansız. Geniş dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Parlak mavi satenden uzun bir sabahlık giymişti. Kaç yaşında olduğunu söylemek zordu. Jane’in annesinden yaşlı görünüyordu; fakat beyaz teninde tek bir çizgi bile yoktu. Leydi Matilda’nın cildi ölü gibi bembeyazdı. Kocaman dişleri de bembeyazdı; ama bu öyle donuk bir beyazlıktı ki, Jane’e banyoları hatırlattı.

“Seninle tanışmak beni çok heyecanlandırdı, Jane.” Leydi Matilda elini uzattı. Geniş parmakları mücevherlerle parlıyordu. Jane, yüzü cayır cayır yanmaya devam ederken tokalaşmayı başardı.

“Otur. Staffa bize çay yapacak. Ne tür çay seversin Jane? Ben Assam ya da Darjeeling çayını öneririm – ya da özel favorim olan, sadece benim dağ evimin bahçesinde yetişen acı Haw-haw’dan yapılan çayı.”

“Anne, saçmalama,” dedi Staffa. “Çay için hava çok sıcak. Biz meyve suyu içeceğiz.”

“Keyfiniz bilir.” Leydi Matilda’nın donuk mavî gözleri kızgınlıkla parladı. “Bana altı şekerli bir Haw-haw çayı yapabilirsin.” Kocaman, kırmızı-beyaz gülümsemesi hızla geri geldi. “Ne kadar güzel saçların var, Jane – neden bu kadar güzelsin! Limon yeşili bir balo elbisesinin içinde ne kadar muhteşem görünürdün!”

Staffa: “Gerçekten mi? Bence parlak mavî ona daha çok uyar.”

“Aaa hayır, tatlım – affedilmez bir hata! Belki yalıçapkını mavîsi.”

Daha önce kimse Jane’in nasıl bir balo elbisesi giymesi gerektiğini tartışmamıştı. Jane utanmasına utanıyordu, ama bir taraftan da halinden oldukça memnun bir şekilde Leydi Matilda’nın karşısındaki koltuğa oturdu. Staffa ona bir bardak soğuk, tatlı mango suyu verdi. Sehpanın üstündeki, özel minik bir ayaklıkta asılı duran pirinçten yapılmış bir çaydanlığın altındaki ispiro ocağını yaktı.

“Staffa bana evinden bahsetti,” dedi Leydi

Matilda. “Altı erkek kardeş! Baban ne iş yapar, canım?”

Jane ona babasının bir postacı olduğunu, ayrıca bazı akşamlar bölgedeki barda çalıştığını ve bahçıvanlık yaptığını anlattı. Babası Lower Lumpton’da tanınan biriydi, Leydi Matilda’nın ondan, kulağa “mükemmel bir arkadaş” gibi geliyor diye bahsetmesi çok hoşuna gitti.

Staffa başka bir odaya gitti, sonra da büyük bir servis masasını iterek geri geldi. Masa baştan aşağı ikinci çayı için hazırlanmış harika şeylerle doluydu – özel ısıtılmış tabaklarda tost ve ekmek kadayıfları, tabaklar dolusu pastalar, reçelli turtalar ve çikolatalı bezeler. Jane rahatlamaya başladı. Leydi Matilda hem kibar hem de iltifatlar yağdıran biriydi. Jane’e istediği kadar yemesini söyledi. Jane, Leydi Matilda’nın sorularını ağzı dolu bir şekilde cevaplamamaya özen göstererek, nefis keklerden yedi.

Leydi Matilda şekere çok düşkün biri gibiydi. Kocaman beyaz dişleriyle pasta, muhallebi ve çikolatalı kremaları hapur hupur öyle bir yiyordu ki, Jane’e atları Leonard’ı hatırlattı. Leydi Matilda fazla meraklı olmasının Jane’i rahatsız ettiğini fark ettiğinde, soru sormayı bıraktı. Çorba kâsesi büyüklüğündeki bir fincandan mor Haw-haw çayı yudumlarırken, Staffa ile birlikte yaşadıkları kuzey topraklarıyla ilgili olağanüstü hikâyeler anlat-

maya başladı. Kış mevsimindeki kayak partilerinden, sabaha kadar süren yaz balolarından ve dağ şatosunun yanındaki gölde düzenlenen su karnavallarından bahsetti. Kulağa harika geliyordu.

Bunların doğru olma ihtimali var mıydı? Jane, bazı hikâyelerde Staffa'nın kaşlarını çattığını fark etti. Belki de annesi olayları abarttığı için utanıyordu.

Diğer taraftan, Leydi Matilda ve Staffa'nın sıradan bir yerden gelmedikleri açıktı. Jane neden ve nasıl olduğunu tam olarak söyleyemese de sıradan insanlar olmadıklarından emindi. Onları kelebek kanatları gibi boyanmış ipek pelerinler içinde, görkemli bir balo salonunda, gece boyu dans ederken hayal etmek hiç de zor değildi.

"Bu kadar danstan bahsetmek beni susattı," dedi Leydi Matilda. "Bir fincan daha çay içmeliyim." Kocaman fincanını uzattı.

Staffa (hiçbir şey yemiyordu) fincanı aldı. Koskocaman, armut şeklindeki pirinç demlikten çay doldurdu. Odada keskin bir portakal kabuğu ve petrol kokusu vardı. Çayın rengi o kadar koyu bir mordu ki, hemen hemen siyah gibiydi.

Jane merakla odayı inceliyordu. Mobilyaların çoğu rahat ama renksizdi, belli ki otele aitti. Fakat Leydi Matilda'nın tahta benzeyen sandalyesinin çevresinde, büyük ihtimalle evden getirdiği bir sürü tuhaf şey vardı. Büyük pirinç demliğin

yanındaki sehpa, altın bir çerçevenin içinde, üzerinde bir tür üniforma olan yakışıklı genç bir adamın fotoğrafı vardı – Jane onun Staffa'nın erkek kardeşi olup olmadığını merak etti. Fotoğrafın yanında, üzerinde "Tornado" kelimesinin kazılı olduğu kocaman, pirinçten yapılmış iğrenç bir örümcek vardı.

Odadaki en tuhaf ve en güzel şey hanımefendinin yanındaki masada duran kutuydu. Tam kare şeklindeki kutunun büyüklüğü aşağı yukarı bir komodinin kadardı, üzerindeki resimler öyle güzeldi ki, Jane bu resimlere sonsuza dek bakabileceğini hissetti – şatolar, dağlar, güneş ışığıyla yıkanan sık ormanlar. Renkler öyle parlak ve güzeldi ki gözlerinizi kamaştırıyordu.

Leydi Matilda ağzını (tıka basa tatlıyla doluydu) yayarak gülümsedi. "Aaa, benim kutuma bakıyorsun. Beğendin mi?"

Jane içten bir şekilde, "Bugüne kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Ne kadar zevklisin," dedi Leydi Matilda. "İnsanlarımız tarafından yüzyıllar önce yapılmış eski bir aile hazinesi. Onsuz asla yolculuk edemem. Çevremde bana huzur veren eşyalarım olmalı. Altın çaydanlığım mesela – Haw-haw çayını her zaman som altın bir çaydanlıkta demlemelisin."

"Altın mı?" Jane büyülenmişti. "Ben pirinçten yapıldığını düşünmüştüm."

“Tabii ki değil – pirinç tadı bozar.”

Jane çaydanlığın sarı metal kısmının pirinçten çok daha güzel olduğunu şimdi fark etti. Som altının, pirinçten daha yumuşak mı yoksa sert mi olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. İspirto ocağının alevi onu eritmez miydi? Bilim konusunda oldukça iyi olan annesine sormaya karar verdi. “Peki ya örümcek?” diye sordu. “O da mı som altından?”

Leydi Matilda kocaman iğrenç örümceği okşadı. “Aa, evet. Ona sadece altın yaraşır.” Masanın üstüne doğru eğildi. “Adı Tornado. O bir yarış örümceğiydi. Bu minik heykeli Kraliçe Kupası’nı onuncu kez kazandığında yaptırmıştım.”

“Aaa,” dedi Jane. Yarış örümceği diye bir şey olduğunu bilmiyordu.

“Zavallı Tornado kısa bir süre sonra öldü,” dedi Leydi Matilda. “Dört ayağı da kırılmıştı. Vurulmak zorundaydı.”

“Aa!..” Jane kuşkuyla Staffa’ya baktı. Bu kulağa çılgınca geliyordu. Hangi silah bir örümceği vuracak kadar küçüktü ki? Üstüne basıp ezmek çok daha kolay olmaz mıydı?

Staffa atladı. “Sanırım Jane artık eve gitmek zorunda.”

“Of, ne yazık,” dedi Leydi Matilda. “Seninle tanışmak çok hoştu, Jane.” Tahtından kalktı. Çok uzundu, Jane’e kocaman mavi-saten bir ka-

yalık gibi göründü. “Staffa, büyük bir torba bul ve Jane’in kardeşleri için kekle doldur.”

“İyi fikir,” dedi Staffa. “Yarın Erkekler Bahçesi’ne çaya gidebilir miyim?”

“Elbette canım. Gitmemen için bir sebep göstermiyorum.”

“Jane’i sevdin değil mi?”

Leydi Matilda gülümsedi. “Harika biri!”

Jane’in kafası karıştı. Staffa ve annesi neden birbirlerine böyle tuhaf bir şekilde kafa sallıyorlardı? Haw-haw çayının keskin kokusu biraz başını döndürmeye başlamıştı. Neyse ki gitme zamanıydı.

Staffa kekleri getirmek için diğer odaya gitti. Leydi Matilda Jane’e doğru eğildi. “Canım yavrum bir dahaki gelişinde,” dedi, “sana birkaç balo elbisesi resmi göstereceğim. Ayrıca taç için başının ölçüsünü alabilirim.”

“Ne için?” Jane onun çıldırmış olduğundan artık emindi.

“Telaşlanma Jane. Sadece küçük bir oyun oynamak istiyorum! Sadece bir oyun!”

Staffa elinde büyük bir torbayla geri geldi. Jane birdenbire fırladı, kekeleyerek teşekkür etti. Sıcak, parfüm kokusuyla dolu odadan çıkmak rahatlatıcıydı.

Jane ve Staffa asansörle aşağıya indiler. O kocaman araba otelin girişinde bekliyordu.

“İşte.” Staffa torbayı Jane’e uzattı.

“Vaay!” Torba en güzel keklerle doluydu – obur Erkekler Bahçesi için bile fazlaydı. “Staffa, çok teşekkür ederim!”

“Umarım arabayla tek başına gitmek senin için sorun olmaz. Şoför nereye gideceğini biliyor.”

Aslında biraz kafaya taksa da, “Sorun değil,” dedi Jane – sarıp sarmalanmış şoför onu korkutuyordu.

“Onunla konuşmaya çalışma,” dedi Staffa. “İnce boruya doğru konuşmazsan seni duyamaz. Umarım oğlanlar kekleri sever.”

Uyarmadan, pat diye, Jane’i çabucak kucaklayıp tekrar otele koştu.

Jane, bu muhteşem arabanın yumuşak deri koltuklarına oturdu, kendini film yıldızı gibi hissediyordu – kardeşleri onu arabadan inerken gördüklerinde çıldırmayacaklar mıydı? Bu inanılmaz bir öğleden sonra olmuştu. Gördüğü ve duyduğu tüm o muhteşem şeyler başını döndürmüştü – altın örümcek, resimli kutu, mor çay, şato ve saba-ha kadar süren partilerle ilgili hikâyeler. Staffa ve annesinin söylediği şeylerin bazılarının çok tuhaf olduğunu düşünüyordu. Jane’in “mükemmel” olduğuyla ilgili söyledikleri tüm o şeyler de neyin nesiydi? Hem Leydi Matilda neden bir taç için başını ölçmek istemişti?

Jane ziyaretiyle ilgili anne babasına çok fazla

şey anlatmamaya karar verdi. Staffa'nın annesini tam bir deli gibi anlatmaktan korktu. Oraya tekrar gitmesine izin vermeyebilirlerdi, o da buna dayanamazdı. Henüz yeterince şey görmemişti.

Ondan sonraki birkaç hafta içinde – Jane için biraz şaşırtıcı da olsa – Staffa yavaş yavaş onun gerçekten en yakın arkadaşı olmuştu. Staffa'nın askeri hücum pisti kurma fikri Erkekler Bahçesi'nde hızla uygulamaya konuldu. Jane, Staffa ve Minik Ted haricindeki tüm erkekler, her gün okuldan sonra ve çoğu hafta sonu, bunun üzerinde çalışıyorlardı. Harap bir haldeki çayır kısa süre sonra halat, merdiven ve yağ-bidonu tünellerinden oluşan bir ormana dönüşmüştü. Yan taraftaki otlağa götürülen atları Leonard, çitin üzerinden onları terbiyeli bir şekilde, ilgiyle seyreliyordu.

Jane'in hiçbir zaman yakın bir kız arkadaşı olmamıştı ve yaz döneminde haftalar geçtikçe, Staffa'yı her geçen gün daha çok sevdiğini fark etti. Minik, tuhaf yaratık, çatlak bir nine gibi konuşuyor, giysileri ise hiçbir zaman normal görünmü-

yordu. Fakat hücum pistinin çevresinde bir maymun gibi koşabiliyordu, ayrıca tehlikeli oyunlar uydurma konusunda da harikaydı. Erkeklerin hepsi onun müthiş derecede komik olduğunu düşünüyorlardı.

Staffa son derece cömertti. Hücum pistindeki ölüm duvarı için onlara gerçek bir tırmanma ağı vermişti. Jane'e üç paket harika çiçekli çorap, Minik Ted'e ise oyuncak bir itfaiye arabası hediye etmişti. Gizemli şoförleri de sık sık çantalar dolu su kek ve şeker getiriyordu.

"Staffa, bizim için bu kadar para harcamamalısn," dedi Jane'in annesi. "Giriş ücreti kesmiyoruz – sadece kendini getirirsen çok mutlu oluruz."

Staffa oldukça ciddi bir şekilde, "Lütfen, Bayan Hughes, bu konuda beni mazur görün. O kadar çok paramız var ki biz bile ne yapacağımızı bilmiyoruz. Genellikle de insanları mutlu etmek için kullanılmıyor."

Daha sonra Jane'in babası "Zavallı küçük kız," dedi. "İsteddiği tek şey gerçek bir aile." Jane'e, Staffa'nın Erkekler Bahçesi'ne gönül rahatlığıyla gelebileceğini söyledi.

Staffa haftada bir gün Jane'i, Leydi Matilda'ya çaya götürüyordu. Bu bunaltıcı, garip öğleden sonraları Jane'in hoşuna gidiyordu. Her zaman muhteşem kekler ve Woolworth'den alınmış kâse-

ler dolusu karışık şeker oluyordu. Leydi Matilda dağdaki şatosu hakkında olağanüstü hikâyeler anlatmaya devam etti. “Aslındaaa, daha çok bir avcı kulübesi gibi – şehirdeki asıl şatomdan çok daha küçük ve konforlu. Genellikle hastalandıklarında hizmetçilerimi oraya gönderirim.”

Annesi avcı kulübesinden bahsederken Staffa'nın tedirginliğini fark eden Jane bunun sebebi- ni öğrenmek istedi. Erkekler Bahçesi'ndeyken o kadar şamata yapmasına rağmen, Staffa annesiyle geçirdiği bu öğleden sonralarında genellikle çok sessizdi. Annesinin bitmek bilmeyen mor, petrol gibi kokan Haw-haw çayını hazırlamak için vızır vızır çalışıyor, bir hizmetçi gibi onun emirlerini yerine getiriyordu.

Leydi Matilda balo elbiseleri, şapkalar, mücevherler hakkında konuşuyor, Jane ise resimli kutuya bakarken dinliyormuş gibi yapıyordu. Kutunun üzerindeki renkler o kadar canlı, resimler de o kadar gerçekçiydi ki, her gördüğünde resimde küçük bir değişiklik olduğuna yemin edebilirdi – o ağaçların arkasında batan bir güneş her zaman var mıydı? Şato kulesinin yanındaki bulut yeni değil miydi? Kutuyu bıkıp usanmadan seyredebileceğini düşünüyordu.

Canını sıkkan tek bir şey vardı. Leydi Matilda'nın hikâyeleri gitgide daha da inanılmaz bir hal alıyordu.

“Ooo, Jane, keşke kışın düzenlenen kızak yarışlarımızı görebilsen! Büyük dağ gölündeki buz o kadar kalın ki üzerinde şenlik ateşi yakabilirsin! Orası paten balosunu düzenlediğimiz yer, en hızlılara ödül dağıtıyorum! Buz-boksu da çok eğlenceli – fakat benim favorim ilkbahar çiçek-dövüşleri, taç yaprağı fırtınası yüzünden neredeyse göz gözü görmez oluyor.”

Hepsi büyüleyiciydi, fakat bunların ne kadarı doğrudu? Jane, Staffa'nın duygularını incitmeden sorabileceği anı bekliyordu. Dönemin sonuna gelmeden birkaç hafta önce, bir öğleden sonra uygun zaman geldi. Staffa ve Jane çayırda, ölüm duvarına karşı güneşleniyorlardı.

“Anneme karşı gösterdiğin sabra hayran olduğumu söylemeliyim,” dedi Staffa. “Ara sıra, çok sıkıcı olabiliyor.”

“Bazen gerçekten biraz öyle oluyor,” diye itiraf etti Jane. “Özellikle de insanlara nasıl davranılacağı ve onlara nasıl reverans yapacağın gibi konulardan bahsederken. Fakat evinizle ilgili hikâyeleri dinlemek hoşuma gidiyor. Hepsi... hepsi doğru mu? Yani, şatolar, buz-baloları ve gece yarısı piknikleri...”

Staffa acı bir kahkaha attı. “Aaa, anlattığı o şeylerin hepsi baştan sona doğru.”

“Doğru olmayan şeyler de mi var? Hangileri?”

“Açıklayamam.” Staffa üzgündü.

“Neden?”

“Çok uzun sürer.”

Jane, “En yakın arkadaşın olduğumu zannediyordum,” dedi. “Bana her şeyini anlatmalısın.”

Staffa uzun bir süre ona sessizce baktı. Başını iki yana salladı. “Çok karmaşık.”

Aniden gelen yüksek bir korna sesi ikisini de yerlerinden hoplattı. Kocaman siyah bir araba hızla yoldan yukarı doğru çıkıp ön kapıda durdu.

“Aman Tanrım,” dedi Staffa, “Annem!”

Jane şoke olmuştu, “Şaka yapıyorsun!” – bu pis, dağınık Erkekler Bahçesi Leydi Matilda’nın aklına nereden gelmişti Allah aşkına?

“Panik yapma.” Staffa hızla yerinden kalktı. “Utanç verici bir şey yapmasını engellemeye çalışacağım.”

Arabanın kapısı açıldı, Leydi Matilda dışarı çıktı. “Heeey, küçük kızlar!” diye seslendi. “Sürpriz oldu, değil mi? Jane’in anne babasına uğramak için geldim. Şu çevrelerine ışık saçan dü-rüst insanları kendi gözlerimle görmek istedim!”

Victoria dönemindeki büzgülü pantolonlar kadar bol, yün bir pantolon giymişti. Pantolonuyla uyumlu, dik göğüslerini iyice sıkıştırmış bir ceke-ti ve dapdar, mor, yüksek topuklu çizmeleri vardı.

“Gündelik kıyafetler giyinmem daha iyi olur diye düşündüm,” dedi Leydi Matilda. “Jane’in ai-

lesi sıradan insanlar olduğu için onların rahat olmalarını istedim.”

Dan, Jon ve ikizler parıl parıl parıldayan arabaya bakmak için evden koşarak dışarı çıktılar. Fakat Staffa'nın annesi onların daha çok ilgisini çekti. Aslında kimsenin ona inanmayacağını düşündüğü için, Jane onlara Leydi Matilda hakkında çok az şey anlatmıştı.

Leydi Matilda onlara dostça el salladı. “Ne kadar yakışıklı erkek kardeşlerin var, Jane.” Minik Ted ile birlikte kapının önünde duran Jane'in anne babasını işaret ederek, “Sanırım bu iki mütevazı köylü de annenle baban?”

Staffa'nın beyaz yanakları pembe pembe oldu. “Onlar köylü değiller!” dedi dişlerini sıkarak.

Belli ki Jane'in babasının içinden gülmek gelmişti, fakat öyle kibardı ki kendini tuttu. “Nasıl-sınız, Leydi Matilda? Mütevazı evimize hoş geldiniz.” Kızlara dostça göz kırptı. “Lütfen içeri buyurun ve bir bardak çayımızı için.”

Jane'in annesi, minik Ted'i tam zamanında alarak, Leydi Matilda'nın yün pantolonunu leş gibi elleriyle yakalamasına engel oldu. “Sonunda sizinle tanışmak çok güzel – şimdi size, gönderdiğiniz bütün o hediyeler için teşekkür edebiliriz.”

“Bayan Hughes, canım, lütfen bana teşekkür etmeyin!” diye haykırdı Leydi Matilda. “Ne yaptık ki!”

Eve geçti. Jane'in anne ve babası hemen onu takip ettiler.

"Dağınıklık için kusura bakmayın," dedi Jane'in babası.

Leydi Matilda, yumurta artıklarıyla dolu tabakları, öbek öbek kırıntıları ve kapı girişine doluşup ona bakan oğlanların kafalarını fark etmemiş gibiydi. En sağlam görünen sandalyeye oturdu, onun ağırlığı altında gıcırdayan sandalye neredeyse tombul kalçalarının arasında kaybolmuştu.

"Bir davet ile geldim," dedi. "Kızınız Jane'i tanıdığımız birkaç hafta içinde ona bayıldık. O çok değerli biri – öyle nazik ve ince ki!"

Oğlanlar kahkahayı bastılar. Jane'in annesi onları bakışlarıyla uyardı.

"Kızım ile birlikte yakında ülkenin bu kısmını terk edeceğiz," dedi Leydi Matilda, "Jane'i de bizimle birlikte, kısa bir tatil için evimize götürmeyi çok isteriz."

"Aa, evet!" diye haykırdı Staffa. "Lütfen geleceğini söyle, Jane!"

"Ben - ben bilmiyorum..." Jane allak bullak olmuştu. Deniz kenarında ailecek yaptıkları kampları saymazsak daha önce evden hiç uzaklaşmamış, ailesinden de hiç ayrı kalmamıştı. Bu fikir biraz korkutucuydu. Olağanüstü bir teklifti – Leydi Matilda'nın hikâyelerindeki muhteşem gölleri, şatoları ve dağları kendi gözleriyle görmek!

Leydi Matilda o kocaman, oldukça soğuk, kırmızı ve beyazlar içindeki gülümsemesini oturttu yüzüne. “Uzun yaz tatilinin başlangıcında sadece birkaç haftalığına. Benim arabam ile gideceğiz ve umarım Jane’e gerçekten kızlar için tasarlanmış yeni birkaç kıyafet alabiliriz – yani, yeni okulu için birkaç kıyafet gerekecek.”

Jane’in annesiyle babası birbirlerine baktılar. Jane, annesiyle babasının onun kızlara uygun doğru düzgün kıyafetlerle King’s Lumpton Lisesi’ne başlamasını istediklerini, ama para bulmak konusunda endişelendiklerini biliyordu.

“Gerçekten çok nazıksınız,” diye başladı Jane’in annesi, “fakat biz—”

“Bana büyük bir iyilik yapmış olacaksınız, Bayan Hughes,” dedi Leydi Matilda. “Zavallı Staffa çok yalnız kalıyor – öyle değil mi canım?”

“Tek başınayken hiçbir şeyin tadı yok,” dedi Staffa. “Lütfen evet de, Jane – sana göstermek istediğim o kadar çok şey var ki!”

“Kır evimiz sağlığa iyi gelir,” diye devam etti Leydi Matilda. “Fakat iletişim çok ilkeldir. Jane sizi telefonla arayamazsa endişelenmeyin. Sizinle, benim zamanımda her daim geçerli olan kartpostallarla bağlantıya geçebilir. Ayrıca söz veriyorum – kesinlikle söz veriyorum – ona kendi öz kızım gibi davranacağım. Tam ona layık şekilde, bir prenses gibi yaşayacak.” Öne doğru eğildi. San-

dalye korkunç bir ses çıkararak çatırdadı. “Ne düşünüyorsunuz, Bay Hughes?”

“Şeyyy,” dedi babası. “Benim hiçbir itirazım yok – bu tamamıyla Jane’e bağlı. Gitmek ister misin canım?”

Jane, “Tabii ki isterim,” dedi.

Staffa bir sevinç çılgılığı attı. Jane’e öyle sıkı sarıldı ki, neredeyse canı yanıyordu, sonra da kulağına heyecanla, “Bunu yaptığına pişman olmayacaksınız!” diye fısıldadı.

Yaz tatilinin ilk günü yola çıktılar. Leydi Matilda Jane'e çok fazla eşya getirmemesini söyledi. O da bu yüzden okul çantasının içine birkaç özel eşya koydu – kitap, diş fırçası, tarak ve sadece bir takım elbise.

Araba Erkekler Bahçesi'ne kahvaltıdan hemen sonra geldi. Leydi Matilda dışarı fırladı, üzerinde parlak turuncu kadife bir pantolon takım ve ona uygun, kask gibi, turuncu kadife bir şapka vardı. "Yolumuz açık olsun!" diye haykırdı. "Hoşça kal deyin, güzel kızlar!"

Sabah aydınlık ve güneşli, Jane heyecanlıydı. Erkekler Bahçesi'ni sevdiği kadar, yeni manzaralar görmek, yeni deneyimler kazanmak da istiyordu. "Size bir sürü kartpostal göndereceğim," diye

söz verdi erkek kardeşlerine. “Eve döndüğümde anlatacak o kadar çok şeyim olacak ki.”

“Şeker getir!” diye bağırdı Mike ve Phil.

En uzun Staffa'nın vedalaşmaları sürdü. Üniversiteden henüz dönmüş olan, en büyükleri Martin de dahil bütün erkekleri öptü. Sonra Jane'in anne babasını öpüp yaptıkları iyilikler için onlara teşekkür etti.

“Oof, acele edin!” dedi Leydi Matilda sinirli sinirli. “Hepsini öpmeniz çok UZUN sürüyor!”

Staffa minik Ted'e son bir kez sarılıp öptü. Arabaya binip Jane'in yanına oturdu. Oradan uzaklaşırken, Jane onun beyaz yanaklarındaki gözyaşlarını fark etti. Staffa'nın ağladığını ilk defa görüyordu. Elini tuttu.

“Staffa? İyi misin?”

“Onları özleyeceğim, hepsi bu.” Staffa gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Erkekler Bahçenizde hayatımın en güzel zamanlarını geçirdim. Seni götürdüğümüz için çok mutluyum.” Sonra ekledi, “En azından birkaç haftalığına. Başka türlü buna dayanamazdım herhalde.”

“Ooof, Allah aşkına,” dedi Leydi Matilda. “Bu kadar sulu gözlü olma.”

Jane, Leydi Matilda'nın bu hareketini çok acımasızca buldu. Staffa'nın elini dostça sıktı. “Ne zaman istersen geri gelebilirsin.”

“Hayır, gelemem,” dedi Staffa. “Ben istediğim hiçbir şeyi yapamam.”

Bu garip açıklama annesinin kaşlarını çatmasına neden oldu. Leydi Matilda kaşlarını çatınca, beyaz alnındaki derin çizgiler ortaya çıkıyor ve eski moda bir geminin renkli baş süsüne benziyordu. Jane ondan biraz korkuyordu.

“Staffa, seni şimdiden uyarıyorum – asık bir suratı çekemem. Bana bir fincan Haw-haw çayı yap.”

“Peki, anne.”

“Sadece dört şeker, çünkü popomu küçültmeye karar verdim. Bu sabah pantolonumu giyemedim.”

“Peki, anne.” Staffa bir kahkaha patlatıp, iyi olduğunu göstermek için Jane’e göz kırptı.

Büyük altın demlik, ispirto ocağıyla birlikte arabada onlarla yolculuk ediyordu. Resimli kutu da yanlarındaydı. Deri koltuğun üzerinde, Staffa ile annesinin arasında duran bu güzel şey, ona özel emniyet kemeriyle iyice sabitlenmişti. Leydi Matilda, sık sık kutuyu okşuyor, mücevherlerle kaplı elini onun üzerinde dinlendiriyordu. Resimli yüzeyinde tek bir leke bile olmamasına rağmen, kutuyu ara sıra ipek bir mendille siliyordu. Çayını içerken de, üzerini bir peçeteyle dikkatlice örtüyordu.

Kırsal bir bölgenin ortasındaki büyük bir otelde öğle yemeği için durdular. Muhteşem bir yerdi. Leydi Matilda Jane’e canı ne isterse sipariş etme-

sini rica etti ve Jane de pahalı birkaç sosis, bir tür ezme, ardından da dondurma seçti. Hepsi çok lezzetliydi.

Leydi Matilda Jane'in kot pantolonuna ve spor ayakkabılarına küçümseyerek bakarak, "Sana birkaç yeni kıyafet ALMALIYIM, Jane," dedi. "Gerçekten ısıtıcıyı tamire gelmiş gibi duruyorsun!" Kaşlarını çatarak mönüye baktı. "Ne kadar berbat bir puding listesi! Neyse ki ben diyeteyim – hepsinden sadece ikişer tane yiyeceğim."

Keyfi yerine gelen Staffa masanın altından Jane'i hafifçe dürttü. Duvardaki şişman domuz resmine, ardından da açgözlü annesine doğru bakarak kafasını salladı. İki kız da gizlice kıkırdayarak sarsılıyorlardı. Jane kaba bir davranış olduğunu biliyor, fakat buna engel olamıyordu – Leydi Matilda'nın kocaman, hızla açılıp kapanan ağzı, kafasındaki turuncu başlık ile birlikte çok komik görünüyordu.

Öğle yemeğinden sonra daha çok yol almaları gerekiyordu. Araba büyük bir kasabanın kalabalık bir anacaddesinde durdu.

Leydi Matilda koltuğun derisine dikilmiş torba gibi bir şeye uzanıp içinden kalın bir deste para çıkardı. Jane şaşırıp kalmıştı. Gerçek hayatta hiç bu kadar çok para görmemişti.

Staffa, Jane'in paraya nasıl baktığını gördü.

“Nakit kullanmak oldukça rahat,” dedi, “özellikle de bizim kadar çok yolculuk ediyorsan.”

“Acele edin kızlaaar!” diye seslendi Leydi Matilda.

Arabadan indiler. Jane gizemli şoförün, siyahlara bürünmüş bir heykel gibi ön koltukta hiç kılmıdamadan durduğunu gördü.

“Peki ya o?” diye sordu. “O da inmiyor mu?”

“Kim?” dedi Leydi Matilda belli belirsiz. “Aa, Prockwald’ı kastediyorsun.”

Jane şoförün adını ilk defa şimdi duyuyordu. Daha önce sormadığı için düşüncesizlik ettiğini fark etti. “Bay Prockwald da bizimle gelmek istemez mi?”

Leydi Matilda öyle derin bir nefes aldı ki yakınlardaki bir güvercin sürüsünü korkutarak kacırdı. Ardından kulakları sağır eden bir kahkaha patlattı. Soluk beyaz dişleri bir avcı kapanı gibi açılıp kapanıyordu. “Jane çok komiksin! Staffa, sen bugüne kadar hiç böyle bir şey duydun mu? BAY Prockwald!”

Jane şaşkın şaşkın Staffa’ya baktı. Bu kadar komik ne söylemişti?

Staffa, “O bir uşak,” diye açıklama yaptı. Utanmıştı. “Onlar... bizim gibi değiller.”

“Neden?”

“Anlamak zorundasın, sevgili Jane,” dedi Leydi Matilda, “O insanların bizim gibi ince ruhları

ya da ince zevkleri yoktur. Onlara çok fazla ilgi göstermek pek nazik bir davranış değildir – bu sadece onların kafasını karıştırır. Emin ol, Prockwald arabada beklemekten kesinlikle çok mutlu.”

Jane daha önceden kimsenin bu kadar insafsızca ve aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunu duymamıştı – fakat Prockward aldırıyormuş gibi görünmüyordu. Barda böyle konuşan birini duysa babasının ne kadar sinirleneceğini düşündü.

“Her neyse,” diye devam etti hanımefendi, “o, kutuyu korumak için burada beklemek zorunda.” Arabanın kapısını kapatmadan önce resimli güzel kutuya son bir kez daha baktı.

Turuncu, devasa göğüsleri önde, Leydi Matilda kızları, harika kıyafetlerle dolu ünlü bir mağazaya götürdü.

Ondan sonraki yarım saat hayal gibiydi. Jane sık sık bir mağazaya gidip istediği her şeyi almanın ne kadar muhteşem bir şey olacağını düşünmüştü. Leydi Matilda'nın da yaptığı şey tam olarak buydu. Etekler, elbiseler, bluzlar, ayakkabı ve çantalar toplayarak, kıyafet reyonları arasında hızla ilerliyordu – Jane biraz sersemlemeye başlamıştı, bunların hepsi onun için miydi? Kıyafetler tam kız işiydi, bazı renkler ise (şeker pembesi, neon sarısı) oldukça parlaktı; fakat Jane ne söylerse söylesin nankörlük yapmış olacaktı. Hayatında ilk defa tam bir kız gibi giyinecekti. Bu inanılmaz

bir şeydi, birkaç renk yüzünden tartışacak da değildi.

Leydi Matilda, verdiği bir tomar parayla kasadaki kızı hayrete düşürdü. “Tek tek sayar mısın, canım – ben uğraşamam.” Oflayıp, “Gerçekten berbat bir yer! Sosyeteye yeni katılacak kızlar için uygun ne elbise, ne de dans ayakkabısı var! Tabii çocuklara göre yarı resmi bir kokteyl elbisesi de YOK! Kızlar korse giymeyi bırakınca böyle oldu. Her neyse!”

Elleri ve kolları poşetlerle dolu bir şekilde, Staffa ve Jane’i mağazadan çıkardı. Prockwald arabanın yanında bekliyordu.

Leydi Matilda, poşetleri ayağının dibine yığıdı. “Bunları bagaja koy, sonra da bizi otele götür – dönerken çay içeceğim, o yüzden köşeleri dönerken yavaş ol.”

Staffa tekrar mor Haw-haw çayı demledi. Araba petrol ve portakal kabuğu kokusuyla doldu. Leydi Matilda iki fincan içip uykuya daldı.

“Bu iğrenç çayın tek iyi tarafı bu,” dedi Staffa televizyonu açarken. “Sanki onun KAPAMA düğmesi gibi.”

Jane yumuşak deri koltukta arkasına yaslandı. O kadar harika zaman geçiriyordu ki gerçek olduğuna inanamıyordu. Lüks araba, yeni kıyafetler, muhteşem yemekler – oğlanlara anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bu onun hayallerindeki tatildi.

Otelleri kırsal bir bölgenin ortasında eski bir malikâneydi. Jane, otel girişindeki resepsiyona geldiklerinde, içinde kablolu televizyon ve şekerlerle dolu bir mini bar bulunan, kendisine ait bir yatak odası ve banyosu olacağını öğrendi. Bu öyle nefes kesici bir olaydı ki, Leydi Matilda'nın yaptığı yerleştirmenin tuhaflığını fark etmedi bile.

“Öyleyse, banyolu bir oda Bayan Hughes için, büyük banyolu çift kişilik bir oda kızım ve benim için, tek kişilik bir oda şoförüm için (gerçi hâlâ neden koridorda uyuyamadığını anlayamasam da) ve bir oda da kutum için. Prockwald, Bayan Jane'in yeni kıyafetlerini getir. Kutuyu ben kendim taşıyım.”

Leydi Matilda, eldivenli ellerinde resimli kutuyu dikkatlice taşıyarak yukarı çıktı.

“İlk önce kutu,” dedi. “Staffa yirmi iki numaranın kapısını aç.”

Onlara ait bütün odaların anahtarlarını Staffa taşıyordu. 22 numaranın kapısını açtı. Leydi Matilda kutuyu içeri götürüp tuvalet masasının üzerine dikkatlice yerleştirdi. Staffa taşıdığı özel bez kılıftan, iki tane altın şamdan çıkardı. Leydi Matilda da onları kutunun her iki yanına yerleştirdi. Jane hayretler içinde olanları izledi. Allah aşkına ne yapıyorlardı?

En tuhafı da, görünüşe göre kutunun kendine

ait bir odasının olmasıydı. Leydi Matilda kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koydu.

“Staffa, canım, biz yan odadayız, Jane sen de karşı odadasın. İstedğin tüm şekerleri yiyebilirsin, yemek için de çiçekli yeşil elbiseyi giy lütfen. Tam kırk beş dakika sonra yemek salonunda görüşürüz.”

Staffa ona anahtarı verdi. Jane odasına girdi. Oda harikaydı. Kocaman bir yatak, şeker dolu bir buzdolabı ve minik şişelerde duş jeli ve şampuanlarla dolu ıslıl ıslıl bir banyo vardı. Yatağın yanında da bir telefon duruyordu. Jane nasıl telefon edileceğini gösteren açıklamalara bakıp Erkekler Bahçesi’ni aradı.

Telefonu annesi açtı, Jane birden evini özlediğini hissetti. Minik Ted’in arkadan gelen ciyaklamalarını duyabiliyordu, babası da sanki Jon ile tartışıyordu. Bir an için dağınık mutfak, küçük televizyonu ve içi dışına çıkmış büyük koltuğu özledi.

Lüks yaşam tarzı ve aldıkları bir yığın yeni elbise hakkında annesiyle konuşmaya başlayınca neşesi yerine geldi.

“Staffa’nın annesi ne kadar cömert!” dedi annesi. “Lütfen teşekkürlerimizi ilet.”

Jane, “Sizi çok özledim,” dedi.

“Biz de seni çok özledik canım. Fakat hepimiz senin harika vakit geçirmeye devam etmeni istiyoruz.”

Telefon görüşmesi bütün erkeklerin, “Hoşça kal, Jane!” diye bağırmasıyla son buldu.

Ondan sonra lüks oda çok sessiz kaldı. Jane, çiçekli yeşil elbiseyi bulup giyerek kendini avuttu. Ona uyan beyaz külotlu çorap ve yeşil ayakkabılar vardı. Jane aynada kendine baktı. Herkes erkek olmadığını kolaylıkla anlayabilirdi. O bir kızdı ve kız kıyafetleri giydiğinde, aslında çok hoştu.

Jane çok zarif fakat oldukça da utangaç bir şekilde, aşığıya, otelin yemek salonuna yöneldi. Leydi Matilda, içinde beyaz örtülü bir yuvarlak masa olan, bahçeyi gören özel bir oda ayırtmıştı.

“Jane, canım,” dedi Staffa, “çok güzel görünüyorsun.” Yalnızdı.

Jane, “Leydi Matilda nerede?” diye sordu.

Bir an için Staffa bu sorudan rahatsız oldu. “Aa, – onsuz başlamamızı söyledi. O... o geç kaldı.”

“Geç mi kaldı?”

“Yani, yukarıda işle ilgili bazı şeyler yapıyor demek istedim, bitirdiğinde bize katılacak.”

Leydi Matilda paldır kültür odaya girdiğinde, domates çorbalarının yarısına gelmişlerdi.

“Çok üzgünüm kızlar – yetiştirmem gereken birkaç evrak işi vardı.”

Jane boş boş baktı. Leydi Matilda hiç de “evrak işi” ile uğraşmış gibi görünmüyordu. Turuncu takımının üzerinde is gibi siyah lekeler ve kafasının üzerinde de siyah bir duman bulutu vardı.

Staffa, “Şapkan yanıyor,” dedi. Bir bardak su alıp annesinin o korkunç turuncu şapkasına döktü.

“Aa, teşekkür ederim, canım,” dedi Leydi Matilda nefes nefese. “Patlama sırasında tutuşmuş olmalı – fakat şimdilik her şey yolunda, iki tane-sini kendi ellerimle yakaladım. Hemen vurun, derim ben – böylece sonradan asmak için masraf yapmak zorunda kalmazsın.”

“Anne,” dedi Staffa usulca. Başıyla Jane’i işaret etti.

“Aa,” dedi Leydi Matilda. Bir an için endişelenmiş gibiydi, fakat sonra parlak dişlerini göstererek Jane’e bakarak sırıttı. “Aldırma, Jane – gerçekten önemli bir şey değil. Biri bana bir fincan çay getirsin.”

Allah aşkına neyin peşindeydi? Sakin bir taşra otelinde ne tür bir “patlama” olmuştu? Hem Leydi Matilda neden vurmak ve asmaktan bahsediyordu? Jane, Staffa’nın annesini uyaran bakışlarını görmüştü. Aralarında, Jane’in bilmemesi gereken bir çeşit sır vardı.

Herhangi bir tuhafılık fark etmemiş gibi davranmaya karar verdi ve Staffa da gitgide rahatladı. Her zamanki gibi, altın çaydanlık Leydi Matilda’nın sandalyesinin yanında fokurduyordu. Staffa ona büyük bir fincan Haw-haw çayı yaptı ve sonra bir tane daha – ve bir tane daha ve bir tane daha, Jane saymayı bırakıncaya kadar.

Leydi Matilda'nın garip bir hali vardı – heyecanlı ve kıpır kıpırdı. Çay içiyor olmasaydı, Jane onun sarhoş olduğunu düşünebilirdi.

“Off, diyetin CANI CEHENNEME!” diye bağırdı Leydi Matilda. “O minik çikolatalı pudingden ON tane yiyeceğim – bu bir MİLLİ ALARM-DIR!”

Çikolatalı pudingler geldiğinde (oldukça ürkmüş gibi görünen bir garson tarafından getirildi), Leydi Matilda şarkı söylemeye başladı.

*Örümcek Tornado'nun öyküsünü dinle,
Kraliçe Kupası'nı kazanan
Binicisi Batsindo ile!*

Staffa gözlerini Jane'e çevirdi. “Aldırma. Çok içtiğinde hep şarkı söyler.”

Çok uzun bir şarkıydı, Jane bütün mısraları anlayamadı – yarış günü kahvaltıda kötü bir kehanette bulunan, Batsindo adındaki bir jokey hakkında bir sürü zırvalık. Üçü birden yukarıya, yatmaya çıkarırken Leydi Matilda hâlâ şarkı söylüyordu. “Bu en büzünlü bölümü,” dedi onlara belli belirsiz. “Yani, en üzgün bölümü demek istedim.” Birdenbire ağlamaklı bir şekilde:

*Vardıklarında üçüncü deliğe
Batsindo diye bağırdı
Elveda, canım annem!*

*Elveda, tatlı gelinim,
Ve düştü deliğe,
Öyle tüylü ve öyle geniş!*

Staffa kapıyı açarken, “Bütün bunlara şahit olmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm Jane,” dedi. Leydi Matilda o sırada – hâlâ şarkı söylüyordu – duvara yaslandı. “Bunu çok sık yapmaz. Sanırım şapkası alev aldığı için hâlâ şokta. İyi geceler.”

Jane uzun süre garip otel yatağında uyanık kaldı. Evdeki renkleri solmuş Postacı Pat posterli yatak odasını, rahat, gıcırdayan eski yatağını özledi. Leydi Matilda’nın tuhaf hareketi onu dehşete düşürmüştü, fakat hanımefendinin dumanlar içindeki şapkasının altında o anlamsız şarkıyı haykırarak söylemesini hatırladıkça kendi kendine gülmeden duramıyordu.

Sonunda uykuya daldığında, Jane garip bir rüya gördü. Rüyasında, Leydi Matilda önünde durup mavi saten elbisesinin eteğini yukarı kaldırıyordu. Eteğin altında, kocaman fırfırlı paçalı bir don vardı (Jane rüyasında, bu görüntü karşısında kıkır kıkır gülmek için kendini zor tuttu.)

Sol bacağının iç kısmında gizli bir cep varmış gibi duruyordu. Leydi Matilda, yıldırım gibi ışıklar çakan, küçük ve çok parlak bir şey çıkardı. Jane’in yatağına doğru eğildi. Büyük, boyalı yüzü

gitgide yaklaşıyordu, o kadar yaklaşmıştı ki Jane'in içinden çığlık atmak geldi. Paçalı donundan çıkardığı küçük şey Jane'in gözlerini kamaştırdı.

İşte o anda Jane bir çığlık attı ve bu çığlık onu uyandırdı. Yatağın başındaki lambayı açık bıraktı; zevksiz bir şekilde döşenmiş, düzenli otel mobilyalarını görmek onu rahatlattı. Ne kadar saçma bir rüya diye düşündü. Paçalı donları hatırlayıp kendi kendine gülümseyerek tekrar uykuya daldı.

Jane, ertesi sabah, Staffa kapıyı çaldığında uyandı.

“Günaydın, Jane. Umarım iyi uyumuşsundur. Annem sarı hırka ve külotlu çoraplarla, mavi eteği giymeni söyledi.”

“Ne giyeceğimi ben seçemez miyim?” diye sordu Jane ters bir şekilde.

Staffa başını iki yana salladı. “Onun söylediği şeyleri yaparsan, her şey senin için daha kolay olur.”

“Çok patronvari,” demekten kendini alamadı Jane.

“Jane, canım, bu az bile. Her şeyi yönetmeye alışmış o, anlıyor musun – evde herkes onun emirlerini dinliyor. Senin bunu yapmaman çok tuhaf olur.” Staffa saatine baktı. “O özel odada kahvaltı yapacağız. Geç kalma, olur mu?”

Jane kendi özel banyosunda duş aldı (normalde banyoyu altı erkekle ve bir ton çamurla paylaşan bir kız için bu çok büyük bir mutluluktu) ve Leydi Matilda'nın patronvari emirlerine göre giyindi. Etek ve hırka üzerinde çok güzel görünüyordu, bu da onun sinirlerini biraz yatıştırdı.

Staffa ile annesi özel yemek salonunda bekliyorlardı. Leydi Matilda bir tür asker ceketi giymiş ve ona uygun, parlak kırmızı-mavi tonlarında sivri bir şapka takmıştı, bu da onu dev bir Noel çikolatası gibi gösteriyordu.

“Jane, sevgili yavrum!” dedi Leydi Matilda. “Korkarım oldukça sinir bozucu birkaç haberim var. Ayrıntılarla seni sıkmayacağım, fakat birtakım şeyler yüzden yolculuk sırasında Staffa ile seni birkaç gün yalnız bırakmak zorundayım.”

“Bizden ayrılıyor musunuz?” Jane pek de umutlanmamış gibi konuşmaya çalıştı.

“Evet, fakat Prockwald nereye gideceğini biliyor ve çok da uzun bir mesafe değil.”

Staffa endişeli görünüyordu. “Jane’i götürmenin sorun olmayacağından hâlâ emin misin?”

“Elbette!” diye bağırdı Leydi Matilda. “Jane kesinlikle bizimle eve gelmek ZORUNDA! Fakat ilk önce ayarlanması gereken bir-iki şey var – ve bunların üstesinden gelebilecek tek kişi benim. Peki öyleyse, birkaç gün sonra görüşürüz.”

“Erkekler Bahçesi için biraz hediye alabilir miyiz?”

“Aaa, evet – ne kadar hoş bir fikir. Arabadaki yerden istediğiniz kadar para alın.”

“Teşekkürler, anne!” Staffa, Jane’e bakıp sırıttı.

“Fakat ayrılmadan önce,” dedi Leydi Matilda, “Size – her ikinize de – hatırlatmak zorundayım, resimli kutuya çok dikkat etmelisiniz.” Kutu, yanındaki sandalyede duruyordu. Onu şefkatle okşadı. Unutmayın, asla yan çevrilmemeli, sarsılmamalı; her zaman dik taşınmalıdır. Staffa, kutuyla birlikte yürürsen, lütfen emniyet takımını giy – onu düşürme riskini göze alamayız.”

“Tamam, anne.”

Jane resimli kutunun son derece değerli olduğunu anladı. Staffa ve annesi çok ciddiydiler.

“Bu gece otele vardığınızda,” diye devam etti Leydi Matilda, “kutuyu odasına başka birinin taşımaya izin vermeyin ve hemen önüne iki tane şamdan yerleştirmeyi de unutmayın. Kutunun odasının anahtarını yastığının altına koyarsan daha iyi olur. Hepsinden önemlisi – Jane, umarım bunu dinliyordur!”

“Evet, Leydi Matilda.”

“Hepsinden önemlisi, KUTU ASLA AÇILMAMALI! Anladın mı?”

“Evet!” dedi Jane nefesi kesilmiş bir şekilde.

Leydi Matilda böyle haykırınca, kuvvetli bir rüzgâra yakalanmış gibi oluyordunuz.

“Ooof, canım, bunu arkamda bırakmak hoşuma gitmiyor!”

Staffa, “Endişelenme, biz ona dikkat ederiz,” dedi.

“Öyleyse, size güvenmek zorundayım. O küçük alışverişi de unutmayın.”

“Peki, anne,” dedi Staffa sabırla. “Milyonlarca kere hatırlattın.”

“Lütfen küstahlaşma Staffa – bunlar hayati öneme sahip kışlık malzemeler.” Leydi Matilda, kahvaltı masasının üstüne doğru eğilerek ayağa kaktı, aşırı süslü üniformasının içinde panayır alanındaki parlak renklerle boyanmış biri gibiydi. “Peki, iyi eğlenceler canlarım.”

Her ikisini de öpmek için üzerlerine çullandı (bu durum Jane’e rüyasını hatırlattı ki bu da hiç hoşuna gitmedi) ve koşar adımlarla odadan çıktı.

Staffa ve Jane birbirlerine baktılar, birdenbire gelen sessizliğe inanamıyorlardı.

“Özgürüz,” dedi Staffa. “İstedığımız her şeyi yapabiliriz!”

“Hayati öneme sahip olan kışlık alışverişi yapmalıyız,” dedi Jane.

“Çikolata demek istiyorsun.”

“Çikolata mı? İlaç ya da bebekler için kuvöz falan zannetmişim.”

“Bizim geldiğimiz yerde çikolata çok önemli bir şey – değeri çok yüksek ve çok pahalı.”

“Öyle mi?” Jane daha önce hiç böyle bir yer duymamıştı. Staffa’nın evi dükkânlardan çok uzakta olmalı diye düşündü.

Staffa ile yalnız olmak çok hoştu. Staffa hesabı ödedikten sonra (nakit olarak), keyif içinde yola çıktılar. Prockwald onları arabayla, lüks dükkânların bulunduğu King’s Lumpton gibi bir kasabaya götürdü; fakat buradaki dükkânlar daha gösterişliydi.

Staffa kalın bir para destesi daha almak için torbaya uzandı. “Annemin çikolata listesini dükkâna bırakacağım – sonra oğlanlar için birkaç hediye alabiliriz. Minik Ted için üç tekerlekli kırmızı bir bisiklet istiyorum. İkizler için Gameboy-lar—”

“Gameboy-lar! Onlara böyle pahalı şeyler alamazsın!”

“Neden alamazmışım?”

Jane, “Bilmiyorum. Fakat pek de doğru bir şeymiş gibi gelmiyor. Zaten şu ana kadar bize çok şey verdin. Annemle babamın bundan hoşlanacaklarını zannetmiyorum,” dedi.

Staffa’nın iki elini birden tutması onu şaşırtmıştı. “Lütfen, Jane – lütfen! Kimse benim bir şey yapmama izin vermiyor! Bu beni çok mutlu eder! Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmadı!”

Yalvarırken ince sesi iyice tizleşmişti ve çocuk gibi görünüyordu. “Bu paranın bana hiçbir faydası yok. Hayatımda sadece bir kere, mutluluk getirmesi için harcamak istiyorum!”

“Oof, peki,” dedi Jane. Annesiyle babası pahalı hediyeler yüzünden birazcık rahatsız olabiliyorlardı, fakat daha fazla tartışmayacaktı – bunun Staffa için anlamı büyüktü; oğlanlar da çok heyecanlanacaklardı.

Staffa annesinin listesini “Saf Çikolata Şirketi” adında küçük bir dükkâna götürdü, ardından Jane ile birlikte Leonard da dahil Erkekler Bahçesi’ndeki herkes için muhteşem hediyeler aldılar. Fena halde eğleneliydi. Staffa ödemeyi nakit para destesi ile yaptığında dükkândaki bazı tezgâhtarlar bayağı kuşkulandılar – birkaç tanesi şüpheli bir şekilde banknotları ışığa tuttu – fakat Staffa onlara hep “doğum günü parasını” harcadığını söyledi. Jane, Staffa’nın aynı dükkândan çok fazla şey almamaya özen gösterdiğini fark etti.

“Bunları akşam otelde paketleriz,” dedi Staffa mutlu bir şekilde. “Sonra da yarın otele postalatırız – oğlanlar paketleri açınca sevinmezler mi?”

Jane güldü. “Dalga mı geçiyorsun? Çıldıracaklar!”

“Keşke minik Ted’in suratını görebilseydim,” dedi Staffa özlemle.

“Staffa, Erkekler Bahçesi’ne tekrar gelebilme-

nin bir yolu olmalı!” İlk defa, en yakın arkadaşı yokken evin ne kadar sıkıcı olacağını düşündü. “Bizi tekrar ziyaret etmek için Leydi Matilda’yı ikna edemez misin?”

Staffa içini çekip başını salladı. “Hiç faydası olmaz.”

“Fakat neden?”

“Evimi gördüğünde anlayacaksın. Hadi şimdi öğle yemeği yiyelim – annem burada olmadığına göre, onun sevmediği bir şey alabiliriz.”

İkisi de, ne Staffa’nın ne de Jane’in annesinin sevdiği hamburger yedi. Arabaya döndüklerinde, Prockwald ve önlüklü bir adamı onlarca çikolata kutusunu bagaja yüklerken buldular. Staffa koltuktaki torbadan biraz daha para alarak çikolata dükkânına ödeme yaptı – orada bulunan para hiç bitmiyor muydu? Yasak yiyecek, gazlı içecekler ve yaptıkları lüks alışverişin verdiği keyiften Jane’in başı dönüyordu. Leydi Matilda ortalıklarda olmadığı için, hayatının en güzel zamanını geçiyordu.

Prockwald onları arabayla başka bir taşra oteline götürdü. Bir kez daha resimli kutu için oda ayrıldı. Bir kez daha Staffa onu her iki tarafına koruyucu altın şamdanları koyarak, dikkatlice masanın üzerine yerleştirdi. Bu işlem bittiğinde, rahat bir nefes alıp kapıyı kitledi.

Jane, “Neden kutunun kendine ait bir odaya ihtiyacı var – yani, seninle aynı odada kalsa çok

daha ucuz olmaz mı? Neden şamdanlarla o şeyi yapmak zorundasın??

“Oof, ileride anlarsın,” dedi Staffa belli belirsiz. “Üzgünüm, fakat bunu sana anlatabilmemin herhangi bir yolu yok.”

Staffa kaşlarını çatıp suratına o inatçı ifadeyi takındığından, Jane bununla yetinmek zorunda olduğunu anladı. Fakat Staffa ve annesinin bir sırları olduğunu biliyordu ve öğrenmek için can atıyordu. Olup biten tuhaf olayların bir açıklaması olmalıydı – arabadaki asla boşalmıyormuş gibi görünen para torbası, ikisinin resimli kutuya tapınıyormuş gibi yaptıkları şeyler, Leydi Matilda’nın ayrılmasına neden olan gizemli “iş”. Staffa’ya pek soru sormamaya fakat gözlerini dört açmaya karar verdi.

Staffa’yla otel odasında geçirdikleri gece, Jane’in konuşmaması gereken konulara değindiği anlar dışında harikaydı. Erkekler Bahçesi’ne telefon ettiklerinde hediyelerden ve Leydi Matilda’nın onlarla birlikte olmadığından söz etmemeye dikkat ettiler. Akşam yemeği için oda servisini aradılar, mini bardan biraz daha gazoz içip televizyonda bir film seyrettiler.

“Bu tam bir cennet,” diye içini çekti Staffa. “Keşke tatilin tamamını böyle geçirebilseydik.”

“Eve gitmek istemiyor musun?”

“Sadece sen orada olduğun müddetçe,” dedi Staffa. “Ayrılma vaktin geldiğinde korkunç olacak – fakat şimdi bunu düşünmeyelim.”

Ertesi gün, gitmeleri gereken biraz daha yol vardı. Jane nereye gittiklerini sorduğunda Staffa sadece “Kuzeye,” demekle yetindi. Köylerin, tarlaların, ormanların ve nehirlerin yanından geçtiler. Ara sıra da kocaman arabayla otoyolda ilerlediler. Prockwald çoğunlukla Jane’in daha önceden hiç duymadığı kasabaları gösteren tabelalarla dolu daracık yollara sapıyordu – buralarda bomboş şeritler ve dolambaçlı yollar vardı. Emin olduğu tek şey, şimdi İskoçya’da olduklarıydı. Sadece kısa bir süreliğine, öğle yemeği için sandviç ve Leydi Matilda’ya bir kutu kurabiye almak amacıyla durdular.

“Annem kahvaltıda bunları yemeyi seviyor,” dedi Staffa, “üstüne salyangoz-ezmesi sürüp.”

“Ne sürüp?”

Staffa utanmış gibiydi. “Pardon – çikolata sürüp. Dilim sürçtü.”

Etraftaki manzara vahşi bir hal almış, ağaçlar rüzgârın etkisiyle yan yatmıştı. Jane çıplak yamaçlar ve karanlık ormanlar gördü. Ortalık karmarmaya başlayınca, Jane’in gözleri kalacakları oteli aramaya başladı. Görünürlerde tek bir bina yoktu. Sakin, gri bir denize ulaşınca kadar ilerlemeye devam ettiler. Prockwald arabayı, geniş,

yassı bir teknenin beklediği ıssız bir iskelede durdu.

Jane İskoçya'nın en uç noktasına geldiklerini anladı. "Burada iniyor muyuz?" diye sordu. Tır tır titriyordu. Soğuk ve rüzgârlı bir yerdi, in cin top oynuyordu ve dünyanın en uç noktası gibiydi. Ona vadedilen muhteşem şato da neredeydi?

"Hayır," dedi Staffa, "biz arabada kalacağız. Karşıya geçmek uzun sürmez."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizim adaya."

"Sizin KENDİ adanız mı var? Ciddi misin?" Jane böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordu.

"Bizim eve gitmek için saat çok geç, bu yüzden geceyi Prockwald ve eşiyile birlikte, onların çiftlik evinde geçireceğiz."

"Prockwald'ın eşi de onun gibi mi? Yani, o konuşuyor mu demek istedim?" diye fısıldadı.

"Hep konuşur," dedi kendinden emin bir şekilde. "Aynı zamanda da harika bir aşçıdır."

Prockwald arabayı doğruca yassı teknenin üzerine doğru sürdü. Tekne denizin içinde yavaşça ilerliyordu. Jane pencereden dışarı baktı, çevrede gri denizden başka hiçbir şey göremiyordu, sanki araba suyun üzerinde kendi kendine gidiyordu. Jane ve Staffa karanlık basarken, dalgalarla sallana sallana uykuya daldılar.

Jane bir şeylerin yanlış gittiği hissiyle yavaşça uyandı. Arabayla yine engebeli bir yolda ilerliyorlardı. Kapalı göz kapaklarından içeri bir tür ışık sızıyordu. Gerçekten sabah mı olmuştu?

Gözlerini açtı. Pencereden dışarıyı kapkaranlık görünüyordu. Fakat arabanın içini esrarengiz, gümüşi, pasparlak ve kılıç gibi keskin bir ışık doldurmuştu.

Işık, resimli kutunun üzerindeki incecik bir çatlaktan yayılıyordu.

Jane çok korktu. Staffa'yı uyandırmak istedi, fakat ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Kutu tutuşmuş olamazdı, çünkü ışık alevlerden gelemeyecek kadar sabit ve parlaktı, ortalıkta da hiç duman yoktu. Kutunun içinde saklı, yanlışlıkla basmış oldukları, elektrikli bir şey olabilir miydi? Keşke bilim hakkında daha fazla şey bilseydim diye düşündü. Belki de radyoaktif bir şey taşıyorlardı – karanlıkta parlayan radyoaktif şeyler hakkında bir şeyler duyduğuna emindi. Leydi Matilda onlara nükleer bir bombanın sorumluluğunu mu vermişti?

Sakin ol, dedi kendi kendine. Kimse nükleer bir bombayı resimli bir kutunun içine koymaz – Leydi Matilda bile o kadar çatlak değildi.

“Staffa!” diye tısladı.

Esrarengiz ışık aniden yok oldu.

Arabanın diğer tarafında yatan Staffa seslendi,
“Ne var?”

“Oof – uyuduğunu zannediyordum – görmedin mi?”

“Neyi görmedim mi?”

“Kutunun içindeki ışığı – kutunun içinde bir ışık vardı...”

Staffa kıkır kıkır güldü. “Jane, asıl uyuyan sensin. Rüya görüyordun.”

“Rüya değildi, gerçekten. Sana seslendiğimde ışık söndü.”

“Çünkü o sırada sen uyandın. Rüya görüyordun.”

“Görmüyordum.”

“Kutunun içinde ışık falan yok,” dedi Staffa.
“Keşke açıp sana gösterebilseydim.”

“Neden açamıyorsun? İçinde ne var?”

Staffa omzunu silkti. “Sanırım aile kâğıtları. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de tam olarak bilmiyorum. Bana inan, o ışığı rüyada gördün sen.”

“Şeeey...” Jane onu gördüğünden emindi, ama diğer yandan da duyularım benimle oyun mu oynuyor diye düşünmeye başlamıştı. Rüya olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu kabul etmek zorundaydı. Diğer taraftan, bu tatilde çok garip bir şeyler oluyor, her geçen dakika daha da garipleşiyordu.

Birdenbire, uçsuz bucaksız bir karanlığın içinde terk edilmiş bir evin önünde durdular. Staffa kurtunun emniyet kemerini dikkatlice çözüp, kollarının arasına aldı.

Ön kapı açıktı ve dışarıya ışık düşüyordu. Onları karşılamak üzere biri dışarı çıktı. Jane dışarıya çıkanın yuvarlak hatlarından sadece bir kadın olduğunu çıkartabiliyordu – üzerinde işçi tulumu vardı ve yüzü, Prockwald'ınki gibi siyah bir atkıyla sarılıydı. Kocasını bagajdan çantaları çıkarırken, o da kızların arabadan inmelerine yardım etti.

Staffa atkısının üzerine sevgi dolu bir öpücük kondurup, kutuyu teslim ederken, “Merhaba, Bayan P,” dedi. “Annemden hiç haber var mı?”

“Evet, Bayan Staffa. Sorun geçmiş ve her şey

normale dönmüş.” Sesi yüksek, konuşması yavaştı, ses tonundaki neşeli iniş çıkışlarla şarkı söylüyor gibiydi. “Hoş geldiniz, Bayan Jane. Umarım siyah atkım sizi rahatsız etmez. Yaşlı kocacığımın benim maytlara alerjimiz var ve örtünmeyince hapşirmaktan konuşamıyoruz. Şimdi, ikiniz doğruca yukarı gelseniz iyi olur.”

Jane kendini daha rahat hissetti. Çiftlik evi çok sade ve temiz, aynı zamanda da sıcak ve rahatlatıcıydı. Maytları duyduktan sonra, Bayan Prockwald’ın atkısı artık sizi tedirgin etmiyordu, sesinde de çok hoş ve güven veren bir şey vardı. Kesinlikle kocasının sessizliğini telafi ediyordu.

“Her şeyi hazır bulacaksınız. Her ikinizin odasına, kaynamış yumurta ve çikolatalı kekten oluşan küçük bir yemek koydum. Leydi Matilda, her ikinizin de hemen yatmaya gitmenizi ve konuşup geç saatlere kadar uyanık kalmamanızı söyledi.”

Staffa yüksek sesle esnedi. “Şey, benim için fark etmez. Aşırı derecede yorgunum. Sen değil misin, Jane?”

“Şey – evet,” dedi Jane. “Evet tabii ki.” Uykuyu düşünemeyecek kadar merak içindeydi, özellikle de kutunun geceyi nerede geçireceğini öğrenmek istiyordu.

Bayan Prockwald onları yukarıya, bir sürü kapının bulunduğu kocaman bir sahanlığa çıkardı. Kapılardan birini açtı. Jane, bir dolaptan birazcık

büyük olan ve içinde bir masadan başka bir şey bulunmayan küçücük odaya baktı.

Bayan Prockwald kutuyu masanın üzerine koydu, altın şamdanları yerleştirdi ve kapıyı çabucak kapattı. “Odada pek fazla şey yok, fakat kutu bir gece idare eder. Anahtarı yok, ama zaten ihtiyacınız da yok – buradan daha güvenli bir yer olamaz.”

Bayan Prockwald konuşken Jane’i geniş, sıcak bir odaya götürdü. Odada pek mobilya olmasına rağmen cıvı cıvı bir lamba, perdeler ve gerçek bir ateş vardı. Ateşin önündeki küçük masada, iki tane kaynamış yumurta ve kocaman bir dilim çikolatalı kekten oluşan acayip bir yemek duruyordu, başka da bir şey yoktu.

“Bayan Jane, banyo iki yatak odasının arasında – Bayan Staffa ile aynı banyoyu kullanacaksınız.”

Staffa, “Teşekkür ederim, Bayan P,” derken yine esniyordu. “Biraz uyusak iyi olur. İyi geceler, Jane.”

Kendi odasına girip kapıyı kapattı. Bayan Prockwald aşıya indi. Yalnız kalan Jane, yatağında oturup, sesleri dinlemeye başladı. Ev tamamen sessizliğe gömülene kadar kıınıdamadan durdu, duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarıydı. Kararını vermişti. Leydi Matilda’ya verdiği sözü tutmayacaktı – daha fazla neler olduğunu öğrenmeden duramazdı.

Heyecan ve korkuyla titrerken, olabildiğince sessiz bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp yatak odasından usulca çıktı. Koridorda kimse yoktu. Yavaş ve çok dikkatli bir şekilde, kutunun bulunduğu odanın kapısını açıp içeri girdi.

Küçük oda karanlıktı, fakat pencereden süzülen ay ışığı görmesine yetiyordu. Jane'in ağzı kurumuştur. Leydi Matilda bunu bir şekilde anlarsa, ne yapardı?

Çok, çok dikkatli bir şekilde, resimli kutunun kapağını bir santimetre kadar açtı. İçeride ışık vardı, fakat bu daha önce arabada gördüğünden daha farklı bir ışıktı. Jane çömelip gözünü açık kısma dayadı ve derin bir nefes aldı.

Gördüğü minyatür bir odaydı, oyuncak evlerdeki odalara benziyordu. Fakat kutunun içindeki oda, bugüne kadar gördüğü herhangi bir oyuncak evden çok daha ayrıntılıydı. İçindeki küçük şeylerin her biri kusursuzdu. Minik koltuklar ve masalar, ufacık kitaplarla dolu kitaplıklar ve duvarlarda ufacık resimler vardı. Şöminede ufacık bir ateş parlıyordu. Jane'e göre oda çok güzeldi. Rahat bir nefes aldı. Nükleer bir bomba falan taşımıyorlardı. Leydi Matilda'nın söylediği bütün o şarkılar ve yaptığı danslar güzel bir oyuncak içindi.

Ve sonra korkunç bir şey oldu.

Küçük odadaki kapı açıldı. Koyu renk saçlı biri içeri girdi. Gerinin esnedikten sonra küçük bir

maşa ile ateşi karıştırdı. Bir koltuğun yanında duran küçük yuvarlak masadan küçük bir kitap aldı.

Bu Staffa'ydı.

Jane'in başı dönüyor, hafiften midesi bulanıyordu. Bu ya bir rüya ya da halüsinasyon olmalıydı. Belki de bir tür oyundu. Gerçek olamazdı.

Minik Staffa kitabı kolunun altına sıkıştırıp, bütün lambaları kapatarak minik odanın içinde yürürken, Jane şaşkınlık ve korkuyla onu izledi. Bitirdiğinde, minik kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Artık resimli kutunun içi, ateşin minik turuncu parıltısı haricinde, kapkaranlıktı.

Jane kutuyu kapatıp odadan çıktı. Parmakları titriyordu ve iyice sakarlaşmıştı, en ufak bir ses bile çıkardığında tüyleri diken diken oluyordu. Çok korkmuştu, fakat Staffa ile konuşmak zorundaydı – Staffa bu sefer ona doğru dürüst bir açıklama yapmalıydı.

Staffa'nın kapısını açmaya çalıştı. Kilitliydi. Ortak kullandıkları banyoya gitti – Staffa'nın odasına açılan kapı da kilitliydi.

Yatağı boş, diye düşündü Jane. O, kutunun içinde ve ben burada yalnızım.

Olayları tekrar düşünmek için yatağına oturdu.

İlk olarak, Leydi Matilda ile ilgili bir rüya görmüştü, sonra kutudaki ışık ve şimdi de bu. Staffa onun hayal gördüğünü söylemişti. Ya deliriyordu ya da kutunun gerçekten çok tuhaf bir sırrı vardı.

Aydınlık ve insana keyif veren bir odası vardı. Jane biraz sakinleşti. Birdenbire aç olduğunu hatırlayıp kaynamış yumurtaları ve küçük bir dilim çikolatalı keki yedi. Gece yarısını geçiyordu ve çok yorgundu – ama uyuyamadı. Kutuya bir kez daha bakmak için can atıyordu.

Koridordan bir kez daha sürünerek geçti. Kutunun bulunduğu odaya süzüldü. Derin bir nefes alarak kutunun kapağını yaklaşık on santimetre kaldırdı – gördüğü tek şey ahşap boş bir kutuydu.

O kadar rahatlamıştı ki az kalsın kahkaha atacaktı. Minik oda yoktu. Son zamanlardaki uyur-gezerliklerinden biriydi – yorgunluğundan kaynaklanmış olabileceğine karar verdi. Odasına geri dönüp yatağına girdi.

Jane uyandığında ilk duyduğu şey şarkı söyleyen birinin sesiydi. Gözlerini açtı. Odayı doluran sabah güneşi öyle canlı ve aydınlıktı ki dışarıya çıkmak istedi. Bayan Prockwald, yuvarlak masaya tabakları koyarken, Jane'in sözlerini pek anlamadığı bir şarkı söylüyordu – “kalbi bir böceğin bacağı kadar büyüktü” gibi bir şey. Ayağa kalktı.

“Günaydın, Bayan Jane!” dedi şarkı söyler gibi. Size bir dilim salam ve meyveli kek getirdim. Leydi Matilda hepsini bitirmeniz gerektiğini söylüyor, çünkü bu sabah sizi uzun bir yürüyüş bekliyor.”

“Leydi Matilda mı? O burada mı?” Jane sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi – onsuz çok eğleniyorlardı.

“Evet, canım, aşağıda. Erkek pantolonunu ve ayakkabılarınızı giymenizi söyledi.”

Jane sırt çantasından Erkekler Bahçesi’nde giydiği kıyafetleri çıkarıp üzerine geçirdi. Leydi Matilda’nın ona aldığı kız işi şeylerden sonra, bunlar huzur veren eski dostlar gibiydi. Karnı açtı, fakat meyveli kek ya da bir dilim salama katlanamazdı – Bayan Prockwald’ın yemek konusunda tuhaf bazı fikirleri vardı.

Staffa aşağıdaki holde bekliyordu. “Peki Jane, hazır mısın?”

Jane, “Neye hazır mıyım?” diye sordu.

“Bugün büyük gün. Seni eve götürüyoruz. Bu gece şatomuzda uyuyacaksınız.”

“Şatonuz çok uzakta olmalı,” dedi Jane. “Penceremden dışarı baktım, fakat kilometrelerce alan içerisinde tek bir bina bile yok gibi – sadece çıplak tepeler.”

Staffa, “Görürsün. Korkarım epey uzun bir yürüyüş olacak.”

“Aa, canım yavrum!” Leydi Matilda hışımla hole girdi. Kırmızı fitilli kadifeden özenle hazırlanmış bir yürüyüş takımı giymişti, elinde ise saf gümüşten yapılmış gibi görünen küçük bir kazma

vardı. “Uzun yolculuğumuz sonunda bitiyor! Staffa – öğle yemeğimizi paketledin mi, canım?”

“Evet, anne.”

“O zaman kaderimizle yüzleşmek için yola çıkalım!”

Leydi Matilda yürüyüş kıyafetlerinin üzerine bir tür deri emniyet takımı taktı. Bayan Prockwald resimli kutuyu emniyet takımına kayışla dikkatlice bağladı; kutu hanımefendisinin kocaman göğüslerinin altında, askıdaki bir bebek gibi görünüyordu. Staffa içinde altın şamdanların bulunduğu çantayı aldı. Jane geri kalan eşyalarına ne olacağını merak etmesine rağmen sormak istemedi. Üçü birden aydınlık bir sabahın içinde ilerlemeye başladı. Jane, terk edemiş evlerinin ön kapısında, yerlere kadar eğilip selam veren Bay ve Bayan Prockwald’a bakmak için arkasına döndü.

Dik ve taşlı bir yamacı tırmanmaya başladılar.

Leydi Matilda, “Jane, canım, bu senin için zor bir yürüyüş olabilir,” dedi. “Seni çok yormamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Omuzlarını arkaya atıp şarkı söylemeye başladı.

*Çok severim yola çıkmayı,
Dağ evime doğru!,
Lay la lay la lay la – Uf! Uf! – ah,
Oturmam gerek!*

Leydi Matilda çok yavaş yürüyordu. Oflayıp pufluyordu, yüzü de elbisesi gibi kırmızı olmuştu. Tırmanışı çok kolay bulan Jane, onun bu kadar mızımız olduğuna inanamıyordu.

Bütün sabah tırmandılar. Jane'in çok hoşuna gitti. Denizin kokusunu getiren serin bir esinti vardı ve arabada geçen onca günden sonra bu muhteşem bir ferahlıktı.

"İşte geldik!" dedi Leydi Matilda nefes nefese. "Sonunda eve vardık!"

Jane şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Çıplak bir yamaçta duruyorlardı, birkaç adım ileride büyük kaya parçalarından oluşan bir yığın vardı. Etrafları, göz alabildiğine bodur çim ve kayalarla çevriliydi. Ünlü şato neredeydi?

Leydi Matilda bir çimen topağının üzerine çöktü. "Oof! Bir adım bile atacak halim yok. Jane, canım, şu iri kaya yığınına görüyor musun?"

"Evet," dedi Jane. Tabii ki görüyordu. Kiloetrelerce alan içerisinde başka hiçbir şey yoktu. "En altta yer alan en büyük iki kaya parçasını görüyor musun?"

"Evet."

"Kutuyu al ve o iki kaya arasına, olabildiğince uzak bir yere koy. Anladın mı?"

Jane, "Evet," dedi yine. Leydi Matilda'nın sesi sert, kesin ve biraz da korkutucu bir hal almıştı, itaat etmemek söz konusu bile değildi.

Leydi Matilda deri emniyet kemerini çözdü. Jane kutuyu aldı ve büyük kaya parçalarının bulunduğu yere taşıdı. Yığının altındaki iki büyük kaya parçasını buldu. Kutu o araya tam oturdu.

“Şimdi hiç kıpırdama,” dedi Staffa. “Tam olduğun yerde dur ve hareket etme.”

Keskin hatlı yüzü solgun ve kararlıydı, yavaş yavaş Jane’e doğru yürümeye başladı. Yürürken, sağ elindeki altın yüzüğü çıkardı.

“Staffa? Ne yapıyorsun?”

“Kımıldama!”

Leydi Matilda pelerinini düzelterek, “Bir dakika,” dedi. “Öğle yemeğimizi unutma.”

Staffa sinirli sinirli iç çekti. “Başka hiçbir şey düşünmez misin sen?”

“Acıkınca ve yiyecek hiçbir şey bulamadığında, sen de bunu düşüneceksin genç bayan.”

“Oof, peki. Bunun için üzgünüm, Jane.” Staffa cebinden bir çikolata topu çıkarıp dikkatlice yere, Jane’in spor ayakkabısının yanına koydu.

“Hey, neler oluyor?” diye sordu Jane. “Eviniz nerede?”

Staffa, “Evimiz hakkında sana bir-iki şeyi söylemeyi unuttum. Dürüst olmak gerekirse, öğrenseydin bizimle gelmek istemezsin diye korktum,” dedi.

“Neyi öğrenseydim? Staffa neden bahsediyorsun?”

Staffa, Jane'in sağ elini aldı. "Olabildiğince kıpırdamadan durman en iyisi. Biraz canını yakabilir, fakat korkma – uzun sürmez." Altın yüzüğü Jane'in küçük parmağına taktı.

Jane bir çığlık attı. Metalin soğuk halkası gitgide küçölüyor, acı dayanılmaz bir hale geliyordu. Kemiği tam kopma noktasına gelmişti ki acı birdenbire dindi. Şiddetli bir rüzgâr fırtınası gibi bir şey kuvvetlice çarpıp onu yere düşürdü. Etrafındaki her şey karanlıktı.

Düşüyor,
düşüyor,
düşüyor,
– ve sonra hiçbir şey.

Sersemligi geçince, bir ormanın derinliklerinde yerde uzanmış yattığını fark etti. Ağaçlar ne tuhaf diye düşündü belli belirsiz – yapraksız büyük yeşil kamış gibi gövdeler. Bulanık gözlerini açmak için birkaç kere gözlerini kırptı. Biraz uzakta, tuhaf ağaçlardan birine yaslanmış oturan Leydi Matilda'yı görebildi. El çantasından ayna ve ruj çıkarıp büyük kırmızı dudaklarını yeniden boyamaya başladı. Jane ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Rüyada birini izlemek gibiydi.

Bir şangırtı duydu. Ağaçların arasından bugüne kadar Jane'in gördüğü dünyanın en iğrenç yaratığı geliyordu – siyah ve metalik, kevgir gibi gözleri ve uzun, tüylü bacakları ile bir beygir büyüklüğündeydi. Bu şey ayaklarını Matilda'ya sürüyordu. Jane çığlık atmaya çalıştı.

Leydi Matilda, kafasını kaldırıp korkunç yaratığa bir göz attı ve sinirli sinirli cık cıkladı. “Staffa! Staffa! Neredesin? Biliyorsun karıncalardan nefret ederim.”

Jane uçuk kaçık rüyasında, Staffa’nın bir tüfek taşıdığını gördü. Oldukça sakin bir şekilde, yaratığı başından vurdu. Yaratık çökmekte olan bir inşaat iskelesi gibi yavaşça yere düştü.

“Böyle şeylere karşı hazırlıklı ol, anne,” dedi Staffa, “karıncasız piknik diye bir şey yok.”

“İngğ, korkunç şeyler! Ölürken ne pis kokuyorlar değil mi? İştahını kaçırmaya yeter. Jane hâlâ uyanmadı mı?”

Staffa’nın, “Hayır” dediğini duydu. “Fakat iyi görünüyor. Ciddi bir şok yaşamadan onu geçirebiliriz – tabii sen onu korkutmazsan.”

“Peh,” dedi Leydi Matilda umursamaz bir şekilde. “O da bizden biri artık ve o da alışıır.”

Jane birdenbire ne olduğunu anladı. Bir kere sinde, bir karıncaya büyüteçle bakmıştı, o da tıpkı bu ölü, kara canavar gibiydi. Eğer bu canavar bir karıncaysa, bu garip ağaçlar da uzun çim yaprakları olabilirdi – o uzaktaki dağ ise iri kaya parçaları yığını. Üçü de böceklerden daha küçük olana kadar çekmişlerdi. Kutunun içinde gördüğü (ya da gördüğünü zannettiği) minik Staffa’dan bile daha küçüktüler. Onu hayretler içinde bırakan bir kâbustu. Neden uyanamıyordu?

“Jane, canım, hayır, rüya görmüyorsun,” dedi Leydi Matilda gülümseyerek. “Baştan sonra gerçek. Eck Krallığı’na geçtin. Sanırım Prenses Staffa’ya ilk ismiyle seslenmeye devam edebilirsin – fakat bana “Majesteleri” diye hitap etmek zorundasın.

Jane çok şaşırılmıştı. Kraliçe olduğunu söyleyen bir kadının borazan gibi sesinin eşliğinde, afallamış bir şekilde doğruldu.

“Jane, canım, uzun sözün kıyası, seni şatomuza götürüyoruz. Orada oğlumuz Kral Yedinci Quarley ile tanışacaksın – Staffa’nın ağabeyi.”

Jane, Staffa’ya döndü. “Ağabeyin bir kral mı?” (Neyin kralı?)

“İşte şimdi sana neden gerçeği söyleyemediğimi görüyorsun,” dedi Staffa. “Bana asla inanmazdın – ve benimle eve gelmeni o kadar çok istiyordum ki! Gerçekten öyle çok istemiştim ki! Çok sinirlendiysen, hemen eve dönebilirsin! Çok mu sinirlendin?”

“Ben – ben bilmiyorum,” dedi Jane, hâlâ sersem gibiydi. “Bunun bir rüya olmadığına emin misin?”

“Kesinlikle. Erkekler Bahçesi kadar gerçek. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum.”

“Fakat ilk önce,” dedi Leydi Matilda, “öğle yemeği yiyeceğiz.” Oflaya puflaya, kırmızı pantolonunun üzerindeki toprakları silkeleyerek ayağa kalktı.

Jane, aşağı yukarı bir bahçe kulübesi büyüklüğündeki, kocaman, yusuvarlak, parıl parıl parlayan, koyu kahverengi tümseği fark etti. Kraliçe ona doğru yürüyordu. Gürültüyle atlatıncaya kadar gümüş kazmasını pürüzsüz yüzeye vurdu.

“Geri kalanını sen yaparsın, Staffa – benim için büyük, güzel bir dilim, lütfen.” Kraliçe Matilda el çantasından kocaman, beyaz bir peçete çıkarıp çenesinin altına sıkıştırdı.

Staffa’nın uzun bir bıçağı vardı. Kahverengi tümseğin üzerine çıkıp kaldırım taşı büyüklüğünde, çentik şeklinde bir parçayı gelişigüzel kesip çıkarırdı. Kraliçe parçayı yakalayıp, büyük kırmızı ağzıyla hapur hupur yemeye başladı. Ortalığı keskin bir çikolata kokusu kapladı. Jane kahverengi tümseğin, Staffa’nın yere koyduğu çikolata topu olduğunu fark etti. Karnı açtı, fakat Staffa’nın ona verdiği külçe gibi çikolata parçası midesini bulandırdı. Sadece bir lokma alabildi.

Kraliçe, ağzını şapırdata şapırdata keyifle iki büyük dilim yedi. “Ooh, muhteşem! Jane, canım, krallığımızda feci halde bir şeker kıtlığı olduğunu göreceksin. Sakla samanı gelir zamanı – Martı Devriyesi’ne çikolata topunun kalanını çay için eve getirmelerini söyleyeceğim.”

Staffa, “Bu iş için ayıracak memurları olmaya bilir,” dedi

Kraliçe sinirlenmişti. “Saçmalık, her zaman her

iş için memur bulunabilir. Hadi şimdi yolculuğumuza başlayalım. Quarley'e yemek zamanı orada olacağımızı söyledim.”

Jane, “Nereye gidiyoruz?” diye sormaya cesaret edebildi.

“Elbette, kutuya,” dedi Staffa. “Ormanın diğer tarafında.”

“Orman? Aa, çimleri kastediyorsun.”

“Evet.” Staffa tüfeğini aldı. “Önden ben gideceğim. Sen annemin peşinden ayrılma.”

“Martı Devriyesi de ne?”

Staffa'nın suratı asıktı. “Umarım hiçbir zaman ne olduğunu öğrenmek zorunda kalmazsın.”

Üçü birlikte çimen sapları arasından tek sıra halinde yürüyorlardı. En önde Staffa, arkasında Jane, onun arkasında da kraliçe. Loş ortamda kesilmiş çimenlerin keskin kokusu vardı. Yaklaşık yarım saat sonra Staffa bir karınca daha vurdu.

Bütün bunlar öyle tuhaf ve ilginçti ki Jane artık korkmuyordu. Ufacık olunca dünya çok farklıydı. Çimenlik böceklerle dolu bir yerdi, bazıları o kadar küçüktü ki Jane bunları normal bir insan gözüyle asla göremezdi. Parlak, plastik gibi kocaman bir sırtı ve kerpeten şeklinde, açılıp kapanan kısıkaçları olan, Kraliçe Matilda kadar uzun, kocaman kara bir böceği geçtiler. Jane tedirgin olmuştu, ancak Staffa onu böceğin zararsız olduğuna inandırdı. Böcek yerde miskin miskin mırılda-

nıyor, tıslayıp duruyordu; minyatür insanları fark etmedi bile.

Üzerlerinde bir martı çığlık attı.

Staffa, “Bizi gördü! Yere yatın!” diye bağırdı.

Kraliçe Matilda – şık kıyafetlerini hiç düşünmeden – çığlık atıp kendini yere attı. Üzerlerine kara bir gölge düştü.

“Jane – yere yat!” diye haykırdı Staffa.

Martı onların üzerine çullandı. Hayret edilecek, korkunç bir görüntüydü; arka bahçenize bir jet uçağının inmesi gibi bir şey. Kocaman gagası açıldı. Jane yere düştü. Staffa cesurca ayakta kaldı. Dev kuşu boynundan ve beyaz iri karnından vurdu. Kurşun delikleri minicikti, fakat martı kulaqları sağır eden bir çığlık daha atarak uçup gitti.

“Aferin, Staffa,” dedi Kraliçe Matilda nefes nefese. “Çok yaklaştı! Kalkmama yardım edin kızlar.”

Jane ve Staffa iri yarı kraliçenin ayağa kalkmasına yardım ettiler.

“Kalenin bu tarafında,” dedi Staffa, Jane’e “en büyük tehdit martılar. İnsanlarımıza saldırıp gagalarıyla kapıp kaçırıyorlar – geçen yıl bir bölüğün tamamını kaybettik.”

“Diğer kuşlar genelde bizi rahat bırakıyor,” dedi Kraliçe Matilda. “Kutup martılarıyla başımız biraz belada, fakat onlar martılar kadar zeki değil. O iğrenç kuşlar bizi yemeye alıştı.”

Yürümeye devam ettiler. Jane, Staffa'nın peşinden ayrılmamaya dikkat ediyordu. Balık kokan bir yuvaya kaçırılmaya niyeti yoktu – bu yeni dünya tehlikeliydi. Staffa'nın ne zaman silah kullanmayı öğrendiğini merak etti ve keşke erkek kardeşleri de Staffa'yı ateş ederken görebilselerdi. Jane'in açlıktan karnı guruldadı. Gittikleri yerde doğru düzgün yemekler olduğunu umuyordu.

Uzun bir yürüyüştü; fakat sonunda, güneş baktarken çim ormanından çıkıp kutuya ulaştılar.

“Evim, güzel evim!” dedi kraliçe mutlu bir şekilde.

Jane küçüldüğünde kutunun üzerindeki resimlerin kaba ve yapay görüneceğini zannetmişti – ancak ayrıntılar öncekinden çok daha zarifti. Resimdeki orman ve tepelerin üzerinde gerçek bir gün batımı olduğuna yemin edebilirdi ve neredeyse puslu bir esintide, boyanmış dalların oynadığını görebiliyordu. Hava sanki boyanmış çayırlardan sürüklenip gelen tuhaf kokularla doluydu.

Kraliçe, “Jane, canım, koşarak kutunun üstüne çık. Parmağındaki altın yüzükle üç kere kuvvetlice vur, sonra olabildiğince hızla koşarak geri kaç.”

Jane kutunun üstüne çıktı, elinin doğruca içine gireceğinden emindi. Fakat kutunun boyalı kenarları sertti. Staffa'nın parmağına taktığı yüzükle üç kere vurdu.

“Geri!” diye seslendi Staffa. “Geri gel!”

Jane, Staffa’ya doğru koştı. Ayaklarının altındaki yerin sarsıldığını hissetti. Yerin altında dev bir makine çalıştırılmış gibi gümbür gümbür bir ses geliyordu. Staffa’nın elini yakaladı. Kutu korkunç bir şekilde sallanıyordu. Jane kendini büyük bir patlamaya hazırladı.

Kutudan, kulelerinin birer birer belirmediği şato ortaya çıktı. Gökten toz yağıyor, büyük kaya parçaları gürültülü bir şekilde yere çarpıyordu. Şatonun kulelerinden, verimli kırsal ve ormanların olduğu çok güzel bir manzara gözler önüne serildi. Şiddetli bir rüzgâr çıktı, iki arazi – çıplak İskoç adası ve kutunun üzerindeki resimler – renkler bulanıklaşana kadar etraflarında fırıl fırıl döndü.

Rüzgâr başladığı gibi birdenbire kesildi. Jane artık çıplak bir yamaçtaki minik insanlar değil, taş bir kapının önünde ayakta duran normal boyutlarda üç insan olduklarını fark etti. Tıpkı Mike ve Phil'in evdeki gri plastik şatolarındaki gibi, gerçek bir kale kapısı, hendek ve asma köprü vardı. Parlak renkteki bayraklar, yaz esintisiyle dans ediyorlardı.

“Gerçek bir şato,” dedi Jane. “Tıpkı bir masal gibi.” Çok güzeldi.

“Jane, canım, sarayımıza hoş geldin,” dedi Kraliçe Matilda. “Umarım burayı ikinci evin olarak görürsün.”

Asma köprüyü geçtiler. Mor ve turuncu üniforma giymiş iki asker kalenin girişini koruyordu. Jane onlara dik dik bakmamaya çalıştı (duygula-

rını incitmek istemiyordu), fakat ona göre askerler gerçekten çok tuhaf görünüyorlardı. Yaklaşınca, tam olarak insan olmadıkları anlaşılıyordu. Ufacık, yuvarlak vücutları, uzun zapzayıf kol ve bacakları, kocaman üçgen şeklinde acayip kafaları vardı. Gözleri ve ağızları da üçgen şeklindeydi. Boyunları upuzun ve inceikti, ama çeneleri yoktu. Kraliçe yanlarından rüzgâr gibi geçerken yerlere kadar eğilip selam verdiler.

“Majesteleri!” Üçgen şeklindeki başka bir asker koşarak onları karşılamaya geldi. Jane, onun diğerlerinden daha önemli olduğunu düşündü – mor üniforması bir sürü altın işlemeyle kaplıydı. “Yüce kraliçemiz! Sizi bu kadar erken beklemiyorduk.”

Eğildi, kraliçenin elini öptü.

“Jane!” dedi kraliçe, “Bu Kaptan Hooter, benim en rütbeli uşağım. Hooter, bu Bayan Jane.”

Kaptan Hooter’ın Jane’in elini tutup öpmesi Jane’i çok utandırdı. “Şeref verdiniz, hanımefendi.”

Daha önce hiç kimse ona “hanımefendi” dememişti – sadece babası alay ederken kullanırdı. Kot pantolonu, kazağı çimen, toprak ve çikolata lekeleriyle doluydu. Kendini çok küçük ve pis hissetti.

Şimdi etraflarında dolanıp duran onlarca üçgen insan vardı; kafaları ince, uzun boyunları üzerinde sallanıp duruyordu.

“Uşaklarımız,” dedi Staffa.

“Prockwald’lar o atkılarının altında böyle mi görünüyorlar?”

“Şey, evet. Aslında maytlara alerjileri yok. Sizin dünyanızda kendilerini gizlemek zorundalar.”

Sanki Jane’in dünyası çok uzaklarda kalmıştı. Kraliyet sarayının salonunu dikkatle inceledi. Muhteşem bir yerdi – kısmen görkemli bir ev, kısmen de katedral gibiydi. Yaz olmasına rağmen, kocaman şöminede ev büyüklüğünde bir ateş vardı. Yerde kalın mor bir halı seriliydi, sandalyelerin üzerleri ise yumuşak kadife kumaştan minderlerle doluydu. Duvarlar kral ve kraliçelerin portreleri ve genellikle üniformalı üçgen biçimindeki farklı farklı insanların resimleriyle kaplıydı. Şöminenin üstünde, altın çerçevesine “TORNADO” kazılı kocaman, tüylü bir örümceğin resmi vardı – kraliçenin sevgili yarış örümceği. Artık küçük olduğu için, son Tornado gibi bir yaratık ile karşılaşma fikri Jane’in tüylerini diken diken etti.

Kraliçe gümüş kazmasını Kaptan Hooter’a verdi. “Sınırın yanına çikolata topu bıraktık. Generale söyle yemekten önce gidip getirsin. Aşçıya da söyle onu sos için eritsin.”

“Peki, Majesteleri.”

“Sonra da gidip kralı bul ve gelip beni karşılamakla çok ayıp ettiğini söyle.”

“Peki, Majesteleri.”

Staffa, Jane'in elini sıkarak onu rahatlattı. "Endişelenme, kısa zamanda her şeye alışacaksın. Bu Twilly, burada kaldığın süre boyunca senin özel uşağın olacak."

Twilly'nin pembe beyaz üçgen bir suratı ve kahverengi iri bukleli lüle lüle saçları vardı. Jane ve Staffa ile aynı yaştaymış gibi görünüyordu. Twilly reverans yaptı. "Nasılsınız, hanımefendi?"

"Ama benim bir uşağa ihtiyacım yok ki," diye itiraz etti Jane. "Ben onunla ne yapacağımı bilmem!" Twilly'nin onu korkuttuğunu söylemek istedi.

"Oof, buna kısa zamanda alışırsın," dedi Staffa neşeyle. "Twilly senin için küveti dolduracak, saçlarını tarayacak ve kıyafetlerinle ilgilenecek. Onun işi bu."

Jane, Twilly'e bir daha baktı. Koca göbekli, çırpı bacaklı, küçük gülünç yaratık ışık saçan yüzüyle ona gülümsedi. Uzun, geniş bir etek, beyaz, kalın fırfırlı önlükten oluşan siyah bir elbise giyiyordu. Jane şimdi adamakıllı baktığı için, Twilly'nin yüzünün çok sevimli bir tarafı olduğunu fark etti. O da Twilly'e gülümsedi, korkusu biraz yatışmıştı.

"Jane, sevgili yavrum," dedi kraliçe, "odana git. Hizmetçin yemek için seni hazırlayacak – ilk akşamında sadece aile bireyleri var. Şimdi birkaç kişiye ölüm cezası vermek için acele etmeliyim."

Arkasında Kaptan Hooter ve bir uşak sürüsü ile hışımla fırlayıp taş bir kemerden geçip gitti.

Jane'in tüyleri diken diken oldu. Yanlış duymamıştı değil mi? Küçüldüğünden beri, Kraliçe Matilda'nın gözlerinden hiç eksilmeyen şeytani parıltıyı fark ediyordu. İnsanlara ölüm cezası verdiğine inanmak hiç de zor değildi.

"Hadi." Staffa, Jane'in elini kuvvetlice çekti.

Heybetli mermer merdivenler, resimler ve kocaman altın aksesuarlarla dolu bitmek bilmeyen koridorlarda Twilly'yi takip ettiler. Onlar yanlarından geçerken uşaklar eğilip reverans yaptılar.

Jane, "Keşke bunu yapmasalar!" diye fısıldadı.

"Sana söyledim, buna alışacaksın." Staffa bir kapıyı açmak için atıldı. "Bu senin odan."

"VAAY!" Jane'in nefesi kesildi. Masallardaki gibi bir odaydı. Kafesli pencerelerinde pembe ipekten özenle hazırlanmış perdeler vardı. Beyaz sayvanlı karyola, kocaman bir dolap ve çiçek şeklinde bir banyo vardı. Musluklar altından yapılmıştı. "Bu gerçekten benim mi? Cidden mi?"

"Hoşuna gitti mi?"

Jane kendini yatağın üzerine bırakıp ipek yastıkların içine gömüldü. "Bu inanılmaz! Bayıldım!"

"Çok sevindim," dedi Staffa. "Burada keyifli vakit geçirmen benim için çok önemli – seni uyarmadığımı için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

Maalesef, birine başka bir boyuta geçeceğini söylemek hiç de kolay değil. Umarım beni affedersin.”

Batan güneşin ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Işık Staffa'nın çıplak koluna düşünce, Jane derisinin ne kadar sert ve beyaz olduğunu fark etti

“Sen insan değilsin, değil mi?” cümlesini ağzından kaçırdı.

Staffa soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırdı. “Tam olarak değil.”

Jane korkmaktan çok meraklanmıştı. “Öyleyene sin?”

“Karmaşık bir durum,” dedi Staffa. “Benim ailem – Eckwald kraliyet ailesi – perilerin soyundan geliyor. Fakat biz, senin gibi, her şeyiyle insan olan biriyle evlenmek zorundayız. Yoksa soyumuz tükenir.”

“Baban tam anlamıyla bir insan mıydı?”

“Evet.”

“Burada yaşayan bir insan var mı?”

Staffa acı acı gülümsedi. “Elbette hayır – bir insanı kutunun içinden geçirerek buraya getirmenin ne kadar zor olduğunu gördün.”

“Fakat bu sizin için hiç de zor değil,” dedi Jane. “Annen geri gelmişti, öyle değil mi? Şapkasının tuttuğu o gece.”

“Evet, aferin. Annemle ben ne zaman istersek girip çıkabiliyoruz, fakat insanlar sadece tek bir

geçiş noktasından girebiliyorlar. Geçiş bütün gözlerden uzak olan kendi adamızda olmak zorunda.”

“Neden?”

“Böylece yanında olup onu koruyamadığımızda, kutunun çalınma ya da bir koyun tarafından tekmelenme ihtimali ortadan kalkıyor. Çok güvenilir bir yerde durmak zorunda.”

“Peki ya – biliyosun –” Jane kafasıyla Twilly’yi işaret etti. “O da kısmen bir insan mı?”

“Aa, o sadece bir Ecker,” dedi Staffa. “Eckerlar oldukça farklılar – tamamıyla başka bir ırk, daha çok bir tutam tarla faresi karıştırılmış bir goblin. Onlar bizim kadar zeki değil. Bu yüzden bizim kraliyet ailesinin devamını sağlamak gibi çok zor bir görevimiz var. Onların bize ihtiyacı var.”

Jane, kendi ırkı hakkında yapılan bu kaba tanıma aldırıp aldırmadığını anlamak için Twilly’ye baktı. Fakat Twilly tuvalet masasının üzerindeki cam şişelerin tozunu almakla meşguldü ve konuşulanları duymamış gibiydi.

“Burası neresi, Staffa?” diye sordu. “Dünyanın bir parçası mı?”

“Aslında değil.”

“Öyleyse o kocaman örümcekler nereden geliyor?”

Staffa, “Çoğunlukla kutuya yanlışlıkla getiril-

mişler. Eckerlar da onları evcilleştirmeyi öğrendiler. Bunun dışında, senin zamanının ve mekânının tamamen dışındayız.”

Bu hiç de hoşuna gitmemişti. Erkekler Bahçesi çok çok uzakta kalmış gibiydi.

Jane, “Kim ölüm cezasına çarptırılıyor?” diye sordu.

“Aa, demek duydun.” Staffa utanmıştı. “Sadece birkaç baş belası – görüldüğü kadar kötü değil.”

“Fakat bu korkunç!”

“Benim tavsiyemi dinle,” dedi Staffa çok ciddi bir şekilde. “Fark etmemiş gibi davranmaya çalış – ve çok fazla soru sorma. Şimdi akşam yemeği için giyinmek zorundayım.” Aceleyle odadan çıktı.

Jane ağlamamak için birkaç kez yutkundu. Burası acayip ve tehlikeli bir yerdi. Birdenbire evini özledi. Saati altı buçuğu gösteriyordu. Gözlerinin önüne Erkekler Bahçesi’ndeki karman çorman mutfak geldi. Annesi minik Ted’i banyo yapması için yukarı götürüyor olmalıydı. Dan ve Jon odalarında yüksek sesle müzik dinliyor, babası da her çarşamba olduğu gibi koca bir tencere makarna ve fırında ton balığı yapıyor olmalıydı. Tüm kalbiyle onlara telefon edebilmeyi istedi. Yanaklarından iki damla sıcak gözyaşı süzüldü.

“Oo, hanımefendi!” diye haykırdı Twilly. “Ne olur ağlamayın!” Yatağın üzerine, Jane’in yanına oturup eline dantelli bir mendil tutuşturdu. “Her

şey çok güzel olacak – göreceksiniz!”

Başının etrafındaki bukleler sallanıyordu, gözleri şefkat doluydu. Minik sıcak eliyle Jane’i okşadı – Jane ellerinin bir fare pençesi kadar küçük ve narin, kulaklarının ise bir fareninki kadar yumuşak olduğunu fark etti. Twilly’nin halkının – Eckerların – bir taraflarının fare soyundan geldiğini hatırladı. Twilly’nin cansız mavi gözlerinin bu kadar büyük ve yuvarlak olmasının sebebi bu olmalıydı.

“Ne diyeceğim biliyor musunuz, hanımefendi,” dedi Twilly, “Size bir bardak nefis düğünçiçeği suyu getireyim.”

Jane burnunu çekti. “Benim için böyle şeyler yapmak zorunda değilsin.”

Twilly kıkır kıkır güldü. “Ah, evet, yapmak zorundayım. Ben sizin özel hizmetçinizim ve siz de bana emir vermek durumundasınız.”

“Fakat ben nasıl emir verileceğini bilmem.”

“Yapmanız gereken tek şey gözünüzün önüne kraliçeyi getirmek,” dedi Twilly. “Onun başka bir şey yaptığı yok.”

Bu Jane’i güldürdü ve o an kendini daha iyi hissetti. “Tamam, işte bir emir – bana hanımefendi demeyi bırak. Sadece Jane de.”

Twilly’nin gözleri açıldı. “Bunu yapamam!”

“Neden yapamazsın?”

“Biri beni duyarsa, işimi kaybederim – ve tek-

rar şatonun çamaşırhanesine dönmek istemiyorum hanımefendi. Orası daha önceden çalıştığım yer ve benim gibi parlak bir kıza uygun bir gelecek yok orada.”

“Şey —” Jane iyi kalpli minik hizmetçisini kaybetmek istemediğini biliyordu – “peki sadece baş başayken Jane desen?”

Twilly bunu biraz düşündü. “Peki – başka kimse duymadığı sürece. Şimdi, hanımefendi – Jane – hadi akşam yemeği için bir kıyafet seçelim.” Yataktan aşağıya atlayıp kocaman dolabın kapasını açmak üzere fırladı. “Kuzenim burada baş kadın tarzı ve bunların bugüne kadar hazırladığı en muhteşem elbiseler olduğunu söylüyor!”

O gün Jane’in nefesini kesen pek çok olay oldu. Bu, insanın aklını başından alan bir düştü. Dolap, kutunun üzerindeki gibi parlak canlı renklerde harika elbiselerle doluydu.

“Hangisini seçsek - hanımefendi – ay! – yani Jane? Bu koyu sarıya ne dersiniz? Güzel saçlarınıza çok iyi gider.”

Yerleri süpüren, kocaman kabarık etekli uzun bir elbise çıkarıp Jane’in giymesine yardım etti. Tam üzerine göreydi, bir kelebeğin kanatları gibi hafif ve yumuşacıktı.

Twilly ellerini çırparak Jane’in etrafında döndü. “Oh, prensesler gibisin! Tuvalet masasına otur, saçını yapacağım.”

Jane çok heyecanlandı. Tuvalet masasının kocaman aynasının önüne oturduğunda, gerçekten bir prenses gibi görüldüğünü fark etti. Bu, bilhassa hep erkek kardeşlerinin ikinci el kıyafetlerini giymiş bir kız için oldukça heyecan verici bir durumdu. Ellie ve Angie şimdi onu böyle görseler kıskançlıktan ölmezler miydi?

Twilly uzun saçlarını tarayıp yukarıdan tokalarla tutturdu. Bir taraftan üçgen ağzı saç tokalarıyla dolu bir şekilde durmadan çalışıyor, bir taraftan da kendi kendine şarkı söylüyordu. Sözleri ağzında geveliyordu, fakat Jane “örümceğin bacağı” dediğini duydu ve bu şarkının Bayan Prockwald’ın söylediği şarkı olduğunu anladı.

“Twilly, ne söylüyorsun?”

“Bilmiyor musun? Aa, tabii ki bilmiyorsun. Ama daha çok duyacaksın – şu anda bütün şehir bu şarkıyı söylüyor. Migorn’un en son şarkısı.”

“Kim?”

“Migorn.” Twilly, Migorn hakkında konuşmak için can atıyordu. “Tüm dünyadaki en iyi şarkıcı! Umarım onu sahnede görebilirsin.”

Kapı çalıyordu. Twilly ağır bir reverans yaparak kapıyı açtı.

Gelen üzerinde uzun, açık mavi kolalı bir elbise olan Staffa’ydı. “Jane – kesinlikle muhteşem görünüyorsun! Hadi şimdi akşam yemeği için aşağıya inelim. Onu bekletmemeliyiz.”

Büyük bir yemek salonuna ulaşana kadar, sanki kilometrelerce uzunluktaki koridorlardan geçtiler.

Kraliçe kulakları tırmalayan sesiyle, “Sonunda!” dedi. “Midem kazanıyor.”

Kraliçe Matilda, uzun masanın en ucunda, taht gibi kocaman bir sandalyede oturuyordu. Kalın kadifeden kırmızı bir elbise giymiş, ışıltılı bir taç takmıştı. Yanında, biraz daha küçük bir tahtta, koyu saçlı, yakışıklı, genç bir adam oturuyordu – Staffa’nın erkek kardeşi olmalı diye düşündü Jane. Kardeşi Martin ile hemen hemen aynı yaşta görünüyordu. Üzerinde siyah sade bir üniforma ve sade bir altın taç vardı.

Staffa, Jane’in kulağına fısıldadı: “Reverans!”

Jane ağır bir reverans yaptı. Bu uzun elbisenin içindeyken reverans yaptığında kendini aptal gibi hissetmiyordun.

“Şeeey, Quarley, işte bu o,” dedi kraliçe. “Yaptığımız gezilerden getirdiğimiz hatıra işte bu. Mükemmel görünüyor değil mi? Jane, bu benim oğlum, Majesteleri Kral Quarley.”

Jane tekrar reverans yapmaya karar verdi.

“Merhaba, Jane,” dedi genç kral. “Ülkeme hoş geldin. Umarım senin için çok keyifli bir ziyaret olur.”

“Teşekkürler, Majesteleri.”

“Oof, bütün bu saçmalıklarla uğraşma,” dedi kral. “Bana Quarley de.”

Kaptan Hooter, Jane'i Quarley'nin yanındaki sandalyeye yönlendirdi. Staffa karşısına oturdu. Jane üzerindeki utangaçlığı kısa zamanda attı. Kraliçe yemek yemekle meşguldü ve artık onunla ilgilenmiyordu. Genç kral çok cana yakındı, ona evi hakkında bir sürü soru sordu. Martin ya da Dan ile konuşmak gibi bir şeydi. Jane'in annesi görse, onun "kibar bir çocuk" olduğunu söylerdi. Gülümsemediğinde, nasıl oluyorsa, Quarley'nin solgun yüzü çok üzgün görünüyordu. Jane sebebini merak etti.

Quarley, tuhaf yiyecek hakkında elinden geldiğince açıklama yaptı. "Bifteği yemek istemeyebilirsin – sümüklüböcekten kesilmiş bir parçadır."

"Şaka yapıyorsun!"

Staffa ve Quarley, Jane'in düştüğü dehşet karşısında kıkır kıkır güldüler.

"Maalesef yapmıyorum," dedi Quarley. "Biz burada sümüklüböcek sürüleri besliyoruz. Yükselen güneşin altında parlayan koca koca hayvanları görmelisin!"

Jane'in tüyleri diken diken oldu. Sümüklüböceklerden her zaman nefret ederdi, değil bir sürüyle, kocaman bir sümüklüböcekle karşılaşma fikri bile iğrençti.

Staffa, "Sizin dünyanızdaki ineklere benziyor biraz. Tatları mükemmel," dedi.

"Olamaz! O yeşil şey ne?"

“Basur otu yaprağı püresi,” dedi Quarley, “yaban balı ve sümüklüböcek sütü soslu. Kahverengi şey bir çeşit ballı yumuşak bir kek, yuvarlak beyaz şey ise sümüklüböcek peyniri.”

Jane kurt gibi açtı. En son ne zaman doğru dürüst yemek yediğini hatırlayamıyordu. Bu yemek (özellikle de sümüklüböcek bifteği) kulağa iğrenç geliyordu, ancak tabağından yükselen kokular tuhaf bir biçimde baştan çıkarıcıydı. Yeşil lapadan bir çatal dolusu almaya cesaret edebildi. Oldukça iyiydi – bir tutam brokoli, yoğurt ve nergis karıştırılmış patates püresine benziyordu. Çabucak yiyip, yumuşak kahverengi kekin tadına baktı. Hafif, hoş bir tadı vardı. Jane tam olarak ne yaptığını anlayamadan, biftekten bir lokma almıştı. Bu da nefisti.

Kaptan Hooter’ın kocaman bir gümüş tepsi içinde getirdiği puding, sıcak çikolata sosunda yüzen çikolata topu parçalarıydı.

“Mmm!” diye haykıran kraliçe, mala gibi büyük bir kaşıkla pudingi mideye indirdi. “Sen de biraz almaz mısın, Quarley?”

“Hayır, teşekkür ederim, anne. Kızlar benim hakkımı paylaşabilirler.”

Daha sonra, birlikte yatak odalarına doğru yürürken, Staffa Jane’e “Quarley, tatlı biri değil mi?” dedi.

“Çok tatlı. Fakat neden o kadar üzgün?”

Bir an Staffa biraz sakıngan göründü. Ardından belli belirsiz omuz silkti. “Uff, bizden biri olmak yalnız olmak demek.”

“Quarley’nin daha önce hiç insanlar arasından bir arkadaşı oldu mu?”

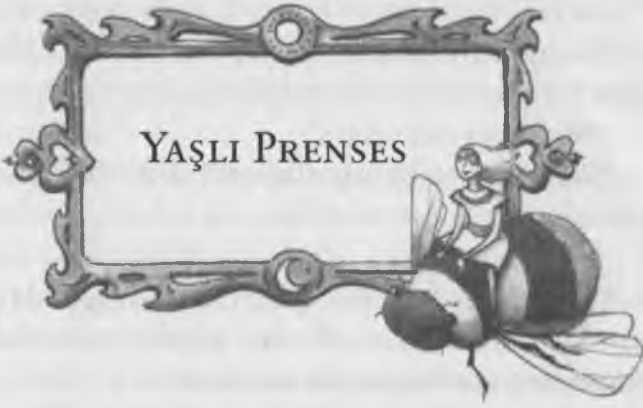
“Aman Tanrım, Jane,” dedi Staffa, “neredeysen gece yarısı olmuş – sen soru sormaktan bıkmaz mısın hiç?”

“Ama hiç arkadaşı oldu mu? Yani, hiç benim dünyamda bulundu mu?”

“Evet,” diye kestirip attı Staffa. “İşte senin odana geldik. İyi geceler, Jane. İyi uykular.”

Jane’i sakladığı şey hakkında merak içinde bırakarak, uzun koridorda neredeyse koşarak uzaklaştı. Soru sormanın neresi yanlıştı?

Twilly, Jane’in yatak odasında, bir fincan sıcak ballı sümüklüböcek-sütü ile bekliyordu. Jane’in kıyafetini çıkarmasına ve yumuşacık beyaz bir gecelik giymesine yardım etti. Saçını taradıktan sonra Jane kocaman, ipek gibi yumuşacık yatağa girdi. Karnı artık tıka basa dolu olduğu için, kendini inanılmaz derecede yorgun hissediyordu. Yatak çok rahattı. Sıcacık bir bulutun içinde uzanmak gibiydi. Cevaplanmayan sorularını dert etmeyi bırakıp uykuya daldı.

Jane ertesi sabah gözlerini açtığı anda karşılaştığı ilk şey Twilly'nin ışık saçan yüzüydü.

“Günaydın, Janefendi.”

Jane doğruldu. “Bana ne dedin sen?”

“Size sadece ‘Jane’ demek beni biraz rahatsız etti,” dedi Twilly ciddi bir ifadeyle. “Bu yüzden size ‘Janefendi’ demeye karar verdim. Bu sayede, biri beni duysa bile başım çok fazla belaya girmez.”

“Tamam, başının belaya girmesini istemem.”
Jane’in tartışamayacak kadar çok uykusu vardı.
“Dışarıda yağmur mu yağıyor?”

“Tam tersi Janefendi, güneşli güzel bir gün.”

“Fakat ben gök gürültüsü duyuyorum – işte bir tane daha!”

“O gök gürültüsü değil,” dedi Twilly. “Sadece silah sesleri.”

“Silah sesleri?” Jane artık iyice uyanmıştı.
“Nerede?”

“Saray duvarlarının hemen dışında, küçükhanım.”

“Neye ateş ediyorlar?”

“Bize, sarayın içine, elbette!” dedi Twilly neşeyle.

“Ne?”

Kuvvetli bir patlama oldu, o kadar yakındı ki, şömine rafının üstündeki süs eşyaları takırdadı. Tavandan ince ince tozlar döküldü.

Twilly, “Cık cık cık!” deyip tüylü küçük toz fırçası ile tozları süpürdü. Silah seslerine pek aldırmış gibi görünmüyordu.

“Twilly, bize kim ateş ediyor?”

“Endişelenecek bir şey yok, Janefendi,” Twilly pembe bir sabahlık uzattı. “Sanırım yeni bir ayaklanma oldu. Banyonuz hazır.”

“Ne demek istiyorsun?” Jane korktu. Haberlerde ayaklanmalar görmüştü – hepsi bağırışlar, silah sesleri ve korkunç kavgalarla doluydu. “Ne zaman oldu?”

Twilly daha fazla anlatmaktan kaçındı. Sadece üçgen şeklindeki ağzını büzüp lüle lüle saçlarını salladı. Eteği uzun, kolları dar, yeşil renkli ipek bir elbise çıkarmıştı.

Jane üzgün üzgün baktı. “Neden buraya gelirken üzerimde olan kıyafetleri giyemiyorum?”

“Üzgünüm, Janefendi. Kraliçe bana onları yakmamı söyledi. Ben de kazana attım.”

“O tam bir inek,” dedi Jane sinirli sinirli. “Ben de onun aptal kıyafetlerinden birkaçını yakmak istiyorum.”

Pencerenin dışındaki sesler öfkeliydi ve bağıryorlardı. Başka bir patlamanın ardından kırılan cam sesleri geldi.

Jane çığlık atıp Twilly’ye sarıldı. “Lütfen – bana ne olup bittiğini anlat!”

Twilly korktu. Sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. “Bunu önemsememeli – hiçbir şey söylememelisin! Bundan bahsedersen, kraliçe çıldırır! Kız kardeşlerimden biri burada hizmetçiydi, fakat işten atıldı çünkü pencereden giren bir kurşun elindeki pudinge isabet edince bir çığlık attı.”

“Bana kraliçeden, silahlardan korktuğundan daha çok korktuğunu mu söylüyorsun?”

“Uff, evet,” dedi Twilly acıklı bir şekilde. “Dehşet biri o. Kız kardeşimi kırbaçlattı.”

“Fakat bu korkunç! Kız kardeşin yanlış bir şey yapmıyordu ki!”

“Dile getirilmemesi gerekeni dile getirdi,” dedi Twilly. “Burada bunu kimse yapmaz.”

Jane kısa zamanda söylediğinin gerçekten doğru olduğunu anladı. Kaptan Hooter ona kahvaltı salonuna kadar eşlik etti. Jane kraliyet ailesini küçük bir masanın etrafında otururken buldu.

Görünüşe göre dünya umurlarında değildi. Dışarıda silahlar gümbür gümbür patlarken onlar kahvaltılarını etmeye devam ettiler. Kral Quarley gazete gibi bir şey okuyordu (incecik, buruş buruş, resimsiz). Kraliçe Matilda yine çikolata topu yiyordu. Her ikisi de asker üniforması giymişti.

Dışarıda vızır vızır kurşun yağıyordu. Öfkeli bir ses haykırdı: “Zalimlere ölüm!”

“Günaydın, Jane,” dedi kraliçe. “İyi uyudun mu?”

“Evet, Majesteleri.” Jane, Twilly’nin uyarısını hatırlayıp korktuğunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Hatta birkaç lokma kızarmış sümük-lüböcek yemeyi bile başardı.

“Bugün ne yapsak diye düşünüyordum,” dedi yüksek sesle Staffa. “Ne yazık ki dışarı gidemeyiz. Yağmurlu-gün eğlencelerine katılmak zorunda kalacağız.”

Pencere birdenbire paramparça olunca, kırık cam parçaları yakınlarda duran uşakların üzerine yağmur gibi döküldü. Çizgi filmlerdeki gibi siyah, ateş saçan kocaman bir bomba kahvaltı masasının ortasına kondu.

Kraliçe Matilda sinirli sinirli iç çekti. “Bu çok saçma! Quarley, al bunu kum kovaşına koy. Hooter’a da bildiğimiz o insanların hepsini tutuklamasını söyle.”

Kral Quarley (o zamana kadar gazetesine ba-

kıp kahvaltısını çiğniyordu) sakın bir şekilde bombayı alıp masanın altındaki büyük kum leğeninine içine bıraktı.

“Bu konuda mantıklı davrandığını görmek beni mutlu etti, Jane,” dedi kraliçe. “Bazı Eckerların kraliyet ailesine karşı sürekli komplo kurduklarını söylemeliyim. Bizim onlar için bunu yapmamıza izin vermek yerine, kendi kendilerini yönetmeleri gerektiği gibi saçma sapan bir fikirleri var.”

Quarley gazetesini katladı. Yüzü çok solgun ve üzgün görünüyordu, fakat kızları yüreklendirmek amacıyla bir gülücük attı. “Birkaç günlüğüne yalnız kalırsanız kafaya takmayın, biz bunu halledene kadar sadece birkaç gün.” Ardından ekledi, “Pencerelerden uzak dursanız daha iyi olur.”

Günün geri kalanı ve sonraki günler korku ve fena halde can sıkıntısıyla geçti. Jane ve Staffa'nın sadece, birbirlerinin odasına ve saray kütüphanesine gitmeye izinleri vardı. Kraliçe ve Quarley son ayaklanmayı bastırmakla meşguldüler – kraliçe ordunun baş-kumandanıydı, Quarley ise üniversitesindeki Öğrenci Kolordusu'yla mücadele ediyordu. İki kızdan beklenen şey olaylardan uzak durmalarıydı.

Yapacak hiçbir şey yoktu – ne izleyebilecekleri bir televizyon, ne radyo, ne CD. Kütüphanedeki

kitaplar ise (Jane'in kutuyu açtığında görmüş olduğu oda) Generaller ve devlet adamlarının sıkıcı kitaplarından ibaretti. Twilly olmasaydı çıldıracaktı.

Küçük, kibar, hizmetçi kız Jane'in her sabah gördüğü ilk kişiydi. Neşeli ve komik biriydi, Eckerların yaşadıkları hayatla ilgili pek çok büyüleyici hikâyesi vardı. Sıkıcı günler ilerledikçe, Twilly gün be gün Jane ile daha çok vakit geçiriyordu ve sonunda onun için gerçek bir arkadaş oldu.

Ancak Jane bu yeni arkadaşlığın Staffa'yı kızdırdığını da görmeden edemiyordu.

"Sen BENİM arkadaşımısın!" diye yakındı Staffa. "Fakat ne zaman seninle konuşmak istesem, hep o Eckerla birliktesin!"

"Şey, neden sen de bize katılmıyorsun?" diye sordu Jane. "Gerçekten çok eğlenceli biri, Staffa – Migorn'un tüm şarkılarını biliyor, anlattığı bazı hikâyeler seni gülmekten öldürür."

"Saçmalama. Size katılamam."

"Neden olmasın?"

"O bir Ecker."

Jane bu tartışmadan bıkmıştı. "Hımm, öyleyse ne olmuş? Bir Ecker olmanın neresi yanlış?"

"Onlar bizim gibi değil," dedi Staffa soğuk bir ifadeyle.

"Bugüne kadar bir Eckerla konuştun mu hiç?" diye sordu Jane.

“Elbette, saçmalama. Tüm hayatım boyunca etrafım Eckerlarla sarılıydı!”

“Evet, fakat onlar senin uşakların. Ben bir Eckerla doğru dürüst konuşup konuşmadığını kastediyorum – eşit olarak?”

“EŞİT!” Staffa şoke olmuştu. “Annem böyle konuştuğunu duymasın!”

Jane kızmaya başlamıştı. “Bu konuda gerçekten de gülünç oluyorsun Staffa. Daha önce bir Eckerla doğru dürüst bir muhabbet etmediğine inanmıyorum – senin bir hizmetçin yok muydu?”

“Vardı,” dedi Staffa, “fakat Twilly gibi bir kız değildi. Bayan Ingry adında bir hizmetçiydi ve anemden daha yaşlıydı.”

Jane birdenbire Staffa’nın hayatının ne kadar yalnız geçmiş olduğunu görüp ona kızmayı bıraktı. “Biliyor musun,” dedi, “Twilly ve benimle biraz vakit geçirmeye çalışmalısın. Böylece ne kadar tatlı biri olduğunu göreceksin – hem üçümüz çok eğlenebiliriz.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Sadece yarım saat!”

“Off, peki!” diye çıkıştı Staffa “Fakat bunu sadece canım sıkıldığı için yapıyorum.”

O gün öğleden sonra, Jane, Staffa ve Twilly, Jane’in odasında toplandılar. Başlangıçta çok zordu. Twilly Staffa’nın prenses olduğunu, Staffa da Twilly’nin bir hizmetçi olduğunu unutmamalıydı.

Fakat Twilly doğuştan arkadaş canlısı biriydi, Staffa ise arkadaşlara açtı, yavaş yavaş rahatladılar.

“Sana bir özür borçluyum, Jane,” dedi Staffa daha sonra. “Haksızdım. Twilly çok tatlı. Bir Ecker’ın bu kadar tatlı olabileceğini düşünmemiştim, çünkü daha önceden onlardan biriyle arkadaşlık kurmamıştım hiç.”

O gün, uzun, mutlu öğleden sonraların ilkiydi. Dışarıda silahlar patlarken, onlar Jane’in yatağında ballı kek yiyip, yerel bir mayalı içecek olan Düğünçiçeği Yarı (keskin tadıyla biraz kolayı andırıyordu) içiyorlardı. Bazen de Staffa ve Jane, Twilly’ye Erkekler Bahçesi’nden bahsettiler. Twilly, Jane’in erkek kardeşleriyle ilgili şeyleri dinlemeyi seviyordu. Büyük aileler hakkında her şeyi biliyordu, çünkü onun da beş kız kardeşi vardı.

“Narcas, Pippock, Slingy, Harbat, Toom ve ben. En küçükleri benim. Büyük kızlar sürekli bana emir yağdırmaya çalışırlar.”

Jane sırttı. “Sen bir de benim büyük erkek kardeşlerimi görmelisin.”

“Martin, Dan ve Jon,” dedi Twilly. “Erkek kardeşlerinin isimleri komik değil mi?”

Üçgen şeklindeki ağzı ilgiyle açık, Jane ve Staffa’nın DVD’ler, arabalar, videolar, Playstation’lar ve uçaklar hakkındaki hikâyelerini dinledi. Bunların hiçbiri Eck Krallığı’nda bulunmuyordu.

“Bizim de elektrik gibi bir şeyimiz var,” dedi

Staffa, “gücünü yanan yosunlardan alıyor. Bir de kasabadaki caddeleri aydınlatan bir tür bataklık gazı var. Fakat her ikisi de çok az ışık veriyor.”

“Ayrıca ikisi de çok pahalıya mal oluyor,” dedi Twilly. “Biz Eckerların çoğu, balmumundan yapılan mumlara güveniyoruz.”

“İşte bu yüzden ekonomimiz için arıcılık çok önemli,” dedi Staffa. “Işığımızın çoğunu ve tüm şekerimizi arılar yapıyor.”

Jane, “Arılar buraya nasıl geldi?” diye sordu.

“Arı-dostu Kral Harpong yaklaşık iki yüzyıl önce bir oğul sürüsünü kutudan içeri geçirmiş,” dedi Staffa. “Bütün olayları ve kişileri derslerimde öğrenmek zorundayım – fakat bu şeyleri kendi gözlerimle görmeme hiçbir zaman izin yok.”

Twilly onlara, vahşi dağ eteklerindeki arı-çiftliklerinde yaşayan arıcıların kahramanlık hikâyelerini anlattı. Arıcılar kocaman arılardan oluşan sürüleri yönetip mum ve ballarını topluyorlardı; dayanıklılıkları yüzünden de herkes onlara hayrandı. Twilly’nin kız kardeşi Pippock bir arı-çiftliğinde aşçıydı ve yakında arıcılardan biriyle evlenecekti. “İyi bir eş,” dedi Twilly “arıcıların işleri o kadar zor ve tehlikeli ki maaşları çok yüksek.”

“Peki ya gerçek şeker?” diye sordu Jane. “Yani, baldan elde edilmeyen şeker demek istedim, benim ülkemdeki gibi.”

Twilly ve Staffa üzgün üzgün birbirlerine baktılar. Staffa'nın beyaz yanakları hafif pembeleşti.

“Senin ülkendeki şekerin burada neredeyse paha biçilmez bir değeri var,” dedi Staffa. “Maalesef annem o şeyin tam bir tiryakisi. Korkarım nasıl elde ettiği de umurunda değil.”

Jane'in aklına çikolata topu geldi. “Sanırım Prockwald bunu benim dünyamdan alıyor ve kutunun dışına bırakıyor,” dedi. “Sonra da birisi onu getirmek için dışarı çıkıyor.”

“Orduyu gönderiyor,” dedi Staffa. “Bu çok zor ve tehlikeli bir iş – bir tane Metro'yu taşımak için kaç tane adam gerektiğini bir düşün. Sürekli martılar tarafından öldürülüyorlar.”

“Kraliçe şekerli şeylerin çoğunu kendine ayırıyor,” dedi Twilly. “Fakat geri kalanını satıyor. Annem onları almak için saraya gelir – o bir şekerleme ustası.”

Saray duvarlarının ardında kalabalık bir şehir vardı. Staffa bu şehrin sadece çatılarını görmüş, hiçbir zaman dar caddelerinde dolaşmamıştı. Twilly'nin eviyle ilgili anlattıklarını dinlerken büyülendi.

Twilly'nin babası “sümüklüböcek-sepicisi” olarak çalışıyordu – su geçirmez pelerinler yapmak üzere sümüklüböceklerin sert derilerini işliyordu. Jane bunun kendi dünyasındaki deri gibi bir şey olduğunu düşündü. Kızları Toom ve Hat-

bat onunla birlikte çalışıyorlardı (Hatbat ığlık attığı için kırbalanandı). Şehrin Sümüklüböcek Bölgesi'nin merkezinde küçük bir evleri vardı.

"Twilly," dedi Staffa bir öğleden sonra, "Evini görmeyi çok isterdim! Bizi görmeye götüremez misin?"

Twilly Şoke olmuştu. "Neee, HAYIR! Kraliçe küplere biner! Sizin Ecker halkının arasına karışma izniniz yok – Bayan Jane'in de."

"Fakat arasına karışmayacağız ki, sadece ziyaret edeceğiz. Hem kimse bunu öğrenmek zorunda da değil."

"Olmaz, Hanımefendim," dedi Twilly kararlı bir Şekilde. "Zaten, Şimdi dışarı çıkmak çok tehlikeli, sebebini biliyorsunuz."

Tam o sırada dışarıda büyük bir patlama oldu.

Staffa sızlanarak, "ok haklısın – ılgınca bir fikir. Ayaklanma çok sıkıcı bir Şey, açıkcası beni deli ediyor."

"Aah, asla uzun sürmez ki," diyerek destek verdi Twilly. "Kraliçe birkaç tanesini tutuklayıp, birkaç tanesini de asar ve sonra geri kalan baş belaları dağlara kaar."

Staffa'nın zayıf, beyaz yanakları yine kızardı. Pat diye, "İkinizin de ne düşündüğünü biliyorum. Çok haklısınız – artık Twilly'yi tanıdığım için önceden asla kabul etmemem gereken Şeyleri daha net bir Şekilde görebiliyorum. Bu berbat bir yöne-

tim biçimi ve annem Korkunç Harpong'dan da kötü bir diktatör,” deyip Jane'e dik dik baktı. “Allah aşkına niye gülüyorsunuz?”

“Affedersin – Korkunç Harpong da kim?”

Staffa gülümseyip rahatladı. “Bir ortaçağ kumandanı – kutu ortaya çıkmadan önceki safkan peri krallarının sonuncusu. Korkunç bir insandı. Düşmanlarının mezarları başında edilecek özel bir dans uydurmuştu. Annem de tıpkı onun gibi.” Meydan okuyan bir tavırla Dügünçiçeği Yarını bir dikişte içti. “Twilly, siz Eckerları ayaklandırdığınız için suçlamıyorum. Ben de bir Ecker olsaydım, aynısını yapardım!”

Jane bir sevinç çığlığı attı.

Twilly korkmuş görünüyordu, “Dikkatli olun, hanımefendim!” diye fısıldadı. “Buralarda aklınızdan geçenleri söylemeniz çok tehlikeli!” Sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi düşünceli düşünceli Staffa'ya baktı. “Dinleyin, aklıma bir fikir geldi. Neden Jane ile birlikte kız kardeşim Narcas'ı ziyaret etmiyorsunuz?”

“Aa, harika olur –Jane de buna bayılır – fakat bu riski göze alabilir miyiz?” Staffa'nın rengi atmıştı, fakat bir taraftan da gitmek için can atıyordu. “Göze alabilir miyiz?”

Twilly yataktan aşağı atladı. “Hadi, kimse bizi görmez.”

Onları odanın hizmetçi kapısından dışarı çıkardı. Jane sarayın hizmetçilere ait kısmını daha önce hiç görmemişti. Bomboş, tozlu, labirent şeklindeki koridorlarda hızla ilerlediler. Resimler yerine burada uyarılar vardı “SESSİZ OLUN! Sesi-
niz Hükümdarın Odasına Gidebilir!”, “GÜL-
MEK YOK!”, “Bu Noktadan Sonra Sert Çizme-
ler Yasak!”.

Staffa, “Yaşlı prensesle birlikte çay içeceğiz,” dedi.

“Kim?”

“Kraliyet ailesinin en yaşlı üyesi – aslında, gerçek bir soylu değil. O bir insan.”

Jane iyice meraklandı, biraz da tedirgin oldu. “Burada hiç insan yok demiştin.”

“Resmi olarak böyle biri yok,” dedi Staffa. “Doğruyu söylemek gerekirse, annem onu hiçbir zaman gerçekten sevmemi.” Daha fazla şey söylememeye dikkat ederek, parmaklarını dudaklarına götürüp Jane’e daha hızlı yürümesini işaret etti.

Kilometrelerce uzunluktaki karanlık koridorlarda hızla ilerlediler. Kilometrelerce uzunluktaki döner taş merdivenleri tırmandılar. Saray o kadar büyüktü ki, üçünün yaşlı prensesin “gizli” dairelerinin bulunduğu kulenin tepesine varmaları yarım saatten fazla vakitlerini aldı.

Twilly kapıyı şifreli bir şekilde tıklattı. Twilly’ninki gibi lüle lüle bukleleri olan daha bü-

yük bir Ecker kızı kapıyı açtı. Onları görünce kızın gözlerinin içi güldü.

“Bak kim var burada! Oo, sizi gördüğüne çok sevinecek!” Jane’e reverans yaptı. “Nasılısınız, Bayan. Ben Narcas, yaşlı prensesin özel hizmetçisi. Bizim pek fazla ziyaretçimiz olmaz.”

“Gayet güvenli,” diye ona garanti verdi Twilly. Narcas’a bakarak başını anlamlı anlamlı sallayıp “Gayet güvenli!” diye tekrarladı.

Çok yaşlı, titretek bir ses, “Benim küçük Twillyim mi?”

“Evet, hanımefendim,” dedi Twilly. “Prensesi de getirdim.”

“Staffa?” Yaşlı prensesin sesi çok mutlu geliyordu. “Gerçekten mi? Oo, ne muhteşem bir sürpriz!”

Jane kendini, sarayın İngiltere’nin bir parçası gibi görünen köşesinde buldu. Yaşlı prensesin oturma odası insanların kullandığı rahat halılar, resimler ve süs eşyasıyla doluydu, bu da Jane’in aklına hemen büyükannesinin Peterborough’daki bungalovunu getirdi.

Yaşlı prenses gaz ocağının yanındaki koltukta oturuyordu. Çok, çok yaşlı ve çöp gibiydi, fakat Staffa ve Twilly’i gördüğünde bir genç kız gibi gülmüseddi. Jane, her ikisinin de yaşlı kadına çok düşkün olduklarını hemen anladı.

Narcas, dizlerinin üzerindeki ekose battaniyeyi düzeltti. “Bu da Bayan Jane – yeni gelen kız.”

Jane utanarak reverans yaptı.

Yaşlı prenses gülümsedi. “Merhaba Jane – yeni bir insan yüzü görmek ne hoş! Gel, yanıma otur ki sana adamakıllı bakabileyim.” Jane, işaret ettiği küçük tabureye oturdu. “Aman Tanrım, ne kadar gençsin! Kocam beni kutudan içeri geçirdiğinde tam bir yetişkindim.”

Jane yaşlı prensesin kocasının kim olduğunu merak etti. Prens, Staffa ve Quarley’in büyü-kanneleri mi yoksa büyük-büyükanneleri miydi?

“Eck Krallığı’na alışmam biraz zaman almıştı,” dedi yaşlı prenses. “Fakat aşık olmam işleri kolaylaştırdı. Hem moralimi düzelterek çok nazik küçük bir hizmetçim de vardı – bu iki tatlı kız kardeşin büyükanneleri. Onu son zamanlarda gördün mü, Twilly?”

“Evet, hanımefendi,” dedi Twilly. “Geçen tatil günümde Yaşlı Hizmetçiler Evi’ne uğradım, çok iyi – spor gününde çuval yarışını kazandı.”

“Aa, bu çok iyi. Çay içelim mi? Hem belki Jane kendi dünyamdan getirdiğim bazı şeyleri görmek isteyebilir. Elbette hiçbir şey getirmemeliydim – hepsini parça parça getirmek zorunda kaldık, kayınvalidem yakaladığında çok kızdı. Fakat canım kocam ısrar etti. Olabildiğince rahat olmamı istiyordu.”

Narcas ve Twilly çabucak ve titizlikle çay için bir şeyler ayarladılar. Gül desenli porselen bir çay takımı, içinde süte benzer bir şey olan küçük bir sürahi ve bir tabak top kek vardı. (Jane birinin tadına baktı, gerçek top keke benzemedi, fakat ağızda çok hoş bir şekilde dağılıyordu.) Beşi, küçük masanın etrafına rahatça oturdular. Huzur verici bir ortamdı. En yüksek kulenin tepesindeydiler ve silahlar neredeyse hiç duyulmuyordu.

Staffa, “Özel kitabınızı görebilir miyiz?” diye sordu. “Jane onu çok sevecektir.”

Yaşlı prenses kibarca kıkırdadı. “Aa, görmek isteyeceğinizi tahmin etmiştim – ona hep bayılmışınızdır. Narcas, getirir misin, canım?”

Narcas, üzeri çatlamış kırmızı deri ile kaplı çok eski bir fotoğraf albümü getirdi.

“Burada fotoğraf yok,” dedi Jane’e, “ne yazık, çünkü çok değerli hatıraları saklamak için daha iyi bir yöntem olamaz.”

“Artık videolarımız var,” dedi Jane. “Yani, hareketli sesli resimler.”

“Aman Tanrım! Bin dokuz yüz yirmi yedide geldiğimde böyle bir şey yoktu.”

Jane 1927’lere uzanan anıları gözünde canlandırmaya çalıştı. O günlerde büyükannesi bile bir bebektir. Yaşlı prensesin değerli albümündeki siyah beyaz fotoğraflara dikkatle baktı. Pek ilginç değillerdi – her sayfada bıyıklı adamlar ve koca-

man şapkaları olan kadınlar vardı. Jane'in büyü-kannesi gibi yaşlı prenses de ölmüş insanlar hakkında konuşmayı seviyordu.

"Bu kuzenim Bruce. Bu onun karısı Barbara. Bunlar yan evde yaşayan Clapper kız kardeşler, kanişleri köpek-gösterisinde ödül kazandıktan hemen sonra. Oof, adı neydi?"

"Enoch," diye tamamladı Narcas hemen. Örgüsünü çıkarmıştı.

"Evet doğru, adını efsanelerde Tanrı ile birlikte yürüyen Enoch'tan almıştı. Teşekkürler, canım. Çok saldırgan bir hayvandı – Pangbourne'un başına belaydı." Sayfayı çevirdi. "Bu da ben, sevgili kocamla tanıştıktan hemen sonra."

Prens ve Staffa karşılıklı olarak, kendi ailelerine has bir şekilde gülümsediler.

Jane merakla fotoğrafa baktı. Kısa, kıvırcık saçlı gülümseyen bir genç kızın fotoğrafıydı. Beyaz bir elbise giymişti, nehirdeki yassı bir teknede oturuyordu. Yanında genç bir adam vardı ve Quarley'e çok benziyordu. Büyükbabası olmalı diye düşündü. Aile benzerliği şaşırtıcıydı. Kralın kendisi odaya girdiğinde hâlâ fotoğrafı inceliyordu.

Staffa keyifle bir çığlık atıp ona sarılmak için atıldı.

Jane biraz endişelendi, Narcas ve Twilly'nin başlarının belaya girmesinden korkuyordu. Fakat Eckerların ikisinin de Quarley'in yanında oldukça

rahat olduklarını hemen anladı. Narcas örgüsünü elinden bırakmadan bir reverans yaptı.

Yaşlı prenses öyle mutluydu ki etrafa neşe saçıyordu. “Quarley, canım benim! Önce Staffa sonra da sen! Ne güzel, sürprizlerle dolu bir gün!”

“İlk senin bilmeni istedim,” dedi Quarley. “Ayaklanma sona erdi.”

“Yaşasın,” dedi Narcas, örgü hâlâ elindeydi. “Artık dışarıya çamaşır asabilirim, kurşun delikleri için endişelenmek zorunda değilim.”

Genç kral yaşlı prensesi öptü. Yanına oturup Jane’e gülümsedi. “Merhaba, Jane.”

“Merhaba, Quarley – gerçekten bitti mi?”

“Şimdilik,” dedi Quarley. “Ayaklanmalar için yılın uygun zamanı değil. Sorun genellikle Yarış Haftası’na doğru biter ve hasat zamanı sona erene kadar da tekrar başlamaz.”

“Yarış Haftası’na bayılırdım,” dedi yaşlı prenses. “Coşku! Partiler! Dans! Bu yıl bir örümcek koşturacak mısın, canım?”

“Evet,” dedi Quarley, “adı Tornado Yirmi-Üç. Dua edelim de meşhur atasına benzesin.”

Prensес titreyen yaşlı ellerini çırpıtı. Kafasında canlanan anılar sayesinde gözlerinin içi parlıyordu. “Oof, asla başka bir Tornado olamaz. O hayvan çukurlarda öyle bir koşardı ki!”

Quarley gülümseyerek onun yerine bahse gireceğini söyledi. Jane, Quarley’nin yaşlı kadını ne

kadar çok sevdiğini gördü. Kral, prensesin elini tutup, sesi kısılana kadar eski Pangbourne günlerini anlatması için onu yüreklendirdi. Göz kapakları, beyaz kâğıt mendiller gibi, gözlerinin üzerine kapandı. Uyuyordu, yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Quarley labirent şeklindeki hizmetçi koridorlarında kızlara eşlik etti. Jane'in yatak odasının önünde onları bırakmadan önce, "Annem bunu asla öğrenmemeli. Norah'yı ziyaret etmemiz hoşuna gitmiyor," diye fısıldadı.

Jane ve Staffa ertesi sabah çok keyifliydimler. Ayaklanma bitmişti ve Staffa, Jane'i yüzmeye götüreceğine söz vermişti. Güneş parlıyordu. İkisi de temiz havaya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Kahvaltı salonunun penceresinin önündeki bahçeler çok güzel görünüyordu – tıpkı kutunun üstündeki bahçeler gibiydi.

Kraliçe Matilda da çok neşeliydi. Siyah saçları bigudi ile sarılı, yüzü ise koyu yeşil bir macunla kaplıydı. "Akşam yumuşak bir cilde sahip olmak için," dedi ağzının içi sümüksümlüböcekle doluyken. "Ve günün geri kalanını da göğsümü ütülererek geçireceğim," diye açıklama yaptı.

Jane gülmek için kendini zor tutuyordu – göğsün ütülenebileceğini bilmiyordu.

Kraliçe fark etmemiş gibiydi. “Bu akşam sosyal takvimimizin en önemli olayı var: Yarış Haftası Balosu. Şükür o sinir bozucu ayaklanmayı bastırabildik.”

“Biz şelaleye gidiyoruz,” dedi Staffa. “Fakat endişelenme – çok erken döneceğiz.”

“Lütfen vaktinde burada olun, canım. Bu Jane’in ilk balosu olacak, ben de onun olağanüstü görünmesini istiyorum.” Ağzını iyice yayararak Jane’e gülümsedi. Burnunun ucundan bir damla yeşil macun cup diye tabağına düştü.

“Teşekkürler, Majesteleri,” dedi Jane. Gerçek bir sarayda, gerçek bir baloya gidecekti. Aslında biraz korkutucuydu ve heyecandan ölebilirdi.

Sarayın etrafındaki bahçeler tam heyecandan uzaklaşacak yerlerdi. Jane, Staffa ve Twilly kahvaltıdan hemen sonra, şampanya şişelerinden fırlatılmış üç mantar gibi açık havaya koştular. İlk başta yavaş yürümek zorundaydılar, çünkü Twilly kilim, piknik sepeti, şemsiye ve yüzme malzemelerinin bulunduğu sümüklüböcek derisinden bir çanta taşıyordu.

Sarayın görüş alanından çıkar çıkmaz, nasıl olduysa, Staffa, “Bana sepeti ver, Jane sen de çantayı al,” dedi.

Twilly şoke oldu. “Hayır, Hanımefendi! Bu doğru olmaz! Hem biri bizi görürse—”

Staffa, piknik sepetini zorla alırken kararlı bir şekilde “Kimse görmez,” dedi.

Jane sümüklüböcek derisi çantayı kaptı. “Hadi Twilly, iyi bir hizmetçi olmak istiyorsan, al sana bir emir daha – hizmetçiliği bırak.”

Bu söz Twilly ve Staffa’yı güldürdü. Üçü de çantalarını sallayarak kendilerini dışarıda olmanın keyfine bıraktılar. Sarayın bahçeleri çok güzel (onlarca Ecker bahçıvanının toparladığı bomba hasarlarına rağmen) ama oldukça da tuhaftı. Normal dünyada yetişkin insanlara görüldüğü gibi görünen ağaçlar, çalılar ve düz çimenler vardı. Fakat diğer taraftan koskocaman hindiba ve unutmabeni çiçeklerinden oluşan loş ormanlık alanlar da bulunuyordu. Meşe ağacı büyüklüğünde bir mantarı kesen iki bahçıvanı geçtiler.

Belki de kutu dünyası, insan dünyasını tam anlamıyla uzak tutamamıştır, diye düşündü Jane. İyice yıpranmış bir deri gibi içini gösteren şeffaf parçalar vardı. Ya da bu karışıklığın sebebi belki de kutunun kendisiydi.

Yaklaşık bir saat süren sıcak yürüyüşten sonra, unutmabeni bahçesinin içinde saklı, yan tarafında kayalardan dökülen küçük bir şelalesi olan doğal bir havuza geldiler – Jane nefis görünüyor diye düşündü, gümüş renkli suya atlamak için sabırsızlanıyordu. Üçü de yüzme kıyafetlerini giydiler – bacaklarını dizlerine kadar kaplayan kocaman eski moda şeylerdi.

Jane yüzmeyi çok seviyordu, havuz çok keyifliydi – şelalenin altında tüm gün maskaralık edebilirdi. Dışarı çıkıp, pikniklerine başlayana kadar üçü de kuru erik gibi buruş buruş olmuşlardı. Güneş parlıyordu, sümüklüböcek-peynirli sandviçlerinin tadı harikaydı. Staffa prenses olduğunu, Twilly de hizmetçi olduğunu unutmuştu. Jane ise hepsinin ne olduklarını aklından çıkarmıştı, sadece üç normal kızdılar.

Pikniği toplarlarken Twilly birdenbire, “Ooof şuna bak!” diye cırladı. “Bu manzarayı kesinlikle görmelisin, Jane! Bu heyecana ve güzelliğe yürek dayanmaz – polenleşme için dışarıya çıkmış bir arıcı!”

Jane ilk önce, küçük bir uçağın gürültülü ve vızıltılı motoruyla onlara doğru uçtuğunu zannetti. Yaklaştıkça, onun kocaman bir arı olduğunu anladı. Kanatları havada metalik bir leke oluştuyordu. Yüzü, siyah plastikten oyulmuş bir maske gibiydi. Her iki arka ayağında büyük birer torba taşıyordu. İnsanların dünyasındaki arılardan farklı olarak koşum takımı ve eyeri vardı. Genç, kaslı bir Ecker erkeği sırtına binmişti. Arının yönünü havalı bir şekilde başka tarafa çevirince Twilly kıkır kıkır güldü. “Off, yakışıklı olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Staffa bir kahkaha attı ve “Onun kendini hepi-

mize yetecek kadar çok beğendiğini düşünüyorum. Hadi, kaleye geri dönsek iyi olur,” dedi.

“Ama daha baloya saatler var!” diye itiraz etti Jane. “Bir kez daha yüzemez miyiz?”

“Üzgünüm,” dedi Staffa içini çekerek. “Yarı Haftası Balosu için hazırlanmak çok ciddi bir iştir ve uzun sürmesi gerekir. Anneme bak – en azından iki saat o göğüs-ütülerine maruz kalacak ve ardından da saçına fön çektirecek.”

“Moralini bozma, Jane,” dedi Twilly. “Bu yılın en büyük gecesi ve bu topraklarda yaşayan en soylu insanlar orada olacak. Off, muhteşem bir görüntü! Ben hizmetçi balkonundan seyredeceğim ve pembe yeni bir önlükle mavi elbisemi giyeceğim.”

“Ben ne giymeliyim?” diye sordu Jane. “Yine sarı olanı mı?”

“Aaa, hayır! Bekle ve gör.”

Saray balo hazırlıkları nedeniyle telaş içindeydi. Hizmetçileri, avludaki parke taşların üzerine pembe halılar yayıp balo salonuna kocaman varillerle çiçek taşıırken buldular. Balo salonundaki platformda çalışan hizmetçi sayısı daha fazlaydı. Tahtları taşıyan hizmetçiler, merdiven tırabzanlarını parlatan hizmetçiler, yüksek tavana metalden yapılmış acayip kafesler asan hizmetçiler – her yerde cirit atan hizmetçiler vardı.

Twilly, Jane'e yuzen ta yapraklarıyla dolu sıcak bir küvet hazırladı. Devedikeni tüyü kadar yumuşak bir havlu ile kurulandıktan sonra elbiseyi giyme vakti geldi. Twilly, Jane'in balo elbisesini dolaptan çıkarmadan önce ellerini iki kere yıkadı. Elbiseyi kollarının arasına aldı. Jane, "Sanırım bu gördüğüm en güzel elbise," deyip sessizliğı bozana kadar her ikisi de sessizce bakakaldılar.

Kocaman eteğı olan, kısa kollu, bembeyaz bir elbiseydi; hafif ışıkta ışıl ışıl parlayan yanardöner gümüş malzemelerle baştan aşağı süslenmişti "rmcek ağından yapıldı," diye fısıldadı Twilly. "Kraliçe bunu senin için iki hafta öncesinden sipariş etti."

Jane'in upuzun kırmızı saçını tarayıp mücevherlerle süsledi. Çıplak kollarına uzun beyaz eldivenler takıp ayaklarına beyaz ayakkabılarını giydirdi.

Jane uzun aynada kendine baktı. Hiç kendine benzemiyordu. Keşke annemle babam beni grebilselerdi, diye düşündü. Her kızın iten içe olmak istediğı bir prensese benziyordu.

"ff, Jane!" diye iç çekti Twilly. "Migorn kadar güzelsin!"

Jane bunun büyük bir iltifat olduğunu biliyordu - Twilly, Migorn'a hayrandı. "O da baloda olacak mı?" diye sordu.

"Aa, hayır," dedi Twilly. "Tiyatro insanları

soylu insanlar arasına karışmaz. Fakat onu yarışlarda görebilirsin.”

Kapı çaldı. Jane, Staffa olduğunu zannetti, fakat gelen Kaptan Hooter'dı – mor üniformasının içinde muhteşem görünüyordu, o kadar çok altınla kaplanmıştı ki mor renk zar zor görülüyordu.

Jane'e balo salonuna kadar eşlik etmek için gelmişti.

Twilly yanağına dostça bir öpücük kondurdu. “İyi eğlenceler – sizi izliyor olacağım!”

Jane, Kaptan Hooter'ın yanında kendini biraz tuhaf hissetti, fakat bitmek bilmeyen koridorlarda sessizce ilerlerken beyaz eteğinin çevresinde dalga dalga kabarması çok hoşuna gidiyordu. Ayaklanmanın onca sıkıntısı ve top ateşinden sonra, sarayın balo salonunun kapıları ardındaki, orkestranın uğultusunu, kalabalığın gürültüsünü duymak yüreğini hoplattı.

Kaptan Hooter kapıyı açmak için atıldı. Bağırarak anons etti: “Leydi Jane!”

Birdenbire müzik ve konuşmalar kesildi. Jane kendini yüzlerce Ecker ile göz göze buldu. Kimi başlarıyla selam verirken kimi de reverans yapıyordu, bu yüzden mısır tarlasının üzerinde rüzgâr esiyormuş gibi ani bir hareketlenme oldu.

Jane çok utanmış, hatta dehşete düşmüştü – Allah aşkına neden böyle bir şey yapıyorlardı?

Neyse ki, hemen ardından konuşmalar ve müzik tekrar başladı. Herkes ona bakmayı bıraktık-

tan sonra Jane de etrafına bakabildi. Balo salonunun ışıllık parlaklığını gördü. Hafif lambaların yanı sıra tavandan asılmış kafeslerin içinde büyük, titreyen, hareketli ışık küreleri de vardı.

“Onlar ateşböcekleri, bayan,” diye açıkladı Kaptan Hooter. “Yüz yıl önce sizin dünyanızda Yenilikçi Kral Harpong tarafından yakalanmışlar. Geniş alanları aydınlatmak için özel olarak yetiştiriliyorlar.”

Balo salonunun pencereleri açıldı. Dışarıdaki ağaçlarda bir sürü ateşböceği kafesi Japon fenerleri gibi parlıyordu. Balo salonu ve bahçeler, görkemli kıyafetler ve üniformalar içindeki Ecker toplumunun kaymak tabakasıyla doluydu. Jane hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Tam anlamıyla masallardaki gibi bir sahneydi.

Kraliyet ailesi alçak bir platformda oturuyordu. Jane, yaşlı prensesin onlarla birlikte olduğunu görünce hem şaşırdı hem de sevindi. Elini sıkıca tutmuş, genç kralın yanında oturuyordu ve çok mutlu görünüyordu – Jane, onun yıllardır gizli odasından hiç çıkmamış olduğunu düşündü. Gri saten bir elbise giymiş ve küçük, parlak bir taç takmıştı. Jane’i görünce gülümsedi.

“Aa, Jane, canım, ne kadar heyecan verici – senin ilk Yarı Haftası Balon! Çok hoş görünüyorsun! Öyle değil mi, Quarley?”

“Çok hoş,” dedi kral, Jane’e dostça gülümseyerek. “Umarım ilk dansı bana ayırırsın.”

Jane, “Ben dans etmeyi hiç bilmem,” dedi.

“Endişelenme. Bundan daha kolayı olamaz.” Sesini alçalttı. “Selam ve reverans için özür dileirim – sanırım annem biraz fazla heyecanlanmış olmalı.”

“Hepsi birden bir yanlış yaptılar diye düşündüm,” dedi Jane. “Beni kim zannettiler?”

Staffa, “Eckerlar senin yabancı bir hükümetten gelen bir ziyaretçi olduğunu zannettiler,” dedi. Üzerinde gök mavisi uzun kadife bir elbise ve elmasları parıl parıl parıldayan küçük bir taç vardı. Jane, onu tedirgin eden bir şey olduğunu anladı – neden sürekli kendi kendine kaşlarını çatıyor ve annesine şüpheyile göz atıyordu?

“Jane!” diye gürlledi kraliçe. “Tek kelimeyle mükemmelsin! Bir dakika oturma canım – izin ver de Eckerlar seni doğru düzgün görsünler. Korkunç derecede gürültülü yaratıklar, sosyetikleri bile öyle.” Su borularına benzeyen, top top altından oluşan büyüleyici altın bir taç takmıştı. Parlak yeşil elbisesinin yakası, yepyeni bir lavabo kadar sert, beyaz, parlak ütülü göğsünü gözler önüne serecek kadar açıktı.

Jane, tutulduğu gülme krizini saklamak için ağır bir reverans yaptı.

Kraliçenin sesi birdenbire abartılı bir fısıltıya dönüştü. “Gülümsemeye devam et, Jane. Tedirgin edici bazı haberler var. Yüksek sınıfa artık güve-

nilmiyor. Ajanlarım, benim kendi aristokrasim içinde çalışan bir terörist lider olduğunu bildirdiler! Nankörlük! Keşke hepsini tutuklayabilseydim, fakat cezaevinde hiç boş yer yok.”

Orkestra çalmaya başladı. Bir yaz akşamındaki sivrisinek vızıltıları gibi garip, matem havasında, ağlamaklı bir ses çıkarıyorlardı. Quarley ayağa kalktı ve Jane’i başıyla selamladı. Eckerlardan oluşan kalabalık, bir alkış tufanı kopardı. Jane’in yanakları yanıyordu. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Kocaman balo salonundaki herkes birdenbire susup ona bakmaya başladı.

Yaşlı prenses şefkatle elini okşadı. “Şu anda kendini nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi usulca. “Ben de heyecanlıydım. Fakat endişelenmemelisin – bu insanlar çok iyi kalplidirler!”

“Yapmak zorunda mıyım?” diye fısıldadı Jane Quarley’ye. “Danstan hiç anlamam – babam hep iki sol ayağım varmış gibi dans ettiğimi söyler.”

Quarley gülümsedi – bu akşam alışılmamış bir şekilde çok keyifliydi. “Kısa zamanda nasıl yapıldığını öğrenirsin.” Jane’i dans pistinin ortasına götürdü. “Onların sana bakmasına aldırma. Kötü bir niyetleri yok.”

“Peki ya diyelim ki düştüm ya da başka bir şey oldu?”

“İstersen yapabilirsin,” dedi Quarley. “Sadece seni taklit ederler. Soylu olmak böyle bir şey – ne

yaparsan yap, her zaman doğrudur. Bak.” Birdenbire bacaklarından biriyle havaya tekme attı. Kalabalıktaki herkes hemen aynı şeyi yaptı.

Jane kendini tutamayıp güldü – Eckerlar çok şapşal görünüyorlar, bazen yanlışlıkla birbirlerini tekmeliyorlardı. Çoğu gülüyor, yaşlı prenses ise sevinçle ellerini çırpıyordu. Jane bunun eğlenceli olabileceğini düşündü. Bu dansa, Dörtnala Yarış Haftası Dansı deniliyordu. Quarley ve Staffa ona, temelde hızlıca dönmek ve ayağını sertçe yere vurmak olan hareketleri gösterdiler. Tempo çok hızlıydı. Dansın bir kısmında diğer çiftlerle pisti oluşturan daire içinde yarış yapılıyordu. Jane, nefesi kesilip saçının bir tarafı bozulana kadar fırl fırl dönüp tepindi.

Dans alkış tufanıyla son buldu. Yaşlı prensesin yanındaki sandalyeye çöktüler.

“Tek kelimeyle mükemmeldi!” diye bağırdı yaşlı prenses. Titreyen eliyle Jane’in saçını düzeltti. “Aa, bakın – benim minik Twillyim ve Narcas’cım yukarıdaki balkondalar! Hadi onlara el sallayalım.”

Jane hizmetçilerin balkonuna doğru baktı. Twilly ve Narcas’ın lüle lüle bukleleri saray hizmetçilerinden oluşan kalabalığın tam önünde zıp zıp zıplıyordu. Kek yiyip durmadan konuşuyorlardı. Jane ve yaşlı prenses onlara el salladıklarında, Twilly o kadar heyecanlandı ki elindeki bir di-

lim keki sallarken aşıağıda ayakta dikilen bir askerın kaskına dūşürdü.

“Keşke aşıağıda bizimle birlikte olabilselerdi,” dedi Jane.

Yaşlı prenses kıkır kıkır güldü. “Sanırım onlar yukarıda çok daha fazla eğleniyorlar. Narcas’ın yarın anlatacak bir sürü hikâyesi olacak.”

Kaptan Hooter soylular platformuna geldi. “Affedersiniz Majesteleri.” Kraliçeyi başıyla selamladı. “Kimsesiz Dansçılar burada.”

Kraliçe Matilda kaşlarını çattı. “Kimsesiz Dansçılar’ı kim davet etti?” Sinirden tir tir titriyordu. “Derhal defolup gitmelerini söyle!”

“Sakın böyle bir şey yapma, Hooter,” dedi Quarley sert bir şekilde. “Kimsesizler, prensesin bu gece burada olacağını duymuş olmalılar. Sadece saygılarını sunmak istiyorlar.”

Dişlerini sıkarak “Ben o Kimsesizler’e güvenmiyorum,” dedi kraliçe. “Hepsinin eteklerinin altına gizlenmiş bombalar olduğunu söyleyebilirim!”

“Anne, saçmalama – onlar çocuk!”

“Gençken yakalıyorlar, biliyorsun!”

“Onları geri çevirmek için çok geç,” dedi Quarley, “tabii başka bir ayaklanma istemiyorsan.”

Kraliçe sinirden kudurmuş gibi, “Oof, peki!” diyerek tersledi. “Hooter, bacaksızları içeri al!”

Jane kraliçenin neden böyle olduğunu anlayamadı – özellikle de Staffa ona Kimsesiz Dansçıla-

r'ın, yaşlı prenses tarafından kurulan yetimhaneden geldiklerini açıkladığında. Bunun neresi yanlıştı?

“Yaşlı kraliçe onlara dans etmeyi öğretti ve o günden beri de bir dans grupları var,” dedi Staffa.

Balo salonu sessizliğe gömüldü. Kalabalık, pistin ortasında geniş bir boşluk açmak için geri çekildi. Pembe bir balerin eteği giymiş minik bir Ecker kızı boşlukta sekerek ilerledi. Biraz küçük bir arpı andıran garip bir müzik aleti taşıyordu. Nazik elleri tellere dokundu, havayı tuhaf fakat hoş bir tıngırtı kapladı.

Pembe bale kıyafetleri içinde, kelebek kanatları takmış on minik kızın, upuzun ayaklarının parmak uçlarında, kanatlarını çırparak içeri girerken oluşturdukları görüntü de çok zarıftı. Bacakları uzun, ayakları çok esnekti. Tam olarak insan gibi dans etmiyorlardı, fakat görünüşlerinde büyüleyici bir şey vardı – Jane daha önce hiç gerçek masallara bu kadar yakın bir şey görmediğini düşündü. Örümcek ağı kadar hafif bir şekilde fırl fırl dönüyorlar, titrek ışık altında parıldıyorlardı. Danslarını yaşlı prensesin ayak ucunda yavaşça reverans yaparak bitirdiler.

“Canlarım benim, teşekkür ederim,” dedi yaşlı prenses, “hepiniz çok güzel dans ediyorsunuz!”

Elinde arp olan minik kız krala doğru yürüdü. Reverans yaparak, arpı ona verdi. Sessizlik içinde izleyen Eckerlar mırıldanmaya başladılar.

Kel birisi bağırdı, “Hadi şarkı söyleyin, Majesteleri!”

Birkaç kişi bir alkış tufanı koparmayı denedi, fakat başarısız oldular. Herkes gözünü kraliçeye dikmişti.

“Off, neler döndüğünü anlıyorum!” diye patladı Kraliçe Matilda. “Şarkı söylemeye nasıl cüret edersin, Quarley. Baban her zaman şarkı söylerdi. Açıkçası bana soracak olursan utanç verici.”

“Sana sormuyorum,” dedi Quarley. Yaşlı prensese doğru eğildi, gencecik yüzündeki ciddi ifade şefkat doluydu. “Şarkı söylememi ister misiniz?”

Yaşlı prensesin sönük gözleri mutlulukla parladı. “Aa, canım, öyle isterim ki.”

“Bunu hatırlarsın, mutlu Pangbourne günlerinden.” Quarley hoş bir akor basıp odada yalnızca yaşlı prensesle kendisi varmış gibi şarkı söylemeye başladı:

*Sevgilim, artık yaşılanıyorum ben,
Altınlar arasında gümüş teller
Alnımın üstünde parlıyor bugün,
Hayat solup gidiyor,
Ancak sevgilim sen hep
Genç ve sadıksın!”*

Yaşlı prenses yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle dinledi. Yıllar gözlerinin önünden akıp

gidiyor gibiydi. Ne kadar sevimli, diye düşündü Jane.

Son notalar yavaş yavaş sessizliğe karıştı.

“Teşekkürler,” dedi yaşlı prenses. Çöp gibi eliy-le, bir damla gözyaşının düştüğü kırıxık yanağını sildi. “Şarkı birkaç hoş anıyı yeniden canlandırdı. Kendimi tekrar çok genç hissetmemi sağladı.”

Quarley yaşlı prensese doğru iyice eğildi, Jane, “Hep genç ve sadıksın!” diye mırıldandığını duydu.

Kraliçe Matilda kızgın kızgın öksürdü. “Bitti mi? İyi öyleyse. Hadi biraz daha dans edelim.”

Eckerlardan oluşan kalabalık hiç kımıldama-dan sessizce duruyordu.

“Sizin sorunuz ne?” diye bağırdı kraliçe. “Derhal eğlenmeye başlayın!”

Bir erkek sesi duyuldu, “Çok yaşa, yaşlı prenses!”

Herkes korkuyla soluğunu tuttu. Sonra bunun yerini başka bir ses aldı: “Çok yaşa, yaşlı prenses!”

Eckerlar alkışlamaya başladılar – ilk önce sadece birkaç tane, sonra bir tane daha, bir tane daha, sonunda tüm balo salonu alkışlayıp tezahürata katıldı. Yukarıda, hizmetçilerin balkonunda, Narcas ve Twilly tüm güçleriyle tezahürat yapıyorlardı.

“Kaptan Hooter!” diye kükredi kraliçe. “Bu bir kışkırtma, isyan, tam bir YÜZSÜZLÜK! Tutuklayabildiğin kadar çok kişiyi tutukla!”

“Günaydın, Janefendi. Harika bir gün ve yarışlara gidiyorsunuz. Kısa mavi bir elbise giyip ona uyan bir şapka takacaksınız.”

“Günaydın, Twilly.” Jane gözlerini açtı. Twilly, elinde gök mavisi bir elbiseyle yatağının yanında duruyordu. Gülümsemek için elinden geleni yapmasına rağmen üçgen şeklindeki yüzü ağlamaktan kızarıp şişmişti. Saatlerdir ağlıyormuş gibi görünüyordu.

“Twilly? Sorun ne?” Jane yataktan kalktı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Twilly perişan bir şekilde. “Ben iyiyim. Bir şey yok.”

Jane Twilly’nin bir elini yakaladı. “Ters bir şey var – benden saklayamazsın. Neden ağlıyorsun?”

Twilly, “Ağlamıyorum!” dedi – ve hemen ardından hıçkırıklara boğuldu, korkmuştu. “Off ne yapsam? Boş verin beni!”

“Nasıl boş veririm – üff, lütfen söyle bana, sorun ne! Belki sana yardım edebilirim!” Jane kollarıyla ağlayan küçük hizmetçisini kucaklayıp hıçkırıkları dinene kadar ona sarıldı. Ardından Jane her ikisi için de Dügünçiçeği Yarı doldururken, Twilly’yi de yumuşak koltuğa otutturdu.

Twilly kıpkırmızı olmuş burnunu temizledi. “Sana söyleyen kişinin ben olduğumu söylememelisin – resmi duyuruya kadar benim de bilmem gerekiyor.”

“Neyi bilmemen?”

“Yaşlı prenses,” diye fısıldadı Twilly. “O... o öldü!”

Etrafta dans eden güneş ışınlarına rağmen, oda birdenbire karanlığa gömülmüş gibiydi.

“Ne? Fakat... fakat... olamaz! Dün gece çok iyiydi!”

“Evet, hatta dünyalar onun olmuşcasına mutlu bir şekilde yatağa gitti – fakat Narcas bu sabah kahvaltısını götürdüğünde – Twilly yine yutkundu – Narcas onun bir melek gibi gülümsediğini, fakat kraliçenin kalbi kadar ölü olduğunu söyledi. Siz insanlar gerçekten çok çabuk yıpranıyorsunuz.”

Jane gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. O tatlı yaşlı bayanın, evinden bu kadar uzak bir yer-

de öldüğünü düşünmek korkunçtu. “Zavallı Narcas,” dedi. “Zavallı sen – her ikinizin de onu ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum.”

“Gerçekten severdik, Janefendi. Kendi büyü-kannemizmiş gibi. Onun bize karşı ne kadar nazik olduğunu bilemezsiniz – her zaman bizim onun çocukları olduğumuzu söylerdi, çünkü kendi çocuğu yoktu.”

Jane, evde, İngiltere’de, soylu bir insan öldüğünde neler yapıldığını düşündü. Mutlaka herkesin simsiyah kıyafetleriyle katıldığı, hüzünlü bir müzik eşliğinde büyük bir cenaze töreni olurdu. “Şey, şimdi yarışlara gidemeyiz,” dedi. “Moruk göğsünü boşu boşuna ütöletti.”

“Şşş!” Twilly korkmuştu. “Yarış normal bir şekilde devam ediyor – kraliçe yaşlı prensesten hiç bahsedilmemesi gerektiğini söyledi!”

Jane şoke olmuştu. “Giyinip güzel vakit geçirmemizi mi bekliyor? Bu korkunç.”

Twilly, “Ben de öyle düşünüyorum, fakat karşı gelemeyiz. Kraliçe baloda olanlar yüzünden çok aksi.”

Yaşlı prenses için yapılan tezahüratlar sonunda, hepsi de gece kıyafeti içinde otuz kişi tutuklanıp askerler tarafından götürüldü. Ondan sonra balodan keyif almak imkânsızdı.

“Onu seven Eckerlar sadece biz değildik,” diye fısıldadı Twilly. “Prensesi sevmekle kraliçeden

nefret etmek aynı şey. Şimdi lütfen yarışlar için elbisenizi giyin. Janefendi! Sizi aşağıya kahvaltı-teknesine götürmek zorundayım”.

“Kahvaltı nesine?”

“Acele etmek zorundayız.” Twilly tekrar süm-kürüp ayaklarının üzerinde yaylandı. Mavi elbiseyi aldı. Jane’in daha fazla soru sormasına izin vermeyecekti.

Twilly’nin başının belaya girmesini istemediği için, Jane mavi elbiseyi ve çöp kutusu büyüklüğündeki kocaman mavi boneyi giydi.

Kaşlarını çatıp aynadaki görüntüsüne bakarken aşağılayıcı bir ses tonuyla, “Kesinlikle çok aptal görünüyorum!” dedi. Artık kız kıyafetlerinden bıkmaya başladığını düşünüyordu – özellikle de onu Heidi gibi gösterenlerden.

Twilly (bütün bu süre içinde etrafına bakıyordu) onu daha önceden görmediği labirent şeklindeki koridorlardan götürdü. Şatodaki diğer koridorlara benziyorlardı, fakat resimler farklıydı. Boş çerçevelerin bulunduğu pek çok duvarın önünden geçtiler.

Jane, “Buralarda önceden ne vardı? Neden kaldırıldılar?” diye sordu.

“Janefendi, size yalvarıyorum!” diye fısıldadı Twilly. “Bunlar kralın daireleri ve önceden yaşlı prensesin resimleri vardı – lütfen şimdi soru sormayı bırakın!”

“Fakat neden kraliçe ondan bu kadar çok nefret ediyor ve onu...”

Korkunç bir bağırtı duydular: “Neden bunu sorun ettiğimi bilmiyorum!”

Jane ve Twilly tavşan gibi sıçradılar. Bu, yakındaki bir kapının ardında birine bağıırıp çağırın kraliçenin sesiydi.

“İkinizden de iyice bıktım! Nankör, tembel, bencilsiniz—”

Twilly ısrarla Jane’in elbisesine asıldı. Jane kılmadamamak için direndi – dinlemek istiyordu.

“Anne, nasıl yaparsın? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?” diye, Staffa’nın sesiydi.

“Çabuk hareket etmek zorundaydım,” dedi kraliçe.

“Neden?” diye haykırdı Staffa. “Hiçbir zararı yoktu!”

“Üff, evet vardı! Bu şatoya geldiği andan beri benim otoritemi zayıflatıyordu!”

“Sırf insanlara kendisini sevdirdiği için! Buna tahammül edemedin, değil mi anne? Onu kıskanıyordun.”

Twilly, Jane’in eteğine o kadar kuvetli bir şekilde asıldı ki neredeyse yırtıyordu. Jane sabırsızlıkla elini itti – yaşlı prenses hakkında konuşuyorlardı ve Kraliçe Matilda’nın neden ondan nefret ettiğini bulmaya kararlıydı.

Kraliçe, “Off, sızlanmayı bırak. Kurban veren

tek kişi Quarley değil. Böyle Şeyleri eğlence için yapmıyorum, biliyorsun. Onu öldürmek *hoşuma* mı gitti sanıyorsun? Tüm bu duygusal saçmalıklarla babanı ldrdğmde hallettik sanıyordum.”

Jane kendini kötü hissediyordu. Duyduklarının yarattığı korkunun yatışması bir dakika sürdü. Bu inanılmaz bir Şeydi, fakat doğru olduğuna da adı gibi emindi. Kraliçe yaşlı prensesi öldürmüştü. Kendi kocasını öldürmüştü. Hem de yaptıklarından hiç utanmıyordu. Masallardaki yaşlı cadılar kadar kötü ruhluydu, Jane onun cadıların büyü yapma yeteneğine sahip olduğuna emindi – yoksa, bütün olanlardan sonra resimli kutunun içindeki tüm dünyayı nasıl aıklayabilirdiniz? Daha önce kendi kendine buradaki büyünün iyi bir büyü olduğunu söylemişti. Fakat Şimdi emin değildi.

Kraliçe, “Quarley’nin sözüm ona kırılan kalbi için endişelenecek vaktim gerçekten yok. Ağlayıp sızlanmayı bırakmazsan Bayan Staffa, sen de ona katılacaksın.”

Twilly: “İşte Şimdi fark etmemiş gibi davranmanın neden daha iyi olduğunu gördün – ok fazla Şey bilmek tehlikelidir.”

şokun etkisiyle sarsılan Jane, Twilly’nin onu sürükleyip götürmesine izin verdi.

Twilly, Jane’in elini sıkıca tutup mermer merdivenlerden indirdi ve ağır aħřap bir kapıyı iterek

açtı. Güneşin parlak ışıkları Jane'in gözlerini aldı. Geniş bir kanalın kıyısındaydı. Suda, yaz esintisinde hafifçe dalgalanan bayrak ve kurdelelerle süslü uzun, düz bir tekne vardı. Güvertesinde bir bando çalıyordu. Yiyeceklerle dolu kocaman bir açık büfe vardı – ortada süs olarak, unutmabeni tohumu ve garnitürle bezenmiş, fırında kızarmış bütün bir sümüklüböcek duruyordu.

Temiz hava Jane'in zihnini açtı. İnsanları öldürmek hakkında rahatça konuşan cadı gibi bir kraliçenin bulunduğu bu berbat ülkede kalmayı değil, eve gitmeyi istiyordu. Fakat bu nasıl olacaktı? Staffa ile konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Hafif hafif Migorn'un sevilen şarkılarını çalan bando birdenbire görkemli bir marş çalmaya başladı. Parlak kırmızılar içinde ve kafasında da posta kutusu gibi upuzun bir şapka olan kraliçe, arkasında Staffa ve Kaptan Hooter ile birlikte tekneye ayak bastı. Staffa'nın yüzü ölü gibiydi. Ne konuşuyor ne Jane'e bakıyordu.

"Evet, Jane," dedi kraliçe. "Korkarım Quarley bugün bize katılamayacak. Tepelerdeki av kulübümüzde birkaç gün geçirmeye gitti – öyle rahatlatıcı, öyle huzur verici bir yer ki." Jane'e bakarak kaşlarını çattı. "Elbisen benimkiyle son derece uyumsuz. Hooter – onu benden uzak tut."

"Peki, Majesteleri." Kaptan Hooter, Jane'i ki-barca teknenin öbür tarafına doğru itti.

Jane sırf katil kraliçeden uzak olduğu için çok memnundu. Staffa'nın yanına çıktı, ama Staffa hızla uzaklaştı. Neler oluyordu? Staffa neden ondan kaçıyordu? Quarley, sosyal takvimin en önemli gününde neden birdenbire avcı kulübesine gitmişti?

Oldukça rahatsız altın bir sandalyeye oturdu. Twilly, başının üzerinde tuttuğu güneş şemsiyesiyle arkasında ayakta duruyordu. Tekne yavaşça hareket etti. Kanal şehrin dar caddelerinden akıyordu, kısa bir süreliğine de olsa Jane rengârenk evlerin ve tertemiz dükkânların insanı heyecanlandıran görüntülerini yakaladı. Şehri geçtikten sonra, çayır ve ormanların içinden gittiler. Çiftlik evleri ve çatılarında çiçekler bulunan toprak binaların önlerinden geçtiler.

Kraliyet teknesi sabah saat on bir civarında yarış sahasına ulaştı. Alan tatil kıyafetleri içindeki Eckerlarla tıka basa doluydu. Dügünçiçeği Yarı, Haw-haw çayı ve parlak siyah kabuklarıyla sert minik turta gibi bir şey satan ıslıl ıslıl küçük yiyecek standları vardı. Böcek gibi vız vız ses çıkaran garip enstrümanlarıyla üç bando aynı anda çalışıyordu. Neşeli bir sahneydi, fakat yakından bakıldığında hiç kimsenin iyi vakit geçirmediği açıktı. Eckerlar ya suratları asık ya korkmuş ya da çok üzgün görünüyorlardı. Birkaç tanesi gözyaşlarını sessizce turtalarına akıtıyordu.

Jane'e öyle dik dik baktılar ki bu onu rahatsız etti.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Twilly'ye. "Neden herkes bön bön bana bakıyor?"

"Bilmiyorum, Janefendi," diye fısıldadı Twilly. "Fakat bir şeyler döndüğünü söyleyebilirim – bir fırsatını bulursam, kalabalığın içine süzülüp ne olduğunu anlarım."

"Gel Jane!" diye güreledi kraliçe, "Hadi örümcekleri görmeye alana gidelim – hizmetçini başından atabilirsin."

Twilly reverans yapıp Jane'e göz kırptı ve hızla kalabalığın içine karıştı.

"Bana çok yaklaşma, canım," dedi kraliçe. "Iyy, o mavi! Bir gup ister misin?"

"Bir – ne?" Jane hâlâ Twilly'nin insan kalabalığının içindeki kıvrıkcık kafasını takip ediyordu.

"Çok bayağı bir yiyecek, biliyorum," diye devam etti kraliçe, "fakat çok lezzetli. Hooter! Bize iki tane bol yağlı gup alıp gel!"

"Peki, Majesteleri." Kaptan Hooter çıtır çıtır turta satan standlardan birinin etrafındaki kalabalığı yarararak ilerledi. Kâğıda sarılı gup aşağı yukarı bir fincan büyüklüğündeydi. Sıcak, ağır paketlerden birini Jane'in eline verdi. Jane turta değil de bir çeşit mangalda kızartılmış siyah böcek olduğunu görünce şoke oldu. Kraliçe elindeki gupun bacaklarını koparıp kraker gibi ktır ktır

yedi. Parmaklarıyla, gupu kabuğundan çıkardı ve hepsini birden yutup kabuğunu –Jane’in şimdi gup kabuklarıyla kaplı olduğunu fark ettiği – yere attı. Jane’in midesi bulandı.

“Sevmedin mi?” diye sordu kraliçe. “Bana ver.” Jane’in gupunu da yutup kabuğunu Jane’in omzunun üzerinden attı. “Hadi şimdi gidip hayran hayran örümcekleri seyredelim!”

Yarış örümcekleri yüksek çitlerin arkasındaki geniş bir alanda tutuluyordu. Jane normal boyuttaki örümceklerden korkan insanlar tanıyordu, o insanların devasa boyuttaki bu hayvanlar karşısında düşecekleri dehşeti düşündü. Onlarca kocaman örümcek birbirini itip köşelere sıvışmaya çalışıyordu. Gövdeleri benek benekti. Bacakları uzun, sert ve tüylüydü. Korkunç gözleri, yüzleri ve büyük, buruş buruş dudakları vardı. Her örümcek farklı renklerde sümüklüböcek derisinden yapılmış eyer giymişti ve sırtlarında da çömelmiş duran Ecker jokeyleri vardı.

“Mavi eyerli olan Tornado Yirmi-Üç,” dedi kraliçe Jane’e. “Quarley’ye ait. Benim örümçeğim kırmızı eyer giyen, adı da ÖLÜMCÜLbacaklar. Onunla çok gurur duyuyorum – kocalarının dördünü de öldürdü ve henüz sadece üç aylık.” (İçi ürperen Jane, ÖLÜMCÜLbacaklar ile sahibi arasında ne çok benzerlik olduğunu düşündü.)

Kraliçe Matilda aşağıya eğilip yerdeki kovadan

bir şey aldı – siyah büyük parça, iğrenç bir şekilde damlayan kapkara kocaman bir parçaydı. Onu ÖLÜMCÜLbacaklar’a fırlattı.

Ellerini yakınlardaki bir hizmetçinin saçına silerken “Bir parça sinek bacağı,” diye açıkladı. “Örümcek yarışının bizim ülkemizde şanlı bir tarihi vardır, Jane. Atalarımın biri olan Savurgan Kral Harpong tarafından getirilmiştir.”

Alanda başkaları da vardı – ahır-işçileri, jokeyler ve örümceklerin sahipleri. Ancak ortamın havası ciddi ve kederliydi. Hiç kimse iyi vakit geçirmiyordu, kraliçe hariç.

“Jane – Eckerlara dik dik bakma, canım. Bu sadece onları cesaretlendirir.”

“Üzgünüm, Majesteleri,” dedi Jane kızarak. “Ben sadece... düşünüyordum.”

“Ne düşünüyordun, canım?” Kraliçe, Jane’e doğru eğildi.

Jane’e göre kraliçenin merakı beyninin içine doğru süzölmeye çalışan dokunaçlar gibiydi. Kekeleyerek, “Be be – ben sadece Harpong adında kaç tane kralınız olduğunu düşünüyordum.”

“Hıı, evet canım.” Bu saçma yalan kraliçeyi tatmin etmiş gibiydi. “Hepsinin ismi Harpong – benim büyükbabam, Pek Sevilmeyen Kral Harpong’un devrine kadar.”

Örümceklere arkasını dönüp bitiş direğinin yanındaki kraliyet kulübesine doğru ilerledi. Jane,

kalabalığın bakışlarından kurtulmak için yere bakarak onu takip etti. Her şey çok tuhaf ve korkunç olmasına rağmen, ilgisine engel olamıyordu. Öyle canlı, rengârenk bir görüntüydü ki; bandolar çalıyor, başlama-düdükleri ötüyor ve örümcekler tepinip burunlarından soluyorlardı.

Dev örümcekler, alanın etrafında koşuştururken olağanüstü bir görüntü oluşturuyorlardı – tek kelimeyle olağanüstüydü. Gözünüzde canlandırılmaya çalışın. Jane, keşke erkek kardeşlerim de görebilseydi diye düşündü. Örümcekler dizi dizi olukların, su borularının ve kocaman tapa delikleri gibi görünen iki tehlikeli engelin etrafında koşular.

“HADİ, ÖLÜMCÜLBACAKLAR!” diye kükredi kraliçe.

İlk yarışın adı Batsindo Gonk'tu (kraliçenin şarkısındaki ünlü jokeyden almıştı adını). Ölüm-cülbacaklar kazandı; kraliçe o kadar heyecanlanmıştı ki kalabalığın sessizliğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

“Aman hepsi somurtuyor,” dedi, kazancını (tren biletleri gibi küçük, sert banknotlar) saymakla meşgulken. “Tam zamanında harekete geçtim.”

Jane Staffa'yı görme umuduyla kraliyet kulübesinin çevresine baktı, fakat kraliçe ve kendisi haricinde yalnızca – hepsi de ürkütücü bir sessiz-

lik içinde ona bakan – Ecker saray görevlileri vardı. Bir katil ile yalnızdı ve bu durum sinirlerini o kadar germiştir ki elleri titrediği için Dügünçeği Yarı fincanını yere bırakmak zorunda kaldı.

Kraliçe sandalyesini biraz daha yaklaştırıp gür sesini alçalttı. “Biliyorsun Jane, bu krallıkta çok fazla nankörlük var.”

Kraliçenin bir nevi cevap beklediğini hisseden Jane, “Aa,” dedi.

“Bu zavallılar asla tatmin olmazlar! Hepsi Norah yüzünden.” (Jane yaşlı prensesin isminin Norah olduğunu hatırladı.) “Kendini göstermelik bir başkan haline getirdi, anladın mı, Jane? Bu topraklarda yaşayan memnuniyetsiz ve baş belası herkesin savunucusu o. En tehlikeli devrimci grubun kendilerine onun yüzünden “Norahlar” dediklerini biliyor muydun? Off, evet! Gizli bir topluluk olduklarını düşünüyorlar – fakat elebaşlarını bulacağım!”

Jane tekrar, “Aa,” dedi.

“En büyük hatam,” dedi kraliçe, “onun insanlar arasında serbestçe dolaşmasına izin vermemdi. Taa başından beri onu ev hapsinde tutmalıydım! Şey, bu ileride tekrarlamayacağım bir hata. Beni duyuyor musun, Jane? Anlıyor musun?”

Jane gerçekte tek bir kelime bile anlamamıştı, fakat kraliçe gözüne o kadar korkunç göründü ki, “E-e- evet, Majesteleri,” diye kekeledi.

Kraliçe tabağındaki çikolatadan büyük bir ısırık aldı. Gülümseyerek, “Sana dağlardaki küçük avcı kulübemle ilgili her şeyi anlatmıştım, değil mi?” dedi. “Yılın bu zamanında gerçekten güzel bir yerdir! Birkaç aylığına Quarley’yi ziyarete gitmemizin hepimiz için çok hoş olacağına karar verdim.”

Jane, “Sanırım o zaman ben eve gideceğim,” dedi.

“Ev mi, Jane?”

“Yani, eğer siz ve Staffa Quarley’yi ziyarete giderseniz, şey —”

“Aa, sen de geliyorsun, canım.”

“Fakat – Majesteleri,” dedi Jane dikkatli bir şekilde, “birkaç ay kalamam – birkaç hafta içinde evde olmak zorundayım. Kampa gideceğiz, sonra da yeni okuluma başlıyorum.”

“Lütfen endişelenme, Jane,” dedi kraliçe. Sesi yumuşaktı fakat gözlerinden tehdit fışkırıyordu. “Senin eğitiminle ben ilgileneceğim.”

Jane buz kesildi. “Sanırım en kısa zamanda eve gitsem daha iyi olur,” dedi cesurca. “Kendi dünyama.”

“Aa, birkaç hafta içinde diğer dünya ile ilgili her şeyi unutacaksın. Bir rüya olduğunu düşün.”

“Ama o bir rüya değil!” diye bağırdı Jane. “Beni burada tutamazsın! Annem ve babam benim için endişelenirler!”

“Tam tersi,” dedi kraliçe, “senden kurtuldukları için memnun olacaklar – senin masraflarını karşılayamayacakları apaçık ortada.”

Bu söylediği şey çok korkunçtu. Jane gururla başını kaldırdı. “Benim eve dönmemi bekliyorlar.”

“Bu ayın sonunda,” dedi kraliçe, “annenle baban bir helikopter kazasında öldüğün haberini alacaklar.”

“Ne?”

Kraliçe sakın sakın çikolatasını çiğnerken, “Norah denilen o kadın için de aynısını yaptım,” dedi. “O günlerde henüz icat edilmemiş helikopter dışında – garip bir otobüs kazası olmak zorundaydı. En kibar yöntem bu. Annenle babanın seni ararken boşa vakit harcamalarını istemezsin, değil mi?”

Jane midesine bir yumruk yemiş gibiydi. Şok ve korkudan nefesi kesilmişti. Kraliçenin niyeti onu sonsuza kadar kutunun içinde tutmaktı. Ayın sonuna kadar kaçmazsa, annesiyle babası tek kızlarının öldüğünü düşüneceklerdi. Hem, acımasız yaşlı bir canavar olan kraliçe, neden onu burada tutmak istiyordu? Jane hiçbir şey anlamadı, anlamak da istemiyordu. Bu yer karmaşık ve korkutucuydu, onun istediği tek şey ise eve gitmekti.

Kaptan Hooter kraliçeye yaklaştı. “Majesteleri, eğlence başlamak üzere.”

“Gel, Jane,” dedi kraliçe. “Hadi şu gürültücü kalabalığa seni gururla gösterelim.”

“Beni göstermek mi? Ne demek istiyorsunuz?”

“Canım yavrum,” dedi kraliçe. Kelimeleri nazik fakat sesi buz gibi bir hançerdi, soluk mavi gözleri ise salt kötülük saçıyordu. Jane’e iyice yaklaştı. “Böyle tehlikeli sorular sormamayı ne zaman öğreneceksin? Çeneni kapa ve sana söylenileni yap.”

Staffa’nın onlara katılması Jane’i çok mutlu etti. “Neredeydin?” diye fısıldadı.

“Üzgünüm seninle ilgilenemedim, Jane,” dedi Staffa soğuk bir şekilde. “Kasabanın dışından gelen birkaç belediye başkanını eğlendirmek zorundaydım.”

“Staffa, neden benden kaçırıyorsun?”

“Sen de kraliyet kutusunda bize katılıyorsun,” dedi Staffa, duymamış gibi. “Sana söyleyene kadar oturma.”

“Staffa!” dedi Jane dişlerini sıkarak. “Beni dinlemek zorundasın - annen eve gitmeme izin vermeyeceğini söylüyor!”

“Korkarım seninle bu konuları tartışma iznim yok,” dedi Staffa soğuk bir şekilde.

“En yakın arkadaşın olduğumu sanıyordum!”

Hayal mi görüyordu yoksa Staffa’nın yüzünde küçük bir kaygı belirtisi mi vardı? Jane henüz karar verememişti ki Staffa yine soğuk bir ifade takındı.

“Arkadaşlık başka,” dedi Staffa. “Siyaset başka.”

“Ben siyasetten bahsetmiyorum!” diye tersledi Jane. “Neler döndüğünü anlat!”

Birdenbire Staffa’nın parmakları Jane’in bileğini kavradı.

“Of, acıyor!”

“Aptal olma Jane – Allah aşkına, çeneni kapa!”

“Siz ikiniz, fısıldamayı kesin!” diye bağırdı kraliçe. “Dağlardayken, kızlara özgü sırlar için bir sürü vaktiniz olacak!”

Gülümsüyordu fakat boyalı yüzündeki ifade korkunçtu. Jane, Staffa’nın korkudan renginin attığını görüp çenesini kapatmaya karar verdi. Kraliçenin aslından daha büyük görünen kırmızı renkli vücudunun arkasında, birlikte huzursuz bir sessizlik içinde yürüdüler.

Kraliyet kulübesinin yanında, bir sirkin kocaman tepesine benzeyen kırmızı beyaz çizgili bir çadır vardı. Kraliçe kafileye yol gösterdi. Kısa bir yürüyüş olmasına rağmen Jane için çok utanç vericiydi. Gözlerini onlara dikmiş Eckerlar her taraflarını sarmıştı. Genel hava hâlâ kederliydi – fakat öfkeyle büyüyen homurdanmalar vardı. Etraftakilerin cesareti artıyor ve düşüncelerini yüksek sesle dile getiriyorlardı.

“Bu o mu? Mümkün değil. Çok küçük.”

“Büyüyecek.”

“Saçını beğendim.”

“Boynu çok kısa.”

“Hayır değil – hepsinin boynu kısa.”

Çadıra ulaşıp özel ahşap merdivenlerden Kraliyet Kutusu’na çıkmak çok rahatlatıcıydı.

“Bu senin için hoş bir sürpriz olacak, Jane,” dedi kraliçe. “Migorn’u göreceksin.”

“Gerçekten mi?” Jane kısacık bir an tüm endişesini unuttu. Ecker yıldızının kendisini görmek çok ilginç olacak, zavallı Twilly çok kıskanacaktı (Bu arada Twilly neredeydi? Kalabalığın arasına karışalı saatler olmuştu.).

Kraliyet Kutusu’na adım atınca Jane derin bir soluk aldı. Kocaman çadırdaki, ta çizgili çatıya kadar uzanan dizi dizi ahşap koltuklarla kabaca inşa edilmiş bir tiyatro bulunuyordu. Meraklı yüzlerin oluşturduğu duvarda, ıslık ıslık parlayan binlerce gözün ateşli görüntüsüyle karşılaştı.

Kraliçe kutunun ön kısmına adım attı. Orkestra yerindeki bando monoton bir tonda ulusal marşı çalıyordu. İzleyiciler arasında bir sürü asker devriye gezdiğini ve izleyicilerin pek çoğunun kızgın olduğunu fark etti. Ulusal marşa katılan o kadar az kişi vardı ki Kaptan Hooter neredeyse solo söylüyor gibiydi.

Kraliçe buna aldırılmış görünmüyordu. Oturdu. Jane ve Staffa ise kraliçenin her iki yanına oturdular. Kocaman çadırdaki ışıklar yerini rahatlatıcı

bir karanlığa bıraktı. Binlerce gözün kendisinden sahneye kayması Jane'in içini rahatlatmıştı. Mor perdeler açılınca seyirci bir alkış tufanı kopardı.

“Migorn! Migorn!”

Jane üçgen şeklindeki, çenesiz Ecker yüzüne alışıyordu ve Migorn'un çok sevimli bir yüzü olduğunu hemen anladı. Altın sarısı bukleleri, kocaman mavi fare-gözleri, hafif yuvarlak bir vücudu ve incecik uzun bacakları vardı. Ayakları iri ve oldukça esnekti. Bir sinek kuşu kadar hafif ve zarif bir şekilde dans ediyordu. Migorn, yarı insan yarı kuş şakıması gibi, kulağa çok hoş gelen sesiyle en son şarkısını söylüyordu: “Kalbi Bir Böceğin Bacağı Kadar Büyüktü”

*Kalbi bir böceğin bacağı kadar kocaman
Ve savaşçı bir arı kadar cesur!
Saçları kıvrıcık
Güçlü kuvvetli
Ve ben onun sevgilisiydim –
benimle evleneceğine söz verdi!*

*Fakat annesi bir böceğin kıcı kadar şişman
Ve kin dolu bir eşekarısı kadar zalim!
Dedi: “Hayır!
“O çok sıradan!
“Ben gitmesini istiyorum onun – sen de beni
asla yerimden edemezsin!”*

Şarkıdan sonra, bir çeşit müzikal oyun vardı. Migorn bir prenze aşık olan basit bir salyangoz-kızıydı. Ancak korkunç bir büyü'nün etkisi altındaydı. Prensin annesi, görünmez zincirlerle onu kendisine bağlı tutan bir ejderhaydı. Zincirler kırılana kadar prens salyangoz-kız ile evlenemezdi.

Çok eğlenceliydi fakat Jane tedirgin oldu. İzleyiciler kavgacı bir hal almaya başladılar. Korkunç ejderha anne sahneye çıkınca bir kahkaha tufanı koptu ve bir çoğu yuhalamaya başladı.

Migorn, "Hadi Anneni Öldürüp Evlenelim" diye bir şarkı söyledi, tezahürat o kadar yüksekti ki şarkıyı üç kere söylemek zorunda kaldı. Son seferde, izleyicilerin tümü coşkulu koroya katıldı. Bazıları da ayağa kalktı.

Hadi anneni öldürüp evlenelim!

Lafı dolandırıp durmayalım!

Onu merdivenlerin en başına götürelim

Ve hızlıca itelim!

*O günlerini doldurmuş deli şapşal bir ihtiyar,
Tüm mobilyaları kırıp, yolumuza taş koyuyor!
Yaşlı ejderha ölene kadar hiçbir şey yapamayız,
Öyleyse hadi anneni öldürüp evlenelim!*

Kraliçeye kızgın oldukları apaçık ortadaydı. Kraliçenin kendisi ejderha olarak sahneye çıksaydı ve prensi oynayan aktör Quarley gibi giyinsey-

di bu kadar açık olmazdı. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kraliçe fark etmemiş gibiydi – hatta şarkıya katıldı.

“Hoş ve kafiyeliydi!” diye açıklama yaptı, şarkı bittiğinde.

Kraliyet Kutusu’nun kapısı birdenbire çarparak açıldı, ardından her şey çok hızlı bir şekilde gelişti – baştan ayağa karalara bürünmüş kişilerin olduğu bir kâbusta gibiydi. Görülebilen tek kısımları ıslıl ıslıl gözleri ve silahların çelik parıltısıydı.

Kraliçe kanları donduran bir çığlık attı, fakat izleyiciler hâlâ Migorn diye bağıştıkları için kimse duymadı. Kaptan Hooter siyahlı kişilerden biri tarafından bayıltıldı.

Birisi Jane’i kaba bir hareketle kavradı. Kulağında, “Çırpınma ve sesini çıkarma!” diye hırlayan bir erkek sesi vardı.

Jane herhangi bir ses çıkaramayacak kadar çok korkmuştu. Karalar içindeki adam oldukça hızlı bir şekilde çalıştı. Jane ellerinin arkasında bağlandığını hissetti. Ağzı bir kumaş parçasıyla sarılıp gözleri bağlandı. Kendini böyle çaresiz hissetmek korkunçtu.

Öfkeden kudurmuş gibi, “Hooter!” diye yırtındı kraliçe, “Hemen ayağa kalk! Herkesi tutuklayıp öldür! Hey sen oradaki – pis ellerini onun üzerinden çek! O BENİM, duydun mu? Off, kim olduğunu biliyorum – yakalayınca kadar peşini

bırakmayacağım, sonra da seni martılara yem edeceğim!”

Jane birinin onu omuzuna aldığını hissetti. Sarsılıyordu, onu Kraliyet Kutusu'ndan dışarı çıkaran ve merdivenlerden aşağı taşıyan kişilerin gümbürdeyen ayak seslerini duydu.

Kraliçenin çılgınları arkasında yavaş yavaş azalıyordu. Yüzüne vuran taze havayı hissetti, ardından bedeni ahşap bir zemine o kadar sert bir biçimde çarptı ki gözleri yaşla doldu.

“Çeneni kapa ve uslu dur,” dedi bir erkek sesi. “Norahlar tarafından esir alındın!”

Jane üstü kapalı at arabasında ya da minibüs gibi bir şeyde, engebeli bir yolda sarsılarak hızla ve acı içinde ilerliyordu. Şaşkınlık ve dehşet içinde düşünceleri allak bullak olmuştu. Bu Norahlar kimlerdi, onu nereye götürüyorlardı? Ondan ne istiyorlardı? Öldürülmek üzere miydi? Anne babasını bir daha görebilecek miydi?

Jane sık sık ağlamazdı, fakat şimdi ağlıyordu – bu çok rahatsız edici bir durumdu, çünkü gözyaşları göz bağını ıslatmıştı ve burnunu silemiyordu. Ona bir ömür gibi gelse de aşağı yukarı bir saat sonra berbat bir uykuya daldı.

Bir silah sesiyle uyandığında, ağız bağının altından bir çığlık attı. Öfkeli konuşmalar ve koşan ayak sesleri geliyordu. Kamyonet, döne kıvrıla ağır ağır ilerliyordu, Jane yarışlara giderken gördüğü dar şehir caddelerinde olduklarını düşündü.

Aniden durdular, kapının açıldığını duydu, ardından yüzünde soğuk havayı hissetti.

Güçlü bir el ayak bileğini kavradı, sonra kamyonetten dışarı sürüklenerek çıkarıldı. Havada berbat bir koku vardı – bir keresinde ikizlerin garajda unuttukları hamburgerler gibiydi. Kendini sersem gibi hisseden ve biraz midesi bulanana Jane, parke taşların üzerinde uzaklaşan kamyonetin sesini dinledi.

Bir el Jane'inkini tuttu ve Jane bir odaya götürüldüğünü hissetti.

İçeride sakin bir ses, "Lütfen korkma," dedi. "Seni çabucak yakalamak zorundaydık – bu acil bir durumdu."

Birisi Jane'in ellerini ve ağzındaki bağı çözdü. Gözlerindeki bağ hemen açıldı – dünyada en son görmeyi umduğu kişiyle yüz yüzeydi.

Soluk soluğa, "Staffa!" dedi.

"İyi misin?"

"Anlamıyorum," dedi Jane, "Norahlar tarafından kaçırıldığımı zannediyordum!"

Staffa gülümsedi. "Evet öyle."

"Ne? Staffa, neler oluyor?"

"Ben Norahlardan biriyim," dedi Staffa. "Üzgünüm sana söyleyemedim."

"Fakat—" dedi Jane. Zihnini açmak için kafasını salladı. "Fakat bu, kraliçeyi devirmeye çalıştığınız anlamına gelmiyor mu?"

“Elbette,” dedi Staffa soğukkanlı bir şekilde.

“O senin annen!”

Staffa'nın çocuksu suratı solgun ve sertti. “Bu sefer çok ileriye gitti, Jane. Babanı öldürüp ağabeyini hapse gönderseydi, sen de anneni devirmek istemez miydin?”

“Kim hapiste?” Jane olayları anlamaya çalışıyordu. “Kraliçe, Quarley'nin avcı kulübesine gittiğini söyledi.”

“Avcı kulübesi değil,” dedi Staffa. “Bu konuda yalan söylemesi midemi bulandırıyor. Orası hapisane olarak kullanılan dağdaki kale ve çok azı oradan sağ olarak çıkar.” Jane'in elini aldı. “Şimdi ise, duyduğun gibi, seni de oraya göndermeye karar verdi.”

“Hapse mi?” Jane şaşkına dönmüştü. “Beni neden hapse göndermek istiyor? Kötü bir şey mi yaptığımı düşünüyor?”

“Daha sonra her şeyi açıklayacağım,” dedi Staffa. “Artık güvendesin, önemli olan bu.”

“Beni bütün bunlar hakkında önceden uyara-bilirdin,” dedi Jane sinirli bir şekilde. “Tatilimi kaçırılıp polisten saklanarak geçireceğimi düşünmemiştim.”

“Biliyorum,” dedi Staffa. “Ama lütfen bana kızma – gelmeni öyle çok istedim ki! Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, niyetim seni burada sadece bir-iki hafta

tutmaktı! Annemin gizlice, şeytani planlarından birini kurduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Off, peki,” dedi Jane. Staffa ile tartışmak istemiyordu. Yeniden arkadaş oldukları için mutluydu. Bu, kendisini daha güçlü hissetmesini sağladı. “Her neyse, biz neredeyiz?”

Staffa gülümsedi. “Kokudan tahmin edemiyor musun? Salyangoz Bölgesi’nin kalbindeyiz.”

Jane’in kalbi umutla çarptı. “Aa- bu Twilly’nin evi mi?”

“Evet – babasının tabakhanesi arka tarafta ve bu da annesini imalathanesi. Bildiğin gibi o bir şekerleme ustası.”

Jane’in gözleri loş ışığa alışınca, içinde uzun ahşap tezgâhlar ve duvarlarında metal araç gereç raflarının bulunduğu bir dükkânda olduklarını gördü. Boş pencerenin yanında yazılı bir ilan vardı: “BU DÜKKÂNDA GECELERİ ŞEKER BULUNDURULMAZ” Kutunun dünyasında şekerin altın değerinde olduğunu hatırladı.

“Norahları başlatan Narcas’tı.” Staffa’nın solgun gözleri heyecanla parladı. “Artık sayımız binleri buldu! Üniversitedeki bütün öğrenciler katıldılar – ayrıca Arı-İşçileri Derneği, Şekerlemeciler Derneği, Salyangoz-Sepicileri Derneği, - hatta şatodaki bazı hizmetçiler!” Staffa’nın bir Norah olmaktan gurur duyduğu belliydi. “Ben yaşlı pren-

ses ile çay içtiğimiz gün katıldım. Twilly o gece gizlice odama geldi.”

“Fakat... neden beni uyandırmadın?” Macera-
nın dışında bırakıldığı için birazcık sinirlenmişti.

“Üzgünüm, çok tehlikeliydi.”

“Twilly de başından beri Norahlarlaymış! Onu ele vermeyeceğini nasıl bilebilirdi?”

“Çok büyük bir risk aldı. Bendeki Norah kanı-
nı sezdiğini söyledi – ne kadar hoş bir davranış,
değil mi?” Jane, Staffa’yı hiç bu kadar neşeli gör-
memişti. “Twilly gerçekten olağanüstü biri. Yarış
alanındaki dedikoduyu bana ne kadar hızlı ulaştır-
tığını görmeliydin!”

“Nasıl? Ne dedikodusu?”

“Burada açıklayamam. Mutfağa gel.”

Staffa, Jane’in elini tutup onu bir kapıdan içeri
sürükledi. Jane kendini, altın şamdanlarla dolu sı-
cacık bir mutfakta buldu.

“Janefendi!” Twilly – hem ağlıyor hem gülü-
yordu – Jane’e doğru atılıp ona sıkıca sarıldı.
“Canını acıttılar mı? Oh, seni tam vaktinde kaçırdığımız için çok mutluyum!”

“Twilly!” Öbür arkadaşını da görmek o kadar güzeldi ki neredeyse bütün kederini unutmuştu. Mutfak sandalyesine oturdu, Twilly onlara üç fincan hindiba-tohumu çayı yaptı.

“Burada çok uzun süre kalamayız,” dedi Staffa. “Twilly, kıyafetleri hazır mı?”

Artık ışık olduğu için, Jane Staffa'nın yarışlarda giymiş olduğu kolalı yeşil kıyafeti çıkarıp erkek ceketini ve pantolon giydiğini fark etti. Twilly Jane'e de benzer bir kıyafet verdi, sonra da Jane'in Heidi gibi olan iğrenç elbisesini ateşe atınca üçü birden kıkır kıkır güldüler. Yeni kıyafetler yumuşak ve çok rahattı.

Sandalyede oturan Staffa, "Peki," dedi. "Açıklamaya çalışacağım. İstedğin soruyu sorabilirsin."

Jane'in o kadar çok sorusu vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. "Kraliçe, Quarley'i neden hapse gönderdi?"

Staffa'nın bembeyaz, tuhaf yüzündeki ifade sertleşmiş gibiydi. "Çünkü annemin onun için seçtiği gelinle evlenmeyi reddetti."

"Ona aşık olmasını emredemez," dedi Twilly, buklelerini sallayarak. "Özellikle de yaşlı prenses için bu kadar üzgünken!"

Kederli genç kralı düşünerek, "Quarley her zaman üzgün," dedi Jane. "Biliyorum yaşlı prenses sizin büyükannenizdi, fakat neden bu kadar sarıladı?"

Staffa ve Twilly birbirlerine tuhaf bir bakış attılar.

Staffa, "İşte tam da bu. Yaşlı prenses bizim büyükannemiz değildi. O, Quarley'nin eşiydi."

“Eşi mi?” Jane az kalsın sandalyesinden düşüyordu. Staffa çıldırmış olmalıydı. Gerçekten o yaşlı, zayıf, güçsüz bayanın, genç kralın eşi olduğuna inanmasını mı bekliyordu?

Staffa, “Sana insan olmadığımızı söyledim. İnsanlardan çok daha yavaş olgunlaşıyor ve çok daha uzun yaşıyoruz. Sizin insan yılına göre, Quarley hemen hemen yüz yetmiş yaşında.”

“Sen delisin,” diyen Jane buz kesilmişti.

“Ne yazık ki değilim.”

“Sen... sen kaç yaşındasın o zaman?”

Staffa, “Senin dünyandayken çocukmuşum gibi davranıyorum, çünkü insanlara öyle görünüyorum. Aslında altmış beş yaşındayım.” Jane’in şaşkınlığı karşısında gülümsedi, ama aslında yüzün-

de daha çok üzgün bir ifade vardı. “Çocuk gibi davranma konusunda pek iyi değildim, değil mi? Ama senin dünyanı bin dokuz yüz elli birden beri ziyaret etmemiştim ve acınacak derecede demoduydum. Antika kıyafetlerin sebebi de buydu.”

“Neden Lower Lumpton’a geldiniz?”

“Annem manzarası ve kaliteli bir sürü dükkân olduğu için sizin bölgenizi seçti.”

“Benim okulumda ne yapıyordun?”

“Bir arkadaş bulmak istedim,” dedi Staffa açıkça. “Sen ve Twilly öyle şanslıydınız ki – koskocaman, çok iyi ailelerden geliyorsunuz ve insanlarla tanışma izniniz var. Ben hiç kimseyle tanışmadım, çünkü annem Eckerlarla kaynaşmama izin vermezdi. Yaşadığım yalnızlığı tahmin bile edemezsiniz.”

“Aldırma,” dedi Twilly teselli etmek için. “Şimdi biz varız.”

“Evet ve bu başıma gelen en iyi şey.” Staffa kızgındı. “O prenses hayatına asla geri dönmeyeceğim. Asla! Açlıktan ölsem bile umurumda değil!”

“Benimle eve gelebilirsin,” dedi Jane umutla. “Oğlanlar çok sevinirler.”

“Ya da burada kalabilirsin,” dedi Twilly. “Babam tabakhane her zaman ekstra bir kişi çalıştırabilir.”

Staffa gülümseyerek, “Teşekkürler,” dedi. “Fakat hikâyeyi unutuyorum – lütfen dikkatlice din-

le, Jane. Ondan sonra bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını anlayacaksın. Göreceksin, bildiğim tek şey annemin alışveriş gezilerinden biri için dünyanıza geliyor olduğuydu. Bunu her yıl bir kere yapar, fakat bin dokuz yüz elli bir yılında Britanya Festivali'ni ziyaret ettiğimizden beri beni hiç yanına almamıştı.”

Jane, “Neden almadı?” diye sordu.

“Bir çocukla konuşmuştum,” dedi Staffa çabucak “ve ona elma şekeri aldım. Annem söz dinlemediğim için beni kırbaçlamıştı.”

“O tam bir inek!” diye haykırdı Jane.

Twilly sordu, “İnek ne?”

“Şey, sanırım salyangozlarınız gibi bir şey, sadece çok daha kemikli—”

“Hikâyeden yine uzaklaşıyoruz,” diye araya girdi Staffa. “Bu yaz, annem birdenbire beni tekrar senin dünyana götüreceğini bildirdi – ve bu sefer, aslında bir arkadaş edinmemi istedi. Şaşırmıştım – fakat rüyalarım gerçek olduğu için O KADAR heyecanlıydım ki!” Derin bir iç çekti. “Aslında bu yüzden de pek şüphelenmedim. Bir şeyin peşinde olduğunu bilmem gerekirdi.”

“Ne?” Jane takip etmeye çalışıyordu.

“Sana söylediğim gibi, ailemdékiler insan değil. Fakat insanlarla evlenmek zorundayız, yoksa neslimiz tükenir. Bu yüzden evlenmek istediğimizde, kutudan geçerek sizin ülkenize gelir ve insan-

lar arasından bir eş buluruz. Quarley bin dokuz yüz yirmiler diye adlandırdığınız dönemde sizin dünyanıza geçti. Norah ile tanıştı ve aşık oldu.” Staffa Jane’e pür dikkat bakıyordu. “Norah ona öyle aşık oldu ki birlikte kutuya gelmeyi kabul etti ve bir daha da asla Pangbourne’u görmedi. O buraya gelmeyi tercih etti.”

Bir cevap bekliyor gibiydi. Jane, “Aa,” dedi.

“Yirmi yaşlarında güzel bir kızdı.” Staffa’nın gözleri yaşla doldu. “Ve ilk kırk yıl çok mutluydular – hiç çocuk sahibi olmayı başaramamalarına rağmen annem onları çok kıskandı. Görüyorsun, halk Norah’yı sevdi. Hatta bazıları kralın eşinin neden sadece bir prenses olarak kaldığını sormaya başladı, kraliçe olmalıydı – sanırım bu durumun annemin tepesini nasıl attırdığını hayal edebilirsin.” Ekledi, “Buraya kadar anlayabildin mi?”

“Sanırım,” dedi Jane, “fakat bunun benimle ne alakası olduğunu anlayamıyorum.”

“Ona geliyorum. Quarley genç kalırken, zavalı Norah gitgide yaşlandı. Quarley sevdiği kadının çökmüş, yaşlı bir kadına dönüşmesini izlemek zorundaydı. Annem onun bir utanç kaynağı olduğunu söyleyip Quarley’den onu avcı kulübesine gönderip kendine yeni bir eş bulmasını istedi – fakat Quarley onu dinlemedi. Kalbinin kırıldığını, insanlarla evlenmenin zalimce olduğunu ve bunu bir daha asla yapmayacağını söyledi.”

“Eminim kraliçe küplere bindi,” dedi Jane.

“Tabii ki.” Staffa suratını astı. “Bizim insanlarla ilişkimiz Eckerlar üzerindeki gücümüzün anahtarı. Soyumuzun sona ermesini bekliyorlar. İnsanlar arasından bir gelin olmazsa, Eckerlar bizim tarafımızdan yönetilmeyi reddedecekler.”

“Neden bir Ecker kadınıyla evlenemiyor?”

Staffa, “Çünkü annem onu öldürür.”

“Üff, fakat—”

“Jane, gerçekten onu öldürür. Lütfen bana inan.” Staffa yine suratını astı ve yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü. “Korkunç bir tehlikenin içinde. Korkarım onu bir daha asla göremeyeceğim.”

Twilly dostça elini sıktı. “Moralini bozma, Norahlar onu kurtarmak için bir yol bulurlar.”

Jane, “Norahlar da onu öldürmeye çalışmazlar mı?” diye sordu.

“Aa, hayır,” dedi Twilly, “Kral yıllardır bizim üyemiz. Biz Eckerların gerçek bir parlamentoları, oy hakları ve her tür lükslerinin olmasını istiyor. O da kraliçeden hepimiz kadar bıktı.”

Staffa burnunu çekti. “Her neyse, bir taraftan yaşlı kraliçe gitgide yaşlanıyor, bir taraftan da Eckerlar her geçen gün biraz daha huzursuzlanıyorlardı, bu yüzden de annem olaya el koydu. Daha önce söylediğim gibi, bir insan kendi özgür irade-

siyle istemediği sürece, onu kutudan içeri almak imkânsız.”

“Benim yaptığım gibi,” dedi Jane.

“Evet, Jane. Senin gibi.”

Bir süre herkes sessiz kaldı. Buz gibi denizde bir buzdağı gibi kendilerine doğru yaklaşmakta olan korkunç tehlikeyi hisseden Jane’in tüyleri ürperdi.

“Annem ne zaman senin dünyana gitse,” dedi Staffa, “Quarley için bir gelin bulup kutudan geçirmeye çalıştı. Fakat tabii ki bunu kimseye kabul ettiremedi – insanlar onun deli olduğunu düşündüler. Bu yüzden beni av olarak kullanmaya karar verdi.”

“Seni? Ne demek istiyorsun?”

“Off, Jane! Görmüyor musun? Bana bir arkadaş bulabileceğimi ve eve getirebileceğimi söyledi. Lütfen kızma – ben sahiden bunun bir oyun olduğunu bilmiyordum!”

Jane’in ağzı kurumuştı. “Bir oyun mu?”

“Şapkasının tuttuğu geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Başka bir ayaklanmayı bastırmak için kutudan tekrar bu tarafa geçmişti – ve bir sonraki kraliyet gelini olarak yeni bir insan getireceğini ilan etti.”

“Fakat kim?”

Ortalık yine sessizliğe gömüldü.

Staffa yavaşça, “Sen,” dedi.

“BEN Mİ?” Jane’in nefesi kesilmişti. “Fakat ben nasıl olurum? Evlenecek kadar büyük değilim ki!”

“Sen resmi olarak SIRADA BEKLEYEN gelin-
sin,” dedi Staffa. “Herkes on sekiz yaşına girer
girmez Quarley ile evleneceğini söyledi.”

“Yarışlara gittiğimizde herkesin sana gözünü
dikmesinin sebebi buydu,” diye açıkladı Twilly
nefes nefese. “Bundan bahsederlerken duydum
onları. Ayrıca avcı kulübesine gönderileceğini de
öğrendim – ya kaçacaktın ya da Karanlığın Sopa-
sı tarafından öldürülecektin. Seni bu yüzden ale-
lacele kaçırmak zorunda kaldık.”

“Karanlığın Sopası kraliyet karşıtı bir grup,”
dedi Staffa. “Hepimizi öldürmek istiyorlar.” Du-
dakları titredi. Ağlamamak için yutkundu. “Bili-
yorum seni çok karmaşık bir durumun içine çek-
tim, fakat lütfen benden nefret etme!”

Jane affallamıştı. Kraliçe onu yedi yıllığına
hapse koymak istiyordu, sonra da Quarley ile ev-
lenmek için zorlamayı düşünüyordu. Quarley ile
ilgili bir sorun yoktu, fakat mesele bu değildi.
Kraliçe kutunun içinde onu sonsuza kadar alıkoy-
mak niyetindeydi – yaşlı prenses gibi ihtiyarlayıp
ölene kadar. Şeytani planı başarılı olursa, Jane Er-
kekler Bahçesi’ni bir daha asla göremeyecekti.

Ayağa kalktı. Bu o kadar korkunç bir olaydı ki, ne hissettiğini bile bilmiyordu. Hâlâ içinde ona cesaret veren kuvvetli bir öfke vardı. “Ben evlenmek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

Staffa ve Twilly tedirgin bir şekilde birbirlerine baktılar.

Jane tepinmeye başladı. “Beni eve götürün!”

Staffa, “Bu o kadar da kolay değil,” dedi.

“Umurumda değil!” diye bağırды Jane. “Eve gitmek istiyorum.”

“Beni dinle,” dedi Staffa. “Seni eve götürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Fakat annemin gücünü yıkana kadar, bu tümüyle imkânsız.”

Jane derin derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Peki,” dedi, “onu yıkmanız için size yardım etmeme izin verin. Norahlara katılmama izin verin.”

“Fakat bu çok tehlikeli olabilir.”

“Umurumda değil! Kaybedecek neyim var ki?”

Staffa bu konuda daha fazla tartışmadan, kapı “tak-taka, TAK” ritminde çalındı.

Twilly, “Esmer ekmek!” dedi

Dışarıdan bir ses, “Salyangoz-yağı!” dedi soluk soluğa.

Mutfağın kapısı açıldı ve Narcas odaya arkasında iki orta yaşlı Eckerla birlikte hızla girdi. Hepsinin nefesi kesilmişti.

“Her şey ters gitti!” dedi Narcas soluk soluğa. “Off, ne yapacağız? Gad tutuklandı – artık kralı kurtaracak kimse kalmadı! Ayaklanmaya son verip tepelere kaçmalıyız.” Bir sandalyeye çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Twilly ve Staffa umutsuzlukla birbirlerine baktılar.

Ancak yaşlı Eckerlar sakindiler.

“Panik olmanın faydası yok,” dedi erkek olan. “Sadece tekrar düşünmek zorundayız.” Kafasında, geniş kel bir bölümün etrafında lüle lüle bukleleri vardı.

“Şey, öyleyse bu, insanlar arasından seçilmiş gelin,” dedi kadın olan; parlak ve yuvarlak gözleri tıpkı Twilly’ninki gibiydi. “Tanıştığımızıza memnun oldum, canımcım.” Jane’e gülümsedi.

“Bu annemle babamız,” dedi Twilly ona. “Senin bir sonraki gizlenme yerini ayarlamaktan sorumluydular.”

“Seni fırıncı kamyonuyla kaçıracaktık,” dedi Narcas, “fakat şehrin bütün kapılarında ikişer gardiyan bekliyor – her tarafta seni arıyorlar. Kraliçe seni yakalatmak için ödül olarak yarım kilo çikolata koydu!”

“Gad da kralı kurtaracaktı,” dedi Twilly’nin annesi, hâlâ çok sakindi. “Tüm isyan istediğiniz gibi düzenli bir şekilde ayarlanmıştı. Fakat Gad kale zindanında pek bir şey yapamaz.”

“Evet, bu biraz ters bir durum,” diye onayladı

Twilly'nin babası. "Şimdi kralı nasıl kurtarabiliriz? Asıl soru bu."

Narcas ofladı. "Bu imkânsız!"

"Hayır, imkânsız değil!" diye bağırdı Staffa, beti benzi atmıştı; ama çok kararlıydı. "Şimdi bırakmayı reddediyorum! Ölsem de ağabeyimi kurtarıp Jane'i de eve göndereceğim!"

Twilly'nin babası başını salladı. "Bu senin gibi küçük biri için çok tehlikeli – neden yetmiş yaşında değilsin!" (Bu kadar endişeli olmasaydı Jane bu söylenilene gülerdi.)

"Umurumda değil," dedi Staffa. "Jane'i buraya getirdim ve o benim sorumluluğumda."

Twilly'yle anne babası birbirlerine sıkıntıyla baktılar.

Annesi Jane'in omzunu okşadı. "Büyüyü bozamazsak endişelenmenize gerek yok, Bayan Jane. Burada benimle kalabilirsiniz. Ben sizi yetiştiririm ve büyüdüğünüzde genç güzel bir şekerlemeci ile evlenip Fondant sokağında kendi küçük dükkânınızı açarsınız!"

Jane güçlkle yutkundu. Twilly'nin annesi onu rahatlatmaya çalışıyordu, fakat hayatının geri kalanını kutuda geçirme fikri çok acıydı. Twilly'nin anne babasıyla tanışınca kendi anne babasını hatırladı. Onları o kadar çok özlemişti ki neredeyse ağlayacaktı. Ancak şimdi ağlama zamanı değildi.

“Ben korkmuyorum,” dedi (sesindeki korkuyu gizlemeye çalışarak). “Hadi bir plan yapalım!”

Narcas yine ofladı. “Fakat bu imkânsız – İkinizden biri arı sürmedikçe tabii.”

“Üff,” dedi Staffa – beti benzi iyice atmıştı. “Off – arılardan nefret ederim!”

Twilly’nin babası Jane’e, “Gad bir arıcı,” diye açıklama yaptı. “Bizim Pippock ile nişanlı, yarışlara gitme bahanesiyle bu sabah aşağıya uçtu. Arısını bizim ahıra bıraktı. Gördüğün gibi dağ kalesi o kadar sağlam bir şekilde korunuyor ki bin tane Norah yanına yaklaşamaz – fakat tek bir arı bu şansı elde edebilir.”

“Merak ediyorum –” dedi Jane. Herkes ona döndü. Yüzünü azıcık ateş bastı. “Acaba, bu at sürmeye benzer bir şey mi?”

Eckerların hepsi boş boş baktılar (bu dünyada kimse atın ne olduğunu bilmiyordu), bu yüzden Jane Staffa’ya anlattı. “Ben at sürmeyi biliyorum da – babam hepimize Leonard’a binmeyi öğretmişti. Bunun bir arıda da işe yarayıp yaramayacağını merak ettim. Hepsi bu.”

Ona güleceklerini sanmıştı, fakat anlattıkları hepsinin çok ilgisini çekti.

“Çok farklı olamaz,” dedi Staffa usulca. “Yani, arıların sizin dünyanızdaki atlar gibi dizginleri ve eyerleri var.”

Jane’in kalbi daha güçlü atmaya başladı.

Onunla ciddi ciddi konuşuyorlardı. Keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşündü, fakat heyecandan kanı kaynamaya başlamıştı – kralı kurtarmayı başarsa ne mükemmel olurdu!

“Tabii ki atlar uçmuyor,” diye devam etti Staffa.

“Off, ben bunu unutmuştum,” dedi Jane. “Korkarım onu yerden nasıl kaldıracığıma dair en ufak bir fikrim yok.”

Herkes hayal kırıklığına uğramıştı, küçük bir çılgılık atan Twilly hariç. “İki kere ayak parmaklarınla!”

Annesi başını salladı. “Aman Tanrım, siz neyin peşindediniz?”

Twilly çok heveslendi. “Gad’ın bize ne dediğini hatırlamıyor musun? Arı-binicilerinin bir şarkısı var:

İki kere ayak parmaklarınla

Gider o yukarıya!

İki kere topuklarınla

İner o aşağıya!

Bir kez daha, herkes Jane’e baktı. Artık geri dönüş yoktu. İki kere ayak parmaklarınla – aslında denemeye değerdi. Cesur görünmek için elinden geleni yaptı. “Deneme yapabileceğim... deneme yapabileceğim bir yer var mı?”

“Bunu yapmana izin veremem!” diye çıkıştı. “Ya seni vururlar – ya da düşersin!”

“Göze almaya değer,” dedi Jane.

Twilly’nin babası ikisini dışarıya, evin arkasındaki ahırın avlusuna götürdü. Karanlıktı, fakat koskocaman parlak Ay parke taşlar üzerinde ışıltıyor, uzun sümüklüböcek derisi balyaları gümüş renkli ışıkla yıkıyordu.

İlk bölümde geniş kahverengi bir koltuk bulunuyordu. Twilly’nin babası fenerini ona doğru tuttu ve koltuk birdenbire tekerleklerinin üzerinde doğruldu. Jane şaşkınlıkla bir çığlık attı – bu aslında bir koltuk değil, kocaman kahverengi bir böcekti.

“Endişelenme,” dedi Twilly’nin babası. “Sadece arabanın önüne koşmak için kullandığım yük-böceklerimden biri. Yanlışlıkla üzerine oturma-

dıkları sürece asla seni incitmezler.” Fenerini bir sonraki bölmeğe çevirdi. “Senin göz kulak olman gereken işte bu genç bayan.”

Hafif loş ortamdaki kocaman arı, pervanesiz kürklü bir helikoptere benziyordu. Her tarafı kalın, kabarık, siyah beyaz çizgili tüylerle kaplıydı. Şişman, tüylü altı ayağı kızgın bir şekilde yeri eşeliyordu. Antenleri televizyon anteni gibi kıvrır kıvrır tellerden oluşuyordu. Kendi etrafında şöyle bir dönünce, şişman poposunda zehirle parlayan iğnesini gören Jane ve Staffa'nın tüyleri diken diken oldu. Kanatları açılıp kapandı. Beyaz yelpazelerin uyum içinde nasıl hareket ettiğini görünce Jane'in ağzı açık kaldı.

“Adı Fatilda,” dedi Twilly'nin babası alçak, gergin bir ses tonuyla. “Sanırım Gad bu ismi ona kraliçeden esinlenerek taktı. Bak, bundan emin misin, Jane? Çok huysuz! Onu sadece Gad sakinleştirebiliyor.”

Jane gözlerini arıdan ayırmadan yutkundu. Çok korkmuştu, fakat bunu göstermemeye kararlıydı. “Gad ne yapıyor?”

“Onunla konuşur,” dedi babası. “Hani sevgi sözcükleri var ya, onlarla yatıştırır. Ona Çiçeğim, Sevgilim, Güneşışığım der. Arıya karşı bizim Pip-pock'a olduğundan daha romantiktir!”

Fatilda o kadar şiddetli, sinirli ve sarsıcı bir şekilde vızıldadı ki Jane bunu ayaklarının altında

hissetti. Bu yaratığa nasıl Çiçeğim diyebilirdi? Titremesini durdurmak için yumruklarını sıkıp Fatilda'nın bölmesine adım attı.

“Merhaba, Fatilda,” dedi. Sesi çok cırtlak çıktı. Jane bir kez daha yutkunup sesini yumuşatmak için elinden geleni yaptı. “Biliyorum, senin Gad'ın değilim fakat onunla aynı taraftayız – bu yüzden çok iyi bir kız olmanı ve sırtına binmememe izin vermeni istiyorum.”

Durdu. Kocaman arı vızıldamaya devam ediyor, fakat sinirli gibi görünmüyordu. Jane cesaretini toplayıp arıya doğru yürüdü, vücudunun tüylerle kaplı yan taraflarını okşadı. Kocaman çizgili bir yaban öküzünü okşamak gibiydi. Sanki birisi hayvanat bahçesinde develerin bulunduğu bölümde sıcak karamela yapmış gibi, hayvan ve şeker karışımı tuhaf bir kokusu vardı.

“Vaay, kızım,” diye mırıldandı Jane. Fatilda'nın garip şekilli, gümüş üzengileri olan salyangoz derisinden mor bir eyeri vardı. Jane çok, çok dikkatli bir şekilde, Fatilda'nın başının üzerindeki mor dizginleri ellerinin arasına aldı. “Şimdi dışarı gel – şeyy– Çiçeğim – çok basit, hadi!” Arıyı dışarıya, avluya doğru götürmeye başladı.

Twilly'nin babası ve Staffa korkuyla geri çekildiler. Staffa nefesi kesilmiş bir şekilde, “Dikkatli ol!” dedi.

Jane derin bir soluk aldı. “Fatilda, hayatım, bu çok önemli – sen bizim tek umudumuzsun!” Ağzı kurumuştı. Bu hayvana gerçekten binebilecek miydi? Fatilda yaşlı Leonard’ın üç katı büyüklüğündeydi ve ondan en az üç kat daha aksiydi.

“Arılar çok hassastır,” dedi babası. “Gad’ın başına bir şey geldiğini anladığına eminim. Onun için endişeleniyor.”

“Zavallı şey!” Jane dev gibi arı için ilk defa üzülüyordu. “Zavallı yaşlı Fatilda! Gad’ını bulacağız!”

“Off, onu okşamayı bırak!” diye haykırdı Staffa. “Seni öldürecek!”

“Hayır, öldürmeyecek – öyle değil mi, hayatım?”

Staffa’yla Twilly’nin babası hâlâ tereddüt ediyordu, fakat Jane birdenbire Fatilda’yı idare edebileceğini fark etti.

“Ona binmeyi deneyeceğim,” dedi Twilly’nin babasına. “Eyere çıkmama yardım edin.”

“Bilmem ki, Bayan Jane – hayatımda bir arıya hiç yaklaşmadım! Fakat küçük bir insan bu riske girebiliyorsa... ” Titreyen elleriyle Fatilda’nın dizginlerini tutup onu avlunun diğer tarafındaki ahşap merdivenlere doğru götürdü.

“Bakamayacağım!” diye inledi Staffa. “Öleceksin!”

“Onu korkutursak, sokar!” diyen Twilly’nin

babasının yüzü kireç gibi bembeyazdı ve korkudan terlemişti. “Sen de düşüp ölürsün, o da! Kralı kurtaracak kimse de kalmaz!”

Fatilda'nın evdeki ufacık arılardan biri olduğunu ve zehirini salarsa öleceğini düşünmek tuhaftı. Bu, ölüm kalım meselesiydi ve Jane cesur olması gerektiğini biliyordu – tüm ülke ona bel bağlamıştı. Çok gergin fakat aynı zamanda heyecanlı bir şekilde merdivenleri tırmanıp bir bacağını Fatilda'nın geniş, sert sırtına attı. Ayaklarını üzengeye yerleştirdi. Bir arının sırtında oturuyordu!

Staffa, “İyi misin? Nasıl bir his?” diye sordu.

“İyi,” dedi Jane. “Bu kadar yüksekte olmak çok hoş. Dizginleri uzatın.”

Twilly'nin babası Jane'e dizginleri verip hemen geri çekildi.

“Onu birazcık yürüteceğim,” dedi Jane. Leonard'ı sürdüğünü hayal etmeye çalışıyordu – arıya binmenin tıpkı ata binmek gibi olduğunu anlayınca heyecanlandı. Fatilda aksiydi, fakat çok iyi eğitilmişti ve oldukça itaatkârdı.

“Şimdi onu uçurmayı deneyeceğim,” dedi Jane. “Geri çekilin!”

Kendi kendine şiiiri sessizce tekrarladı – “İki kere ayak parmaklarınla, gider o YUKARIYA!”

Arıyı ayak parmaklarıyla iki kere sertçe dürttü. Fatilda'nın vızıltısı biraz daha artıp gürültülü bir

hal aldı. Kanatları, tavus kuşunun kuyruğu gibi hızla açıldı.

Avlu arkalarında gitgide küçülüyordu. İnanılmaz bir olaydı, çok şaşırtıcıydı; uçuyorlardı. Jane Fatilda'yı yavaşça uçurarak bir daire çizdi. Bu çok kolay ve harika bir şeydi. Jane bunun yaşadığı en muhteşem şey olduğuna karar verdi. Off, keşke Erkekler Bahçesi'nde kocaman arılar olsaydı – çayırda ne harika savaşlar yaparlardı!

“İki kere topuklarınla,” diye mırıldandı. “Hadi, Bayan Fatilda – bakalım seni indirebilecek miyim?”

Arının vücudunun sert olan sağ ve sol yanlarını iki kere topuklarıyla dürttü, yere inerken oluşturdukları görüntü çok zarifti. Jane Fatilda'nın tüylü kafasının arkasını okşayınca vızıltı yerini hafif bir mırıltıya bıraktı.

Jane güldü. “Sanırım mırıldıyor! Oo, ne kadar sevimli, değil mi?”

“Deli misin?” Staffa kâğıt gibi bembeyazdı. “Ben o canavara binemem!”

“Üzgünüm, prenses,” dedi Twilly'nin babası, “fakat binmek zorundasınız – yoksa Bayan Jane kaleyi nasıl bulacak?”

“Ya Fatilda düşerse? Ya annemin askerleri onu vurursa?” Staffa neredeyse ağlayacaktı. “Üff, Jane, sana bir şey olursa kendimi asla affetmem!”

Tam Jane onu yüreklendirici bir şeyler söyleye-

cekti ki evin kapısı birdenbire gürültülü bir şekilde yumruklanmaya başladı.

Kaba bir ses, “Kraliçe adına, açın kapıyı! O insanın sizde olduğunu biliyoruz! Açın kapıyı!” Twilly’nin babası, Jane ve Staffa korku içinde birbirlerine bakakaldılar.

Twilly’nin annesi elinde bir fenerle hemen avluya çıktı. “Şimdi gitmek zorundasınız canlarım – hemen şimdi! Bu tek şansımız!”

Avlu kapısının ardındaki başka bir ses, “Açın kapıyı! Çevreniz sarıldı!” diye bağırdı.

Twilly’nin babası Staffa’yı bir patates çuvalı gibi yukarı kaldırıp Fatilda’nın sırtında oturan Jane’in arkasına fırlattı. “İkinize de iyi şanslar – Jane, kuşunlardan kurtulmak için olabildiğince hızlı havalan!”

“İyi şanslar!” diye bağırdı Twilly’nin annesi. “Dikkat edin!”

Askerler kapıları yıkmaya başladılar – birkaç dakika içinde avlunun her tarafını saracaklardı. Ya şimdi yapacaklardı ya da hiçbir zaman.

Staffa kollarını sıkıca (biraz fazla) Jane’in beline sarıp yüzünü Jane’in omuzlarına gömdü. Jane ayak parmaklarıyla iki kere dürttü ve Fatilda hızla havalandı; anne, baba, askerler ve avlu küçük bir nokta halini alıp tüm şehir altlarında kalınca-ya kadar yükseldi. Jane parlayıp sönen turuncu ateşleri, dar sokaklarda savaşılan kalabalıkları gördü. Gecenin ılık esintisinde vızıldayan kuşunla-

rın sesini duyuyordu (neyse ki kurşunlar onları vurabilecek kadar yüksekte değildi).

“Staffa!” dedi omzunun üstünden. “Artık korkmayı bırakıp nereye gideceğimizi söylemen gerekiyor!”

“Çok üzgünüm,” diye inledi Staffa, “Biliyorum, aptal gibi davranıyorum – fakat aşağıya bakamıyorum!”

“Aşağıya bakmak ZORUNDASIN!” diye bağırdı Jane var gücüyle. “Quarley’i kurtarana kadar bir süre korkuyu unutmak ZORUNDASIN!”

“Evet, haklısın.”

Jane arkasında oturan Staffa’nın derin bir nefes alıp başını omuzlarından kaldırdığını hissetti. Staffa, birkaç saniye eyerde korkutucu bir şekilde sallandı.

Nefesi kesilmişti, “Göle doğru – kanalı takip et.”

“İyi misin? Bayılmayacaksın değil mi?”

“Hayır, iyiyim.” Staffa’nın sesi hâlâ titriyordu, fakat daha düzgün bir şekilde oturup Jane’in belini saran kollarını gevşetti.

Jane çok aşağılarda, ay ışığında gümüş bir kurdele gibi uzanan kanalı gördü. Fatilda’yı bu yöne doğru sürdü, birkaç dakika içinde savaştan harap olmuş şehri arkalarında bırakmışlardı.

Jane sonradan bu olayı hayatının en muhteşem gezisi olarak hatırlayacaktı. Yaz esintisi yüzüne

çarpıyordu. Mehtaplı manzara inanılmaz derecede güzeldi. Fatilda huzurla vızıldıyordu – Jane arının onlara güvenmeye karar verdiğini hissetti. Ormanların, tarlaların, tepelerin üzerinden uçtular. Köylerin ve çiftliklerin üzerinden geçtiler. Staffa ara sıra kulağına yönleri söylüyordu.

Dağlara doğru uçuyorlardı. Jane daha önce resimli kutunun üzerinde görmüş olduğu bu siyah şekillerin dağ olduğunu anladı. Manzara gitgide daha vahşi ve ıssız bir hal alıyordu. Etraflarında serin bir rüzgâr esmeye başladı. Fatilda, dağ göllerinin ve karlı uçurumların üzerinden geçerken daha da yükseklerle çıktı. İki kız soğuktan tir tir titrediler.

Sonunda, onu gördüler – kayaların üzerine inşa edilmiş, kulelerindeki minik ışıkları küçük, acımasız gözler gibi parlayan siyah bir kale. Burası korkunç bir yerdi.

“Annemin deyişiyle avcı-kulübesi,” dedi Staffa.

Jane, Fatilda havada dursun diye dizginleri çekti (bu, olduğu yerde çalışan elektrikli bir çim biçme makinesinin üzerine oturmak gibi tuhaf ve hoş olmayan bir duyguydu). “Şimdi ne yapıyoruz? İçeri nasıl gireceğiz?”

“Girmeyeceğiz,” dedi Staffa. “Bir sürü gardiyan var. Korkarım Quarley’i bulmak için kulelerin etrafında görünmeden uçmak zorundayız.”

“Fakat bu imkânsız! Off, peki, en azından de-

nerken ölürüz!” Jane ayak parmaklarıyla Fatilda’yı hafifçe dürttü. Arı biraz daha yükseldi, kocaman siyah kalenin üzerinde süzölmeye başladılar.

Mömkün olduğunca yavaş ve sessiz bir şekilde, ışığı yanan her pencereden içeriye bakmaya çalışarak, yüksek ve kasvetli kulelerin etrafında döndüler. Gözlerine çok korkunç bazı şeyler ilişti – yığınla iskeletin bulunduğu odalar, korkunç bıçaklar ve silahlarla dolu odalar, kırbaçlanan bir tutuklu. Bunların dışında bir kâğıt oyunu ve bir nevi dans dersi de gördüler, fakat Quarley’den hiçbir iz yoktu.

Staffa endişeliydi. “Umarım annem onu başka bir yere göndermemiştir! Henüz öldürmüş olduğunu zannetmiyorum – fakat annem söz konusu olunca asla emin olamazsın.”

Sonunda, en yüksek kulenin tepesindeki bir pencereden içeri baktılar, Jane, “Orada,” dedi nefes nefese.

Fatilda’nın dizginlerini çekti. Genç kral oradaydı. Bir masada oturmuş, mum ışığında kitap okuyordu. Boynunda geniş metal bir tasma vardı.

Staffa, “Quarley!” diye fısıldadı.

Quarley’nin yüreği ağızına gelmiş fakat hiç ses çıkarmaması gerektiğini hissetmişti. Onlara doğru sürünerek ilerledi. “Staffa! Jane! Neler oluyor? Norahlardan olan adam nerede?”

“Selam Quarley,” diye fısıldadı Jane. “Onları

kafana takma – şimdi biri bizi görecek. Pencereden dışarı tırmansan iyi olur – onu sabit tutmaya çalışacağım.”

Quarley başını iki yana salladı. “Yapamam – annem beni duvara zincirledi.” (Jane o sırada Quarley’nin kalın metal zinciri, yerde sürünüp ses çıkarmasın diye elinde tuttuğunu fark etti.) “Gardiyanın anahtarı almak zorundasınız!”

“Nerede?”

“Molada,” dedi Quarley, “bu kulenin en altındaki Gardiyanlar Sosyal Kulübü’nde.”

Fatilda sabırsızlanıyordu. Jane başını daha kuvvetli bir şekilde okşadı. “Sakin ol, Fatty!”

Staffa, “Senin gardiyanı nasıl tanıyacağız?”

“Adı Speevens, iki örgü şeklinde, uzun kırmızı bir sakalı var. Tomar halindeki anahtarlar arka cebinden sallanıyor – fakat bu çok tehlikeli!”

“Sanırım bu konuda endişelenmek için biraz geç,” dedi Staffa sert bir şekilde. “Hadi aşağıya inelim, Jane – oraya varınca ne yapacağımızı buluruz.”

Jane topuklarıyla iki kere dürttü, Fatilda yere doğru öyle ani bir dalışa geçti ki Jane’in midesi ayağa kalktı, tıpkı asansörle aşağı inerkenki gibi. Taş duvarda sadece küçük bir kapının bulunduğu, sıkı sıkıya kapatılmış karanlık bir avluya iniş yaptılar. Jane ve Staffa kayarak yere indiler.

“Ah!” dedi Jane alçak sesle. “Bacaklarım tutulmuş!”

Fatilda'yı kepenklerden birinin altına çekti – arının vızıltısının bozuk bir motor gibi boğuklaşmaya başladığını fark etti.

“Yoruldu,” dedi Jane. “Biraz dinlenmek ona iyi gelir.” Fatilda anlamış gibi kanatlarını sıkıca kapatıp mırıldar gibi uykulu bir şekilde vızılda-maya başladı.

Taş duvardaki kapının arkasındaki bağırışları, kahkaha tufanlarını, bardak çınlamalarını ve daha da uzaklardan gelen şarkı seslerini duyabiliyorlardı. Birden aklına babasının çalıştığı bar geldi. İçinde bastırıldığı özlem öyle güçlüydü ki başını döndürüyordu. Fakat şimdi evi unutup Quarley'nin gardiyanını bulmaya odaklanmak zorundaydı.

Staffa'nın soğuk elini tuttu. “Hadi!”

Avlunun bir ucundan diğeri ucuna koşup ağır ahşap kapıyı birkaç santimetre araladılar. Öbür tarafta bomboş bir koridordan başka bir şey yoktu. İki kız içeriye süzüldü. Kapılardan ikisi açıktı. Bardan gelen şarkı sesleri ve gürültü şimdi daha da yüksekti.

Jane en yakındaki kapıdan içeri bakmaya cesaret edebildi. Gördüğü, siyah üniformalı gardiyanlarla dolu kocaman, dumanla kaplı bir odaydı. Gardiyanlar cilasız ahşap masalarda oturuyor, servis yapan kızlar onlara tabak tabak yemek ve büyük bardaklarda biraya benzer köpüklü bir şey getiriyorlardı.

“Bu imkânsız!” diye fısıldadı Staffa sinirli bir şekilde. “Onlardan onlarca var!”

Jane, “Sadece sakallı olanlara odaklan,” diye fısıldadı.

Kırmızı sakallı bir sürü adam vardı. Birinin sakalı tek örgüydü, fakat iki örgülü kimse yoktu. Jane ve Staffa, zamanın azaldığını düşünerek çabucak yan taraftaki odayı - şarkı söylenen oda - gözetlemeye başladılar. Kapıdaki notun üzerinde, “KORONUN PROVALARI DEVAM EDİYOR” yazılıydı.

Tamamı tutuklu gardiyanlarından oluşan koro, grup halinde oturmuştu ve ellerinde müzik kitapları vardı. Jane’in daha önce duymuş olduğu bir şarkıyı söylüyorlardı.

“Batsindo’nun Türküsü!” diye fısıldadı Staffa.

“Ve tapa deliğinden içeri düştü - öyle tüylü ve genişti ki!” diye kükredi koro.

“KESİN!” diye cırladı orkestra şefi. “Bu KEDERLİ bir şarkı olmalı! Tenorlar, nerede kaldınız? On dokuzuncu dizenin başından yeninden başlayın!”

“Bak!” Staffa birdenbire Jane’i dürttü. “Ön sıranın ortasında!”

Bu Speevens olmalıydı. Sakalı, Jane’in saçından daha kırmızıydı ve iki örgü şeklindeydi. Bağırarak ve çok ciddi bir ifadeyle şarkı söylüyordu.

“Sanırım anahtarlarını görebiliyorum,” diye fısıldadı Jane. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Staffa kaşlarını çattı. “Şimdi hiçbir şey yapamayız – bu düpedüz delilik olur. Koronun provası bitene kadar beklemek zorundayız. Sonra da onu takip ederiz. İkimiz onu alt edebiliriz.”

“O çok büyük,” dedi Jane şüpheli bir şekilde. “İnsanların filmlerde yaptığı gibi şamdana benzer ağır bir şeyler mi alsak?”

“Şamdan? Ne için?”

“Şey – başına vurmak için.”

“Fakat o çok uzun. Başına ulaşamayız!”

İkisi de sinirli sinirli kıkırdadı. Jane kendini susturmak için dudaklarını sıkıca kapamak zorunda kaldı – başınızı belaya sokacağını bilerseniz de bu tür kaçak gülüşleri durdurmak şaşılacak derecede zordur.

Staffa alçak ve sakin bir sesle, “Yapmamız gereken şey,” dedi. “Dinliyor musun?”

Jane başını sallayarak onayladı.

“Bu koridorun sonundaki kemerli küçük geçitten, iki katı birbirine bağlayan merdivenleri görebiliyorum. Merdivenlerin altında dolaba benzer bir şey var sanki. Belki oraya saklanabiliriz.”

Jane, “Ya kilitliyse?” diye fısıldadı.

“Jane, canım,” dedi Staffa, “yoluma çıkan herhangi birini yok etmeye hazırım. Bir kilidi kırmayı sorun edeceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

“Ha-hayır—”

“Hadi!” Staffa onu kemerli geçide ve karanlık döner merdivenlere doğru çekti. Staffa’nın gördüğü gibi merdivenlerin ucunda bir dolap vardı. Kilitli değildi. Staffa ve Jane çabucak küçük, rutubet kokan yere saklandılar. Staffa, koronun provası bittiğinde Speevens’i kollayabilsin diye kapıyı aralık bıraktı.

Şarkı, kızlara çok uzunmuş gibi gelen bir süre, yaklaşık bir on dakika kadar daha devam etti. Dolap, paspas ve kovalarla doluydu. Ters dönmüş iki kovanın üzerine oturdular.

Jane, “Gerçekten birini öldürür müsün?” diye sordu.

“Sadece başka şansım yoksa,” dedi Staffa. “Fakat ben annem gibi değilim – bunu eğlence için yapmam.”

Jane çok korkmuştu. Hayatı boyunca hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. “Speevens denilen adamı öldürmek zorunda kalacak mıyız?” diye fısıldadı.

Staffa, ona güven vermek için tozlu karanlıkta Jane’in elini bulup sıktı. “Elbette hayır. Jon’u Erkekler Bahçesi’nde pusuya düşürdüğümüz o günü hatırlıyor musun?”

“Evet.” Jane özlemlerle yüzünü buruşturdu. “Sakızımı yürüttüğü gün. Kapüşonlu kazağımı başına geçirip onu yere yıkmıştık – ne yapıyorsun?”

“Ceketimi çıkarıyorum,” dedi Staffa, “çünkü Bay Speevens’a da tam olarak aynı şeyi yapacağız. Sakızları almıştık, o anahtarları da alacağız. Sen ve ben muhteşem bir takımız.”

Jane hemen canlandı, kendini daha cesur hissediyordu. Doğru, diye düşündü – o ve Staffa hari-ka bir takım oluşturmuşlardı. Staffa kendine hakim olabiliyorsa, o da yapabiliirdi.

Şarkı sona erdi. Uzaktan, orkestra şefinin, “Herkes teşekkürler. Yarın aynı saatte!” dediğini duydular. Koronun provası bitmişti. Staffa, Quarley’nin zindancısının kırmızı renkli, örgülü sakallarını kollamak için gözünü kapıdaki aralığa yerleştirdi.

Jane sabırsızca bekliyordu – ya Staffa kalabalıkta onu kaçırırsa? Önlerinden geçen gardiyanların koridorda çıkardıkları gürültüleri ve yere vuran ayak seslerini duyuyordu.

“İşte geliyor!” dedi Staffa dişlerini sıkarak. “Tam bu yöne geliyor!”

Kapının yanında durduğunu anladılar. Üzerlerindeki merdivenden tırmanırken çıkardığı ayak seslerini ve anahtarların şıkırtısını duyuyorlardı.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı Staffa.

“Hazırım!” diye yanıtladı Jane.

Olabildiğince sessiz ve çabuk bir şekilde Speevens’in peşinden koştular. Staffa ceketini gardiyanın başına attı. Uzun boylu gardiyan öylesine

şaşırmıştı ki yere yıkıldı – tıpkı Jon’un sakızı aldığı gün yaptığı gibi. Staffa kemerlerini kullanarak kollarını bağladı (bu durum, Jane’in pantolonunun tedirginlik verecek kadar bollaşmasına neden oldu). Speevens o kadar sersemlemişti ki inlemekten başka bir şey yapamıyordu, Jane ise oldukça memnundu – birini bayıltmayı istemişti aslında.

“Onları aldım!” Staffa anahtar demetini salladı. “Fatilda’ya dönüyoruz!”

Jane hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Yüreği ağzında, döner merdivenlerden aşağı, karanlık koridor boyunca dörtmala koştu, gardiyan barının kapısının önünden geçip avluya çıktı.

Fatilda parke taşların üzerine uzanmıştı, uyuyan kadife bir tümsek gibiydi.

“Çabuk!” dedi Jane. “Çömelmişken sırtına atla!”

Staffa hâlâ Fatilda’ya güvenemiyordu. “Uyanmaz değil mi?”

İki kız uyuklayan arının sırtına tırmandılar. Jane, dinlenmenin Fatilda’ya iyi geldiğini gördü – gürültülü ve sağlıklı bir vızıltıyla uyanıp Jane’in ayak parmaklarının çok hafif bir dokunuşuyla havaya yükseldi.

Quarley, hücresinin penceresinde bekliyordu. Onları gördüğünde rahat bir nefes aldı. “Yakalandığınızdan emindim! Neden geciktiniz?”

“Koro provası,” dedi Staffa. “Anahtarları içeri atıyorum.”

Anahtarları pencereden attı. Fatilda’yı sabit tutmaya çalışan Jane, Quarley’nin mum ışığında bakmak için anahtarları masaya götürdüğünü gördü. Acele etmesi için ona bir tane patlatmak istedi – hayatları pamuk ipliğine bağlıyken o oldukça rahat davranıyordu – bir deste anahtarı sakın sakın incelemeye devam etti.

“Kızlar,” dedi, “ikiniz de birer kahramansınız! Fakat neden sizi böyle bir tehlikenin içine gönderdiler? Gad nerede?”

“Gad tutuklandı,” dedi Staffa. “Arıyı sürebilecek tek kişi Jane’dir.”

Quarley’nin yüzünde hafif bir tebessüm belir-di. “İkinizi orada, dışarıda gördüğümde neredeyse kalbim duruyordu!” Quarley artık üzgün görünmüyordu, enerji ve coşku doluydu. “Oldu!” Metal tasma-sını açıp pencereye doğru fırladı. “Artık arıyı ben alacağım. Arı çiftliğine gidiyoruz. Siz ikiniz arkama geçin ve olabildiğince sıkı tutunun – rüzgâr gibi uçacağız!”

Bu sefer arı sırtında yapılan gezinti pek hoş değildi. Quarley Fatilda'yı, şiddetli rüzgârda, taşlı bir arazinin üstünde hızla sürdü. Quarley'nin kemerine yapışmış olan Jane'in elleri soğuktan uyuşmuştu. Çok yorgun ve çok açtı, ayakları eyerin üzerinde dik durmak için harcadığı çaba yüzünden ağrıyordu.

Fatilda aniden bir ışık kümesine doğru daldı. Jane yüksek bir çit ve uçak hangarları gibi kocaman binalar gördü.

Quarley çabucak yere atlayıp iki kızın inmesine yardım etti. Fatilda'yı ahşap bir kazığa bağladı. Jane'in bacakları öyle tutulmuştu ki güçlükle yürüyordu.

"Kral!" diye bağırdı tiz bir ses. "Yaşasın! Ba-

şardılar!” Açık bir kapıdan dışarıya ışık yayılıyordu. “Rüzgârda durmayın, içeri girin!”

“Selam, Pippock,” dedi Quarley. “Nasılsın?”

Twilly’nin kız kardeşi onları karşılamak için dışarı koştu – bu, arı çiftliğinde aşçı olarak çalışın, Fatilda’nın sahibi ile nişanlı olan kız kardeşti. Pippock’un kar beyazı kepinin altından görünen bukleleri muntazamdı. Çok zarif biriydi ve daha çok bir anne gibiydi.

“Of, Majesteleri – hepimiz bir kargaşanın içindeyiz! Narcas bizi uyarmak için uçan-posta gönderdi. Hepsi hapse tıkılmış – annem, babam, Narcas ve benim zavallı Gadım!”

“Cesaretinizi toplayın!” dedi Quarley. “Uzun sürmez. Bu kızlara yiyecek bir şeyler verebilir misiniz?”

Pippock, Jane ve Staffa’yı öpmek için öne atıldı. “Zavallı minikler – hemen içeri gelin!”

Onları uzun masa ve sıralarla dolu bir kantine götürdü. Çok sıcak bir yerdi ve şaşılacak derecede temizdi. Duvarlar katı uyarılarla kaplıydı – “BOT YASAK!”, “ALETLER DIŞARIDA BIRAKILACAK!”, “ELLERİNİZİ YIKAMAZSANIZ SOPAYI YERSİNİZ!” – Pippock krala ayaklarını iki kere sildirdi. Jane, Twilly’nin kendisine Pippock’un ne kadar otoriter olduğundan bahsettiğini hatırladı.

Koca bir tencere yeşil sinek çorbası, alev alev

yanan mutfak ateşinin üzerinde fokurduyordu. Koku, Jane'in midesinin guruldamasına neden oldu. Pippock herkese buharı tüten çorbadan getirdi. Tadı nefisti.

“Of, bu daha iyi,” dedi Quarley. “Hapiste yediğim şeyi hayal bile edemezsiniz. Umarım çok yorgun değilsinizdir kızlar.”

“Artık bir şeyler yediğim için hiç yorgun değilim,” dedi Jane. “Sırada ne var?”

Staffa: “Annemi ne zaman deviriyoruz?”

“Zamanı gelince. Önce yapmam gereken bir şey var.” Quarley'nin Pippock'a bakarak sırtması onları şaşırttı. “Her şey hazır mı?”

Pippock da ona bakarak kıkırdadı. “Evet, Majesteleri. Hepsi Kovan Bir'de bekliyorlar.”

Ayağa kaktı. “Siz ikiniz, benimle gelin – bunu görmenizi istiyorum.”

Pippock birden, “Bekleyin!” diye bir çığlık attı. Kralın üstüne atlayıp üniformasına kocaman, beyaz bir çiçek taktı. “Off, umarım ağlamam!”

Neler dönüyordu? Jane Staffa'ya baktı, fakat belli ki Staffa da onun kadar şaşırmıştı.

Sıcak kantinden çıkıp karanlık, rüzgârlı bir avluyu geçtiler. Quarley kocaman hangarlardan birinin küçük kapısını açtı.

Jane, kovanın içinde bugüne kadar görmüş olduğu en inanılmaz manzarayla karşılaştı. Kocaman duvar, ilk bakışta, kapkaranlık pis bir akvar-

yum gibiydi – fakat dikkatlice bakıldığında dizi dizi balmumu peteklerinden oluştuğu anlaşılıyordu. Balmumu kalın, kirli bir cam gibiydi. Her bir peteğin içinde, kocaman bir arının, koyu renkli vücudu görülüyordu. Hava sıcak ve rutubetliydi. Yeri titreten yüksek, pes bir vızıltı ve keskin bir bal kokusu vardı. Jane görkemli kraliçe arıya ait özel peteği göremedi, çünkü orası bir geminin makine odası gibi görünmez bir merkezdi.

Arıcılardan oluşan büyük bir kalabalık onları bekliyordu. Erkeklerin hepsi oldukça tehlikeli olan işlerine ait büyük aletlerle silahlanmışlardı – bazıları bal-kürekleriyle, bazıları kırpma-makaslarıyla ve bazıları da balmumu-bıçaklarla. Silahları loş ışıkta parlıyor, kendileri ise çok ateşli görünüyordular. Quarley’i gördüklerinde, bir alkış tufanı kopardılar. “Kralımız çok yaşa! Yaşasın Norahların gücü!”

“Teşekkürler,” dedi Quarley. “Annemin egemenliği sonra ermek üzere. Fakat önce tören!”

Arıcılardan oluşan kalabalık ikiye ayrıldı. Staf-fa ve Jane’in nefesleri kesilmişti.

Orada, kocaman kovanın yapış yapış zemininde, beyazlar içinde küçücük biri duruyordu, yüzü beyaz bir duvağın ardına saklanmıştı.

“Gelinim,” dedi Quarley.

Pippock gözlerini ovuşturdu. “Üff, ne kadar tatlı görünüyor değil mi? Ağlayacağımı biliyordum.”

Jane ve Staffa bakakaldılar – bu bekledikleri en son şeydi.

“Gelin mi?” diye fısıldadı Staffa. “Anlamıyorum!”

Quarley sesini alçalttı. “Biliyorum, zavallı No-rah’yı yeni kaybettim ve üzgün olmadığımı düşünmenizi kesinlikle istemem – fakat Migorn’u sevdiğimi biliyordu ve birlikteliğimizi o da onayladı. Lütfen bana inan, Staffa. Hatta düğün hediyesi olarak bize kendi dünyasından getirdiği çaydanlığı bile bıraktı.”

“Ben öyle demek istemedim,” dedi Staffa. “Annem çılgına dönecek!”

“Bundan sonra artık hiçbir şey annemin yetkinde değil,” dedi Quarley neşeyle. “Görmüyor musun? Bu onun bütün planlarını bozuyor – zaten evli olursam zavallı Jane’i benimle evlenmeye zorlayamaz!”

Gelinin yanında yerini aldı. Duvağı geriye atıp onun altın buklelerini ve güzel Ecker yüzünü – o çok ünlü yüzü – ortaya çıkardı.

Jane, “Migorn! Migorn ile evleniyor! O oyunu şimdi anlıyorum!” diye bağırdı.

Pippock sümkürerek burnunu temizledi. “Evet ve devrimden sonra o bizim ilk Ecker kraliçemiz olacak! Ne kadar romantik değil mi?”

“Ama... ama...” Staffa o kadar şaşırmıştı ki konuşamıyordu.

“Çok uzun bir süredir flört ediyoruz,” diye açıkladı Quarley. “Üzgünüm, sana daha önce söyleyemedim çünkü bu çok tehlikeli olurdu – annem onu öldürürdü. Umarım çok şaşırmadın.”

“Ooo!” dedi Staffa, “Bu – harika!” Gülmeye, ardından da ağlamaya başlayınca Pippock’un mendilini ödünç almak zorunda kaldı.

Kalabalığın içinden gri sakallı yaşlı bir adam gelip genç çiftin önünde durdu. Jane onun mahalle papazı olup olmadığını merak etti. Bu dünyada mahalle papazları var mıydı?

“Migorn,” dedi yaşlı adam, “bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?”

“Ediyorum!” dedi Migorn.

“Quarley, bu kadını yasal karın olarak kabul ediyor musun?”

“Ediyorum!” dedi Quarley.

“Sackenwald Bölgesindeki, Kırk Dokuz No’lu Arı Çiftliği Denetimcilik görevimin bana verdiği yetkiye dayanarak,” dedi yaşlı adam, “sizi karı-koca ilan ediyorum.” (Belli ki çiftliğin denetimcisi insanları evlendirme yetkisine sahipti, bizim dünyamızdaki gemi kaptanları gibi.)

Arı kovanındaki herkes yerlere kadar eğilerek reverans yaptı.

“Yeni kraliçe için üç kere!” diye bağırды Pippock.

Tezahürat o kadar yüksekti ki arılar rahatsız

olup balmumuyla kaplı peteklerinde homurdanıp tepinmeye başladılar.

Staffa ağabeyini kucakladı ve çekinerek Migorn'u öptü. "Tebrikler! Bugüne kadar aldığım en iyi haber bu!"

"Artık biz kardeşiz," dedi Migorn. "Arkadaş da olabilir miyiz?"

"Seninle arkadaş olmak beni çok mutlu eder," dedi Staffa, çocuksu yüzünden ışık yayılıyordu. "Her zaman bir kız kardeşim olsun istemiştim!"

Quarley bal-fıçısının en tepesine atladı. "Yoldaşlarım!" diye bağırdı. "Benimle misiniz?"

"EVET!" diye kükredi arıcılar.

Birdenbire herkes koşmaya başladı – bu koşuşturmanın içinde Jane az kalsın düşüyordu. Staffa ve Migorn onu duvarın kuytu köşesine çektiler, Jane hayretler içinde olanları izliyordu.

Arıcılardan oluşan bir grup, iki kocaman kapıyı iterek açtı. Diğer arıcılar balmumu peteklerini çaprazlama kesen bir dizi merdivenden yukarı doğru koşuyorlardı. Kısa sürede kovanın içi kapılardan gecenin karanlığına doğru akan kızgın arılarla doldu.

"Oyalanmayın, Bayan Jane!" Pippock elini tuttu. "Sizin arıya çıkmanızın tam zamanı. Ağladığım için beni affedin, fakat arı bana zavallı Gadamı hatırlattı! Off, melek gibi bir adamın soğuk bir zindanda kilitli olduğunu düşünmeye dayanıyorum!"

Kızlar, uçan arıların altında başlarını eğerek dışarıya ulaştılar. Fatilda onları bekliyordu. Jane duyulandı – Fatilda'nın onu gördüğüne memnun olduğuna emindi. Hırçın arı sızlanıp tekme atmayı bırakıp mırıltıya benzer bir ses çıkarmaya başladı. Jane onun boynunu okşadı. Tek bir arıyı sevmenin mümkün olacağını hiç düşünmemişti (bizim dünyamızda bu çok tuhaf bir şey olarak kabul edilir), fakat Fatilda'yı gerçekten seviyordu ve bu nedense kendini daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Ona sıkıca sarılıp kulağı olması muhtemel şeye, “Ben de seni gördüğüme memnum oldum!” diye mırıldandı.

Muhteşem bir görüntüydü. Çok güzel, eğitilmiş bir kraliçe arı üzerindeki Quarley'nin öncülük ettiği yüzlerce arı sıkı bir düzen içerisinde uçuyorlardı. Üç kız Fatilda'nın üzerinde, etrafları silahlı bir korumayla çevrili, grubun ortasında ilerliyorlardı. Çiftlik 49'un arılarına – yakınlardaki diğer çiftliklerden yüzlerce – binlerce – arı katıldı. Birlikte, vızır vızır bir arı kümesi şeklinde şehre doğru uçtular.

Jane omzunun üstünden Staffa'ya, “Bu inanılmaz!” dedi. “Biz üzerlerine çullanınca hiçbir şansları olmayacak!”

Plan buydu – havadan sürpriz bir saldırı.

Staffa hâlâ endişeliydi. Annesi sessizce gitmeyecekti. Kazanırsa, intikamı korkunç olacaktı. O asla affetmezdi.

“Off, onun gibileri bilirim!” dedi Migorn karamsar bir şekilde. “Koroda tıpkı onun gibi biriyle birlikteydim.”

Migorn, tanıyınca tatlı bir kızdı – neşeli, cesur ve sahnede görüldüğünden daha dayanıklı biriydi. Jane ve Staffa’ya, sabun tadında minik, sert şekerler verdi; şekerleri keyif içinde korumalara fırlatıp kraliçeyle dalga geçti. Fakat duyuları çok keskindi, arı vızıltısının üzerinden gelen yeni ve uğursuz sesi ilk duyanlardan biri oydu.

“Dinleyin!” dedi dişlerini sıkarak

Kulakları tırmalayan, çirkin, uğultulu bir sest – çok hafifti, fakat sürekli olarak artıyordu.

Jane, “Bu gök gürültüsü mü yoksa başka bir şey mi?” diye sordu.

“Saldırıya uğradık!” diye bağırdı korumalardan biri. “Eşekarısı Bölüğü!”

Aniden, üzerlerindeki karanlık gökyüzü kap-kara şeylerle doldu – kraliçenin en ÖLÜMCÜL askerleri tarafından sürülen, kuyruklarında kötü kötü parlayan birçok iğnesi olan kanatlı şeylerdi. Hava savaşı şiddetli bir şekilde devam ederken, üç kız çığlık çığlığa birbirlerine kenetlendiler. Kocaman eşekarıları kralın hava kuvvetlerine doğru gürledi. Gökyüzünden arılar ve adamlar düştü.

Jane, eğitimli kraliçenin üzerinde can havliyle iki iğrenç yaratığı geri püskürten Quarley'i gördü. Eşekarıları evde pikniği mahvettiklerinde de yeterince kötülerdi, diye düşündü Jane. Küçük bir uçak büyüklüğünde oldukları bu dünyada ise tüyler ürpertiyorlardı. Bunlar Fatilda gibi cana yakın, evcil hayvanlar değil, acımasız dövüş makineleriydi. Yakından bakıldığında, sarı siyah renkteki vücutları yağdan parıl parıl, kafaları ise kocaman ve sivriydi.

“Jane, seni yakalamamalı!” diye haykırdı Staffa. “Seni hapse gönderecek – ve Migorn'u da öldürecek – tabii daha önce eşekarıları öldürmezse!”

Çok korkmuş olan Fatilda'yı kontrol altında tutmaya çalışan Jane, “Hadi onun için bir mola verelim!” diye bağırdı.

“Ama nereye gidebiliriz?”

Migorn sakindi. “Benim söylediklerimi yap, Jane – şehirde bizi saklayacakları bir yer biliyorum.”

Fatilda savaşın keşmekeşinden vın diye öylesine hızlı kaçtı ki, üç kız hayatta kalmak için sırtına yapışmak zorunda kaldılar.

“Başardık!” dedi Migorn soluk soluğa. “Onları başımızdan defedip kurtulduk! Fatilda’yı alçaktan uçurmaya devam et, Jane – ve şehre doğru git!”

Sabahın ilk gri ışıkları gökyüzünde belirdi. Jane önlerinde şehrin çatılarını ve kulelerini görüyordu. Şehrin varoşlarına varır varmaz aşağıdaki sokaklarda devam eden savaşı gördüler.

“İlerideki pembe evi görüyor musun?” dedi Migorn Jane’in kulağına. “Bahçeye inmeye çalış!” Ortalık artık, Jane’in bir bahçenin ortasına kurulmuş kare şeklindeki, geniş pembe evi görebileceği kadar aydınlıktı. Topuklarıyla arıyı dür-

tüp dizginleri çekti, takati kalmamış olan arı usulca çimenliklerin üzerine indi.

Jane Fatilda'yı kucaklayıp başını onun çok hoşuna giden bir şekilde okşadı. "Güzel kız! Sen bir kahramansın!"

Üçü de arıdan indiler. O korkunç gezintiden sonra kendilerini kenar mahalledeki sakin bir bahçede, çalılıklar ve çiçek tarhlarının içinde bulmak tuhaftı. Fakat bahçenin dışındaki sokaktan gelen bağırışları ve silah seslerini duyabiliyorlardı. Hâlâ tehlikedeydiler.

Migorn, "Hadi onu unutmabeni çiçeklerinin içine saklayalım," deyip Jane'in Fatilda'yı çalılıklardan oluşan sığınağa götürmesine yardımcı oldu.

Jane pembe eve dikkatlice baktı. Ön kapının üstünde kocaman bir tabela vardı: "NORAH YURDU – ÜNLÜ KİMSESİZ DANSÇI ÇOCUKLARIN EVİ".

"Burası benim büyüdüğüm yer," diye açıkladı Migorn. "Kimsesiz dansçı bir çocuktum – tiyatro işine öyle başladım. Bize asla ihanet etmezler!"

Kapıyı çaldı.

"Defol!" diye bağırdı içerden titrek bir ses. "Seni uyarıyorum, bu ev bir sürü zalim adamla dolu – hepsi tepeden tırnağa silahlı ve oldukça insafsızlar!"

Migorn eğilip posta kutusunun aralığından ko-

nuştı. “Bayan Dizzy, lütfen bizi içeri alın! Benim, Migorn! Kraliçeden saklanıyoruz!”

“Migorn! Canım yavrum!” Ön kapı açılınca kıvırcık gri saçlı, üzerinde sabahlık, elinde bir oklava olan yaşlı bir Ecker kadını ortaya çıkı. “Hemen içeri girin!”

Jane ve Staffa kendilerini, şöminenin üzerinde yaşlı prensesin gülen bir resminin asılı olduğu kocaman bir salonda buldular. Tehlikede olmasalardı, Jane gülebilirdi – “zalim adamlar” çatal, kaşık, yumurta çırpıcısı ve süpürge ile silahlanmış birkaç düzine korku içindeki küçük kız haline gelmişti.

Migorn’u gördüklerinde, ellerindeki uyduruk silahları bırakıp sevinç çığlıkları içinde onun başına üşüştüler. Migorn kendi kız kardeşleriymiş gibi onları kucaklayıp öptü, en çok da Bayan Dizzy’i kucakladı. “Bize yardım edeceğinizi biliyordum!”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Bayan Dizzy. “Prens Staffa’yı getirmişsin – ve dünyalı gelini!” Tehlikeyi hemen anladı. “Canım benim, sizi nereye saklayabiliriz? Kraliçenin askerleri tüm civarda cirit atıyorlar!”

“Tavan arasına!” diye öneride bulundu Migorn.

“Bodrum!” diye bağırdı dansçı kimsesiz çocuklardan biri.

“Hemen bulunabilecek bir yer,” dedi Bayan Dizzy. “Daha iyi bir yer biliyorum – kızlar silahlarınızı alın!”

“Peki, Bayan Dizzy!” dedi kimsesiz çocuklar hep bir ağızdan.

“Olabilirdiğince çabuk, canlarım!” Yaşlı kadın, Migorn, Jane ve Staffa’ya başıyla işaret verip koridorda jet hızıyla ilerledi. Koridordan, arka kapıdan ve çimlerle kaplı başka bir geniş alandan geçtiler. Güneş şimdi yükseliyordu. Şafağın pembe ışığında, Jane biraz milli parktaki tiyatro sahnesini andıran, kocaman ahşap bir bina gördü.

“Yaz tiyatrosu,” dedi Migorn. “Tabii ya!”

Bayan Dizzy cebinden bir sürü anahtar çıkardı. “Sahnenin altında gizli bir oda var. Hatırlarsın Migorn – eskiden kaçamak gece yarısı ziyafetlerinizi verdiğiniz yer.”

“Sizin ziyafetlerden haberiniz var mıydı?”

“Saçmalama canım, elbette vardı! Kek kutuları bu yüzden hep açık bırakılıyordu.” Bayan Dizzy binanın yan tarafındaki küçük ahşap kapıyı açtı. Jane ve Staffa, Migorn’nun peşinden karanlık, rutubet kokulu kiler gibi bir yere girdiler. “Kapı dışarıdan görünmez. Olabilirdiğince sessiz olun ve asla—”

Birdenbire susan Bayan Dizzy’nin rengi attı.

Biri, pembe evin ön kapısına güm güm vuruyordu.

Boru gibi, son derece tanıdık bir ses, “Açın kapıyı! Bana dünyalı gelinimi verin!” diye bağırdı.

“Olamaz,” dedi Staffa. “Annem! Bizi nasıl buldu?”

“Takip edilmişsiniz,” dedi Bayan Dizzy. “Elimden geldiğince uzun süre onu yaklaştırmayacağım!” Gizli kapıyı arkasından kitleyerek, telaşla odadan çıktı.

Jane, Staffa ve Migorn ürkütücü karanlığın içinde kaldılar – bulunmama gibi bir şansları var mıydı?

Bahçeden kraliçenin sesi geliyordu. “Burada olduğunu biliyorum, Bayan Dizzy – onun kullandığı arıyı buldum! Evde değil, öyleyse bu kulübe de saklanıyor olmalı.”

“O bir kulübe değil!” diye çıkıştı Bayan Dizzy. “O bizim yaz tiyatrosu binamız ve daha yeni boyattık!”

“Aslında, uğraşmanıza gerek yoktu,” dedi kraliçe. “Ayaklanma biter bitmez, bu kimsesizler yurdunu kapatacağım. Daha doğrusu, Dansçı Kimsesiz Çocukları! Dansçı baş belaları, aslında!”

“Majesteleri!” diye yalvardı Bayan Dizzy. “Onlar sadece küçük kızlar! Ayrıca gidecek başka hiçbir yerleri de yok!”

“Gelip benim mutfaklarımda çalışabilirler.”

Üç kız birbirlerinin soğuk ellerine yapıştılar.

Sahnedede, tam başlarının üzerinde tepinen ayak seslerini duyuyorlardı.

“Bak, sahnedeyim!” diye gürlledi kraliçe. “Arkadaşlar, Romalılar ve adınız her neyse – ha ha! Bunun altında ne var?”

Bayan Dizzy incecik sesiyle cesur bir şekilde, “Hiçbir şey!” diye bağırdı.

Migorn birdenbire “Oo, HAYIR!” dedi, nefesi kesilmişti. “KAPAĞIN üzerinde duruyor!”

Gürültülü bir çatırtı ve kulakları sağır eden bir çığlık geldi, kraliçe kapaktan gizli odaya düştü. Staffa’yı kıl payı sıyırmıştı.

“Keşke seni ezseydim!” dedi kraliçe Staffa’ya. “Bir de benim kızım olduğunu iddia ediyorsun? Doğruca hapsi boyluyorsun, genç bayan!”

Staffa, Migorn ve Jane pembe evin salonundaki büyük şömineye zincirlendiler. Silahlı iki asker Bayan Dizzy ve kimsesiz çocukların başında nöbet tutuyordu. Kraliçe (mor renkte, saten komik bir üniforma giymişti) kimsesiz çocukların şekerlerini yiyerek bir aşağı bir yukarı sinirli sinirli volta atıyordu.

“Jane – sen de hapsi boylayacaksın,” diye devam etti kraliçe. “Tıpkı bu edepsiz küçük—”

“Edepsiz sensin,” dedi Migorn cesurca. “Seni moruk!”

“Oo, kodeste yaşarken böyle küstah olamaya-

caksın, Bayan Migorn! Oğlumla evlenmeyi aklından geçirmeye cesaret edebildiğin için her gece kırbaçlanacaksın! Neden, sende bir damla bile insan kanı yok!”

“Beni burada tutamazsın,” dedi Jane. “Eve gitmek istiyorum!”

Kraliçe sakindi. “Sızlanmayı kes, Jane. Sen geleceğin prensesisin – pek çok kız böyle bir fırsatın üstüne atlardı! Tam bir hafta sonra, annenle baban ölümünle ilgili üzücü haberi alacaklar.”

Jane ağlamamak için birkaç kez güçlükle yutkundu. Bu korkunç bir durumdu. Bir hafta içinde bu dünyadan kaçmazsa, zavallı annesiyle babası tek kızlarının öldüğünü düşüneceklerdi.

“Oh, dünya varmış,” dedi kraliçe, “dışarıdaki velvele sonunda bitti! Jane ve Staffa birbirlerine baktılar – doğruydı, dışarıdaki bağırış çağırış, patlama kesilmişti. Geriye sadece sessizlik kalmıştı ve bu sessizlik her geçen dakika daha da derinleşiyordu.

“Bu da demek oluyor ki benim tarafım kazandı,” dedi kraliçe, kıpkırmızı dudaklarıyla iğrenç bir şekilde gülümserken. “Öyleyse normale döndük - aklıma gelen birkaç yeni ceza hariç.”

Dışarıdan çok tanıdık bir ses, “Anne, her şey bitti! Şehir ele geçirildi, askerlerin yenildi, denetim benim elimde!”

“Bu Quarley!” diye bir çığlık attı Migorn.
“Yendi!”

Üç kız, kimsesiz çocuklar ve Bayan Dizzy büyük bir alkış tufanı kopardılar.

“AAAAH!” diye böğürdü kraliçe. Yüzü, üzerindeki saten üniforma gibi mosmordu. Askerleri silahlarını bırakıp ellerini havaya kaldırdılar.

Bir tanesi, “Size öbür tarafa katılalım demiştim!” gibi bir şeyler geveledi ağzında.

Jane zincirli olmasaydı, sevinçten zıp zıp zıplardı. Quarley arkasında sadık Norahlar bandosuyla girdi içeri. Kraliçenin askerleri bağlanıp götürüldüler. Kızlar rahat bir nefes aldılar. Staffa ve Migorn krala sarılmak için koştular.

Daha sonra Staffa kollarıyla Jane’i sardı. “Başardılar! Kraliçeyi bozguna uğrattılar! Şimdi Eckerlerle yaşayabilirim, her şey çok güzel olacak!”

Bayan Dizzy kimsesiz çocuklara, “Gerçek krala bir reverans yapın, kızlar!” diye haykırdı. “Morlar içindeki o yaşlı serseriye de aldırmayın!”

Kimsesiz çocuklardan biri, “O artık kraliçe değil mi?” diye sordu.

“Hayır, canım,” dedi Bayan Dizzy. “Artık kraliçe Migorn. Umarım kraliçemiz taç giyme töreninde hepimizin dans etmesini ister. Rezervasyon yaptırıyorum, Majesteleri!”

Bütün bu süre içerisinde, kraliçe karaya oturmuş bir balina gibi oflayıp pofluyordu. Birdenbi-

re bir çığlık atıp ayağa fırladı. “O asla kraliçe olamaz!”

“Anne,” dedi Quarley, “lütfen sorun ıkartma. Migorn zaten bir kraliçe – biz evlendik.”

“Saçmalık!” diye bağırdı kraliçe. “Bu yasal değil.”

Staffa, “Neden her Şeyi mahvetmek zorundasın sen? Bence çok hoş bir Şey bu!”

“O JANE İLE EVLENECEK!” Kraliçe bunu söylerken öyle bir bağırdı ki, tavanda ince bir çatlak oldu.

“O eve gidiyor,” dedi Quarley, Jane’e dostça gülümseyerek. Birdenbire kendini çok mutlu hissedeni Jane gülümseyerek karŐılık verdi. Eve gidiyordu – dağınık, gürültülü, pis, muhteşem Erkekler Bahçesi’ne. Anneme, babama, komik Martin’e, ılgın Dan ve Jon’a, arsız Mike ve Phil’e ve sevimli minik Ted’e. Onları o kadar çok özlemişti ki yüreği sızladı.

Kraliçe, “Jane hiçbir yere gitmiyor – sen fikrini deęiŐtirenene kadar onu burada tutacağım! Bu konuda hiçbir Şey yapamazsın!”

“Anne, lütfen,” dedi Quarley, sabırlı bir ses tonuyla. “Elmas testereyi bana ver.”

“HAYIR!”

“Elmas testereyi bana ver, anne.”

“HAYIR! – hah! Şimdi ne yapacaksın? Onsuz

hiçbir şey yapamazsın, fakat onu nereye sakladığımı da asla bulamazsın!”

Jane, Staffa’yı hafifçe dürttü. “Neden bahsediyor?”

“Büyünün anahtarından,” dedi Staffa. Endişeliydi. “Kutuya bir insanı sokmak için, özel ufacık elmas bir testere ile saçından küçük bir tutam kesmek zorundasın. Eğer tekrar diğer tarafa geçiyorsan, yüzüğü kesmek için elmas testere gerekiyor.”

Jane küçük parmağındaki altın yüzüğe baktı. Pek çok kere çıkarmayı denemişti, fakat asla yerinden oynatamamıştı. Kemiğine yapışmış gibiydi.

“Neden benim saçımdan hiç kesmedi?” diye sordu.

“Kesti,” dedi Stafa. “Uyumuş falan olmalısın.”

Jane’in kafasında bir anı canlandı. Hatırlamak için gözlerini kapattı. “Rüyam! Belki de, aslında o bir rüya değildi – bana doğru eğildiğini zannemişim, fakat o saçımı kesiyormuş!” O kadar heyecanlanmıştı ki kelimeler ağzından güçlkle dökülüyordu. “Testereyi nereye koyduğunu biliyorum! Pantolonunun paçasının üst kısmında– sol paçasının!”

“Rezil!” diye küfretti kraliçe. Aniden, etine dolgun ellerinden biriyle Migorn’u yakaladı, mor üniformasından hızla ışıllı parlayan bir hançer çıkardı.

“Bırak beni!” diye haykırdı Migorn. Çırpınıp kurtulmaya çalıştı, fakat kraliçe ona göre çok güçlüydü. Hançerin ucunu Migorn’un boğazına dayadı.

“Eğer biri pantolonuma yaklaşırsa,” dedi kraliçe, “Bu edepsizin iğrenç Ecker gırtlaklarını keseceğim!”

Bayan Dizzy’in boynunda, zincire asılı küçük gümüş bir düdük vardı. Düdüğü kuvvetlice iki kere üfledi. Kaşla göz arasında dansçı kimsesizler odaya fırlayıp hep birden kraliçenin üzerine atladılar.

“Yardım edin!” diye bağırip çağırdı kraliçe, “Quarley – Staffa – yardım edin! Beni öldürüyorlar! Aaay! Gıdıklanıyorum! Yardım edin!”

Yıldırım hızıyla, kimsesiz çocuklar hançeri kapıp Migorn’u kurtardılar. Bale ayakkabılarındaki pembe kurdelelerle kraliçenin ellerini ve ayaklarını bağladılar. Kraliçe sonunda yere yıkılıp kocaman mor bir salyangoz gibi kıvranmaya başladı. Kimsesiz çocukların en küçüğü Quarley’nin yanına çıktı. Revereans yapıp küçük, keskin, parıl parıl parlayan bir şey uzattı.

“Onu geri verin!” diye haykırdı kraliçe, pembe kurdeleler içinde kıvranırken. “Onu nasıl kullanacağını bilmezsin sen!”

Hayretler içinde, “Elmas testere!” diye bağırdı Quarley. “Onu sen mi aldın?” Minik kız çekin-

gen bir şekilde başını sallayarak onayladı, kral da eğilerek onu öptü. “Aferin!”

Bayan Dizzy düdüğünü tekrar çaldı. Kimsesiz çocuklar kraliçeyi bırakıp balerin duruşundaki askerler gibi düzenli bir grup oluşturdular.

Jane, Staffa, Migorn ve Quarley hep birlikte onları alkışladılar.

“Çok iyi bir iş çıkardınız, canım yavrularım,” dedi Bayan Dizzy, buruşuk yaşlı yüzü ışık saçıyordu. “Prenses Norah sizinle gurur duyardı!”

“Bu ülke MAHVOLDU artık!” diye sızlandı kraliçe.

Quarley gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Anne, devrim oldu. Seçim yapılacak.”

“Hayır!”

“Halk doğru düzgün bir meclis seçecek ve bana ne yapacağımı onlar söyleyecek – tam tersi değil! Ben sadece imza atıp madalya vereceğim.”

“Iıgh! Bu iğrenç!”

“Yeni demokrasi dönemi başladı,” dedi Quarley. “Gerçekten hapiste daha rahat olacağını hissediyorum.”

“Seni büyük kaleye göndermek istedim,” dedi Staffa, “fakat Quarley çok kibar. Yaşlı prensesin odasını dekore ettirdi. Tam hak ettiğin kadar kötü bir yer olmayacak. Bağırabileceğin bir sürü hizmetçin ve içmek istediğin kadar Haw-haw olacak.”

“Derhal odana gideceksin,” diye devam etti Quarley daha sert bir biçimde. “Kaçmak gibi bir düşüncen olursa diye de Norahlarımın en iyilerinden biri seni gözetim altında tutacak.”

Bu gardiyan odaya girdiğinde, kraliçe “SEN DE Mİ, HOOTER?” diye inledi.

“Evet, Hanımefendi,” dedi Kaptan Hooter – ondan başkası olamazdı. “Norahlara ilk hafta katıldım.”

Kraliçe nefes nefese kalan on asker tarafından dışarı taşındı. Bu sefer herkes alkışlıyordu.

Günün geri kalanında sadece mutluluk ve kutlama vardı, Jane artık eve gideceğini bildiği için, gönül rahatlığıyla eğleniyordu. Şehrin sokakları şarkı söyleyen ve dans eden insanlarla doluydu, gub-standlarında hiçbir şey kalmamıştı – tıpkı fuar alanında yürümek gibiydi.

Jane kalede kraliçenin kocaman portesini indirip yerine Quarley'nin yakışıklı bir resmini asan askerleri gördü. Birisi kraliçenin yüzüne bıyık çizmişti. Jane ve Staffa'nın girdiği her odada bir parti vardı, pilleri bitene kadar en az altı partiye katıldılar.

“Jane,” dedi Quarley, “Senden bir iyilik daha istiyorum. Burada bir gün daha kalabilir misin? Eşim taç giyme töreninde senin baş nedime olmanı istiyor.”

“Aslında,” dedi Jane. Eve gitmeye can atıyordu, fakat Staffa ve Migorn o kadar umutlu görünüyorlardı ve taç giyme töreni kulağa o kadar heyecan verici geliyordu ki Jane kalmayı kabul etti.

Jane sonradan çok memnun oldu, çünkü o gün hayatının en muhteşem günlerinden biriydi. Staffa ve Twilly de baş nedimeydiler. Hepsi gümüş kuşaklı uzun beyaz elbiseler, gümüş rengi uzun eldivenler ve gümüş ayakkabılar giydiler. Kral her birine kocaman altın bir zincire asılı çok güzel bir altın madalya verdi.

Jane Fatilda’yı altın bir eyer içinde, kraliyet muhafızı ile uçarken gördüğüne çok memnun oldu. Staffa çok mutluydu, çünkü kızların okuduğu gerçek bir okula gidiyordu. “Ülkedeki yatılı bir okul, orada altmış-beş yaşında bir sürü kız olacak! Sabırsızlanıyorum!”

Twilly neredeyse mutluluktan havalara uçacaktı, çünkü hayallerindeki işe kavuşmuştu. “Buna inanamıyorum!” deyip duruyordu, “Kraliçe Migorn’un özel hizmetçisi olacağım!”

Taç giyme töreni şatonun avlusunda açık havada gerçekleşti, olağanüstü bir törendi. Kral bütün cesur Norahları çağırmişti. Twilly’nin ailesi için de, ön tarafta, şeref konuklarına ait yerlerden ayrılmıştı. Akşam büyük bir taç giyme balosu vardı. Jane bir daha asla böyle manzaralar göremeyeceğini biliyordu – kafesteki ateş böcekleri, fındıkka-

buklarından oyulmuş, altın-renkli böcekler tarafından çekilen faytonlar, oldukça zarif Dansçı Kimsesizler (büyük alkış almışlar, “Kraliçe-Kutlaması” adlı yeni bir dans sergilemişlerdi).

Fakat Jane yine de eve gitmek için can atıyordu, ertesi sabah sabırsız ve endişeli bir şekilde uyandı – ya bir şey ters giderse?

Twilly ona, gelirken giydiği kıyafetlerini verdi. “Kraliçe bana öyle söylese de, ben onları aslında kazana atmadım, Bayan Jane.”

“Teşekkürler!” Jane hemen, alışkın olduğu, muhteşem, rahat kıyafetlerinin içine girdi. Şimdi tekrar insan olma zamanıydı. Twilly’nin elini tutarak, aşağıya indi.

Quarley ve Staffa şatonun salonunda, Tornado’nun kocaman portresinin altında bekliyorlardı. Quarley annesinin gümüş kazmasını taşıyordu.

“Hazır mısın, Jane?”

“Evet.”

“Ne yazık ki vedalaşma zamanı. Bu kızları daha ileriye götürmek hiç de güvenli değil.”

Çok kötü bir andı. Jane, Staffa ve Twilly’e baktı, onları bir daha asla göremeyeceği fikrine dayanamıyordu. Hepsi birden ağlıyordu.

“Hoşça kal, Twilly!” Jane ona sarıldı. “Bana karşı çok nazik olduğun için teşekkürler – bundan böyle tarla farelerine karşı hep çok nazik olacağım!”

“Hoşça kal, Bayan Jane!”

Quarley Jane’in omzuna hafifçe vurana kadar birbirlerine sımsıkı sarıldılar. “Seni acele ettirdiğim için çok üzgünüm, fakat bu işi olabildiğince çabuk halletmemiz gerektiğinden tedirginim – sebebini anlayacaksın.”

Jane Twilly’nin çöp gibi kollarının arasından sıyrıldı. Staffa’ya baktı.

“Seni özleyeceğim,” diye mırıldandı. Çok daha fazlasını söylemek isterken bunu söylemek saçma geliyordu.

Staffa, “Seni özleyeceğim, Jane. Oğlanlara sevgilerimi ilet. Anne babana da. Lütfen beni unutma – senin dünyanda ara sıra hatırlanmak isterim.”

Jane ona sarıldı. “Seni asla unutmayacağım! Ayrıca yeni okulumda ne kadar çok arkadaş edinirsem edineyim, senin gibisi bir daha asla olmayacak!”

“Hoşça kal, Jane!” Staffa onu öpüp kot pantolonunun cebine bir şey koydu.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu senin taç giyme madalyonun,” dedi Staffa. “Geçerken cebinde olursa, seninle birlikte büyüyecek. Böylece sende bir hatıra olarak kalacak.”

“Ah, teşekkürler! Hoşça kal – hoşça kal, Staffa!”

“Gel, Jane,” dedi Quarley elini uzatarak.

Jane üzgün bir şekilde iki arkadaşına arkasını dönüp Quarley'nin elini tuttu. Kutuya ilk girdiği yer olan şatonun kapıcı odasına yürüdüler. Uzun kapıların ardında, beyazımsı-mavimsi bir ışık vardı.

“Bu ışık senin dünyandan geliyor,” dedi Quarley. “Geçiş noktasındayız.”

Şatonun büyük kapıları açıldı. Her biri küçük bir bavul taşıyan, yaşlıca bir çift Ecker girdi içeri.

“Aa, işte buradalar, tam zamanında. Jane, Bay ve Bayan Prockwaldları hatırlarsın.”

“Onu hoş gör,” dedi Bayan Prockwald, “bizi hiç atkısız görmemişti! Merhaba, canım. Ah, tekrar makul bir boyutta olmak güzel! Kraliçe kapatılır kapatılmaz, kral bizi getirmek için koşarak çiftlik evine geldi. Ne kadar hoş değil mi?”

Kocası, “Merhaba, Bayan Jane. Sizi görmek çok güzel,” deyip Quarley'e döndü. “Anahtarları arabada bıraktım, majesteleri. Tıpkı sizin söylediğiniz gibi konuşan cep şeyini getirdik. Yere bıraktık, kutudan birkaç metre uzağa.”

“Teşekkürler, çok iyi ettiniz,” dedi Quarley.

“Çiftlikteki mutfak tezgâhının üzerinde de bir kutu poşet çay var,” dedi Bayan Prockwald. “Birkaç tane de besleyici Mars – midene sağlıklı bir yemek girmeden seni eve gönderemem! Güle güle, canım!” Jane'i şapur şapur öptü. Bay Prockwald da aynısını yaptı. Bavullarını alıp mutlu bir şekilde şatoya doğru ilerlediler.

Jane, "Prockwaldlar burada ne yapıyor? O çiftlik evinde kim var?" diye sordu.

"Kimse," dedi Quarley sakın bir şekilde. "Çiftliği kapattım – bundan sonra halkımızdan kimseyi insan dünyasında tutmayacağız."

"Fakat – ben adadan nasıl çıkacağım?"

"Göreceksin. Korkmana gerek yok, Jane."

Quarley elini sıkıca tuttu. Birlikte şatonun kapıcı odasından yürüyerek geçip asma köprüye adım attılar. Jane'in midesi altüst oldu. Sanki kum saatindeki bir kum tanesiydi ve kum saati az önce ters çevrilmişti.

Birdenbire, spor ayakkabılarının altında yeni, başka bir zemin belirdi.

Durdu, titriyordu. "Bu benim dünyam mı? Oradaki büyük gümüş bina da ne?"

"O bir bina değil, cep telefonu," dedi Quarley. "Bizim dünyamıza geçmeden önce Prockwaldlar tarafından bırakıldı. Eve gitmek için bunu kullanacaksın. Çiftlikteki mutfak masasının üzerine, seni uzak bir İskoç adasında yalnız bıraktığım için ailene bir özür mektubu yazdım."

Jane omuzunun üzerinden baktı. Resimli kutu oradaydı. Daha çok, kocaman bir sinema perdesine benziyordu – renkli ağaçlar dalgalanıyor, insanlar kulelerin etrafında cirit atıyorlardı. Fakat Jane'in başka bir boyuta baktığı açıktı.

Quarley, Jane'in yüzüklü elini tutmaya devam

etti. “Kımıldama ve korkma.” Elmas testere ile Jane’in elindeki yüzüğü kesmeye başladı. Uzun sürecekmiş gibiydi. Yüzük sonunda ikiye ayrıldığında, Jane dışarda olmanın neden önemli olduğunu anladı.

Havaya doğru yükseliyordu. Gökyüzü hızla üzerine doğru geliyordu, o kadar hızlıydı ki başını gökyüzüne çarpmaktan korkuyordu. Bağırдыğını zannetti, fakat sesi çıkmadı. Uğuldayan, savrulan bir rüzgârın tam ortasındaydı.

Ardından her şey sessizliğe gömüldü – fakat bu, Jane’in kalbinin umutla atmasını sağlayan yeni bir sessizlikti. Çimen ormanları ya da dev böcekler yoktu. Çıplak bir yamacın üzerinde yatıyordu ve resimli kutu iki iri kaya parçasının arasından parıl parıl parlıyordu.

Tekrar büyümüştü! Geri dönmüştü! Gülmek, avazı çıktığı kadar bağırmak ve perende atmak istiyordu.

Quarley yanında, üniformasındaki kirleri silkeliyordu. Yüzüğünü çıkarmıştı ve şimdi normal bir insanla aynı boyuttaydı. Pek normal görünmüyordu – derisi aşırı derecede sert ve beyaz, saçları ise bizim dünyamızın ışığı altında mat, plastik gibi parlaktı.

Cep telefonunu aldı. “Bu telefon denilen şeyi alacaksın, Jane – sanırım nasıl kullanacağını biliyorsundur. Prockwaldların çiftliğine gidip annen-

le babanı arayacaksın. Sonra da 999'u çevirip seni adadan alıp götürecek olan sahil korumayı isteyeceksin. Lütfen kurtarılmayı beklerken yiyecek ve içeceklerden al. Ayrıca arabada herhangi bir para kaldıysa onu da al lütfen. Aa, bir de annemin sana aldığı tüm o insan kıyafetlerini unutma. Koridorda duran iki valizdeler. Şu ana kadar her şeyi anladın mı?"

"Evet."

"Sevgili Jane, bu yeri terk etmeden önce benim için yapman gereken çok önemli bir şey var."

Annesinin gümüş kazmasını uzattı. Jane kazanın beklenmedik ağırlığı karşısında sendeledi. "Ben tekrar küçüldüğümde," dedi Quarley, "bine kadar saymanı istiyorum. Saymayı bitirdikten sonra, gümüş kazmayı al ve kutuyu ezerek tuzla buz et. Anladın mı?"

"Sanırım. Yani, bir nevi kapıyı kapatıyorsun."

Quarley gülümsedi. "Tam üstüne bastın. Seni tanımak çok hoştu, Jane." Yanağını öpmek için eğildi.

Sonra gitti. Jane boş yamaçta yalnız başına rüzgârı ve martıların çığlıklarını dinliyordu.

Uzun bir süre hareket etmedi, çünkü tekrar kutuya dönen kralı kazayla ezmekten çok korkuyordu. Krala yeterince süre tanıdığından iyice emin olmak için beş bine kadar saydı. Sonra – her

adımında yere dikkatlice bakarak – kaya yığınının kadar olan birkaç metreyi yürüdü.

Kutuyu açıklığa çıkardı. Renkleri, arkasında güneş parlayan vitray gibiydi. Gözlerini dikip, resimleri hafızasına kazımak için uzun süre bekledi. Eck Krallığı tehlikeli insan dünyasıyla bağlantısını kesip huzur içinde yaşasın diye bu güzel şeyi parçalama zamanıydı. Bir dünyayı parçaladığı için endişelenmesine gerek yoktu – bu sadece iki dünya arasındaki buluşma noktasıydı.

“Hoşça kal, kutu,” diye bağırdı.

Gümüş kazmayı kuvvetlice salladı, kutu paramparça oldu. Yüzlerce parçaya ayrılıp engebeli çim arazi üzerinde dağılmış boyalı kibrit çöplerine dönüşüncüye kadar kazmayı tekrar tekrar sallamaya devam etti.

Sonra da gümüş kazmayı kolunun altına sıkıştırıp terk edilmiş çiftliğe doğru yürümeye başlamadan önce boyalı parçalardan birini aldı. Yaşattığı bütün sıkıntı ve tehlikeye rağmen inanılmaz bir tatil olmuştu. Bundan asla kimseye bahsedemeyeceğini biliyordu – kutunun içindeki dünyaya ait anılar hafızasından silinmeye başlamıştı bile. Bir hatıra saklamanın bir zararı olmazdı.

Onu cebine koyarken, taç giyme töreninde aldığı madalyayı hatırladı. Parmakları bir parça kâğıda sarılmış sert, yuvarlak bir şeye değdi. Jane uzun süre altın madalyasına baktı. Büyüleyici, pı-

rıl pırıl, zarif bir zincir üzerindeki madalya artık bir liralık madeni para büyüklüğündeydi. Jane daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştı. Madalyonu boynuna astı.

Sonra kâğıt parçasını düzeltti, Staffa'nın bir şeyler yazmış olduğunu gördü. Harfler biraz yamuk yumuk fakat oldukça netti – “Seni Hep Seveceğim.”

Jane bu yüzden biraz gözyaşı döktü, ama başka bir boyutta birinin onu her zaman sevecek olması tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı da.

Çiftlik evine doğru yürürken gerçek dünya hızla onu karşılamaya başlamıştı. Sahil korumaya olan biteni anlatmak epey zor bir iş olacaktı – bulunduğu adanın adını bile bilmiyordu. Hem anne babası İskoçya'nın kuzeyinden onu nasıl gelip alacaklardı? Erkek kardeşlerine Staffa'yı bir daha asla göremeyeceklerini nasıl anlatacaktı?

Aslında hiçbir şey sorun değildi – tekrar sıradan, ufak tefek endişelerinin olması çok güzeldi. Taşlı yamaçtaki dik patikada hızla ilerledi, uzun saçları denizden gelen serin esintiyle savruluyordu. Ne bu dünyada ne de başka bir dünyada ondan daha mutlu bir kız olamazdı.

Kate Saunders yirmi beş yaşına kadar oyuncu olarak çalıştıktan sonra yazarlığı seçmiştir. Yetişkinler için yazdığı altı romanı vardır ve kısa hikâyelerden oluşan bir serinin editörlüğünü yapmıştır.